

Lei 8,40

Cartea
stuparului

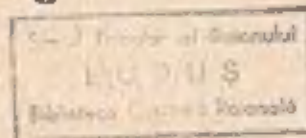
Cartea
stuparului

EDITURA ALBINOȘULUI DE STAT

63
C 26

Dr. T. BOGDAN, ing. V. PETRUȘ
și apicultor C. ANTONESCU

Cartea stuparului

BIBLIOTECA ȚĂRANULUI MUNCITOR

EDITURA AGRO-SILVICĂ DE STAT
București

13.499

1956

INTRODUCERE

Condițiile climaterice și flora din țara noastră sînt deosebit de favorabile dezvoltării apiculturii. Iernile destul de blînde, primăverile cu zile însorite, verile călduroase și zilele de toamnă senine și calde sînt prielnice creșterii albinelor. În țară, sînt întinse suprafețe cu plante a căror flori produc nectar: luncile rîurilor cu sălcii, livezile, culturile de leguminoase de nutreț, floarea-soarelui și alte plante alimentare; apoi pădurile de tei și plantațiile de salcîm, precum și zmeurigurile și stnețele naturale din munți și cele din bălțile Dunării. Și în orașe sînt posibilități de dezvoltare a apiculturii; parcurile cu flori și arbuști meliferi, pomii roditori din majoritatea curșilor, apoi salcîmii, teii, oșetarii și castanii plantați pe marginea străzilor precum și plantele agricole semănate la marginea orașelor sînt un bun izvor de nectar.

Îngrijirea familiilor de albine este plăcută, recreativă și cere foarte puțin timp, efort și cheltuieli.

Mierea este un aliment prețios prin substanțele pe care le conține. Ea mărește pofta de mîncare, ajută la sporirea greutății corpului, contribuind în mare măsură la o stare bună a organismului. Pentru copii, mierea este foarte bună, ajutîndu-i să crească voinici și sănătoși.

Ceara, alt produs al albinelor este folosită în multe ramuri ale industriei.

Albinele au însă un rol hotărîtor în polenizarea plantelor care leagă rod cu ajutorul insectelor. S-a stabilit că valoarea sporului de recoltă la aceste plante întrece de 7—10 ori valoarea produselor directe (mierea și ceara) obținute de la albine.

Astfel, creșterea albinelor va contribui la îndeplinirea sarcinilor în sectorul agricol, trasate de Directivele congresului al II-lea al Partidului Muncitoresc Român cu

privire la cel de-al doilea plan cincinal de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1956 — 1960.

Recentele măsuri luate de statul nostru democrat-popular au creat condiții economice favorabile dezvoltării apiculturii. Stimularea creșterii albinelor, prin prețurile bune ale produselor apicole, asigurarea aprovizionării stuparilor cu utilajul necesar, acordarea de credite pentru înființarea de stupine și mărirea celor existente, scutirea de impozite, precum și celelalte avantaje acordate crescătorilor de albine, au produs o înviorare a apiculturii. În sectorul socialist s-au acordat credite însemnate pentru întemeierea de stupine și ele au fost încadrate cu apicultori salariați după principiul coînteresării materiale.

Recoltele mari obținute de frunțașii în producție, de 40—60—70 kg de miere și 1—1,5 kg de ceară de la o familie de albine, depind în cea mai mare măsură de modul de îngrijire a familiilor de albine. Acest lucru se învață, studiind cărți de specialitate, observând viața albinelor și aplicând în stupină metodele înaintate de creștere și îngrijire a familiilor de albine.

În lumina cercetărilor oamenilor de știință și a practicii înaintate, lucrarea de față vine să contribuie la dezvoltarea apiculturii din țara noastră prin popularizarea științifică a vieții albinelor și a metodelor noi de creștere și întreținere a familiilor de albine.

BIOLOGIA FAMILIEI DE ALBINE

CLASIFICAREA ZOOLOGICĂ

Din punct de vedere zoologic locul albinelor este: în clasa insectelor, ordinul Hymenoptera (insecte cu aripi membranoase), familia Apidae, genul *Apis*. Genul *Apis* cuprinde patru specii de albine: *Apis dorsata*, cea mai mare albină cunoscută, care trăiește în sudul Asiei, în regiunile cu climă caldă, apoi *Apis indica*, *Apis florea* (cea mai mică albină) și *Apis mellifera*, specia cea mai răspândită dintre albinele producătoare de miere.

Albinele din specia *Apis mellifera*, care este răspândită și la noi, cuprind trei grupe geografice mari, fiecare având mai multe rase și varietăți: albina meliferă europeană, albina meliferă africană și albina meliferă din Orientul Apropiat.

Cea mai mare valoare economică o prezintă grupa albinei melifere europene, care cuprinde următoarele rase principale: albina sură europeană, albina caucaziană sură de munte care are cea mai lungă trompă, albina galbenă italiană, albina carnioliană și altele. Primele trei rase sînt răspândite astăzi pe toate continentele iar în țara noastră albina sură europeană este răspândită peste tot.

Albinele au apărut pe pământ o dată cu plantele cu flori (fanerogame), cu multe milioane de ani înainte de apariția omului.

Pînă în secolul al XVII-lea, biologia familiei de albine era foarte puțin cunoscută. Prin descoperirile și scrierile lui Swammerdam, Réaumur, Schirach, Huber, Rîkîciiov și alții se înlătură credințele greșite ce dăinuiau asupra vieții și activității albinelor încă din antichitate.

Perioada modernă în apicultură începe cu descoperirile lui P. I. Prokopovici, inventatorul stupului cu rame mobile (în anul 1814) urmat apoi de Dzierzon, Langstroth, Dadant, Root, Berlepsch, inventatorii stupilor care le poartă numele și care sînt răspîndiți pe toată suprafața globului. Gusev, Nasonov și alții au arătat că în scopul obținerii de recolte bogate intervenția omului nu numai că este posibilă, ci chiar necesară. Plecînd de la acest principiu s-au elaborat treptat o serie de metode de creștere și îngrijire a familiilor de albine prin care s-a urmărit sporirea productivității lor, fără a dăuna dezvoltării normale a familiilor de albine.

ANATOMIA ȘI FIZIOLOGIA ALBINELOR

Alcătuirea corpului la albine. La corpul albinelor, ca și al oricărei alte insecte, putem distinge trei părți: *cap*, *torace* și *abdomen*. La exterior, corpul este acoperit de o substanță tare, numită chitină, care formează un fel de schelet extern, cuprinzînd ca într-o cutie părțile moi ale organismului. Întreg corpul albinei este acoperit de perișori. La albinele tinere, perii sînt mai deși, cu vîrsta însă ei se tocesc, în așa fel, încît albinele bătrîne rămîn cu corpul golăș și lucios.

Capul, văzut din față, are forma triunghiulară la albina lucrătoare și ovală la matcă și trîntor. Albinele au cinci ochi: doi laterali, mari, alcătuiți fiecare din mii de ochi simpli (vizibili numai cu microscopul) și trei frontali (*oceli*), mici,

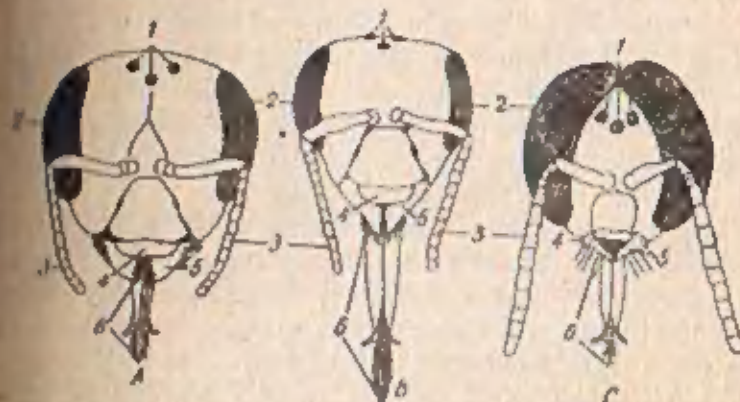

Fig. 1 — A — capul mătci; B — capul albinei lucrătoare; C — capul trîntorului

1 — ochi simpli (oceli); 2 — ochi compusi; 3 — antene; 4 — buza superioară (labrum); 5 — maxilar inferior (mandibulă); 6 — trompă

amezati în față și dispuși în triunghi (vizibili ușor cu o lupă). Experiențele făcute au arătat că albinele nu deosebesc culoarea roșie, deosebesc însă ușor nuanțele de galben, albastru și de asemenea radiațiile ultraviolete, invizibile pentru om.

Pe cap, albinele au două antene. Ele sînt alcătuite din mai multe segmente, articulate între ele. Peretele chitinos al fiecărui articol are nenumărate găuri mici care cuprind organele de simț: peri, conuri și plăci senzitive. Prin aceste organe de pe antene, albinele primesc impresiile din mediul extern, privind simțul pipăitului și al mirosului.

Pe partea inferioară a capului se găsește aparatul bucal, care este compus din trei părți principale: buza superioară (labrum), două făci (mandibule) și trompa. Buza superioară include orificiul burii, iar mandibulele servesc albinelor pentru modelarea cerii când clădesc fagurii, la roaderea capacelor de ceară când albinele tinere ies din cele, la descăpăcirea și curățirea celulelor etc. Trompa este alcătuită din mai multe părți care se unesc între ele pentru a forma un tub cu ajutorul căruia este supt nectarul din flori. În gură și în trompă se găsesc celule senzitive care permit albinelor să deosebească substanțele hrănitoare necesare lor. În stare de repaus, trompa se strânge în partea de jos a capului. Lungimea trompei, măsurată cu microscopul, la albinele caucaziene sure de munte este de 6,9—7,1 mm, la unii indivizi ajungând pînă la 7,27 mm. La albinele din țara noastră,

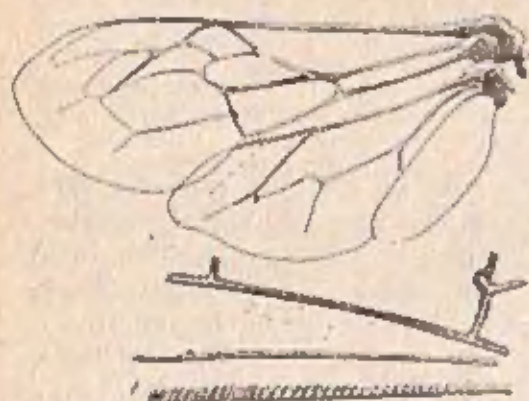

Fig. 2 — Aripile albinei

1 — dispozitivul de prindere a aripilor în timpul zborului; 2 — dispozitivul mult mărit, arătându-se cîrligele aripii posterioare și ghiabul chitinos al aripii anterioare (după M. Cuatrecasas)

și trei perechi de picioare. Aripile sînt membranase, transparente și cu nervuri vizibile

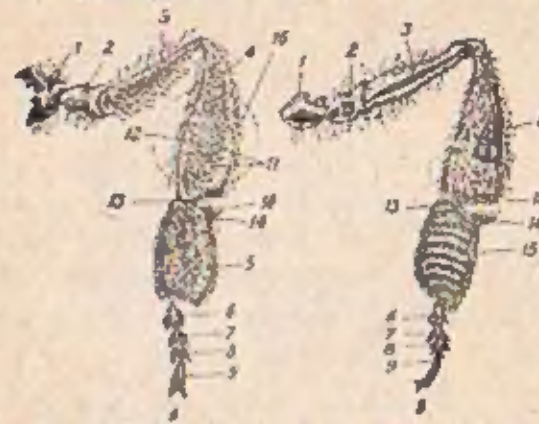

Fig. 3 — Picioarele îndărăt ale albinei lucrătoare

A — partea externă; B — partea internă

1 — coapsă; 2 — trohanter; 3 — femur; 4 — tibia; 5, 6, 7, 8, 9 — articolele tarsului; 10 — piepten pentru polen; 11 — coșuleț pentru polen; 12 — groblă pentru polen; 13 — deschiderea tibio-tarsiană; 14 — plutețul călcîiului; 15 — perioță pentru polen; 16 — grămădă de polen

cu ochiul liber, care mărginesc celule inegale. Aripile anterioare sînt mai mari decît cele posterioare și au marginea dinapoi îndoită în formă de jgheab, în care se prind cele 17—25 de cîrlige ale marginii dinainte a aripii posterioare, astfel că în zbor cele două aripi alcătuiesc un singur plan și se mișcă deodată.

Fără încărcătură, albina poate zbura cu o viteză de 65 km pe oră, iar cu o încărcătură de nectar sau polen, cu 19—32 km pe oră. În mod obișnuit, albinele zboară după culegerea nectarului pînă la 1,5—2 km în jurul stupinei.

Picioarele sînt alcătuite fiecare din cinci părți: coxă, trohanter, femur, tibia și tars. Tarsul este format din cinci articole. Ultima pereche de picioare este adaptată pentru strîngerea polenului

din flori și transportarea lui în stup. Ele au un fel de peri formate din câteva rînduri de peri, cu ajutorul cărora albinele adună polenul și-l îngămădesc sub forma a două grămăjoare în

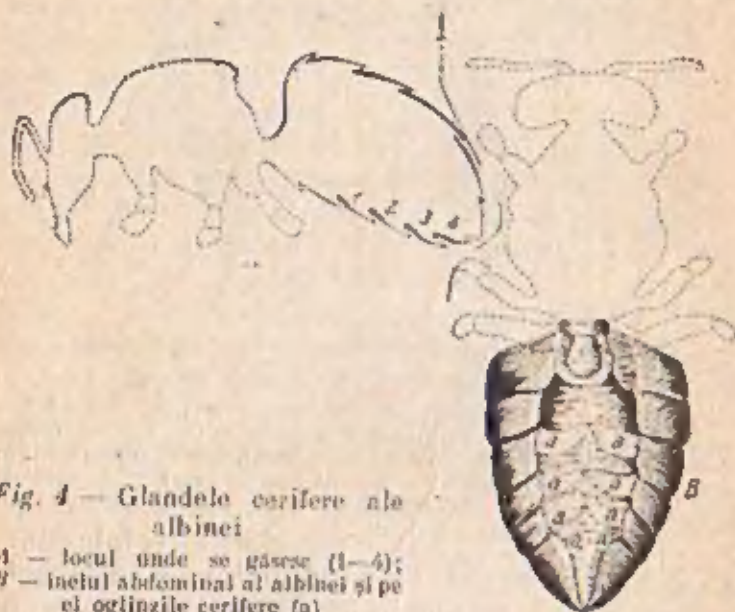

Fig. 4 — Glandele cerifere ale albinei

A — locul unde se găsește (1-4);
B — inelul abdominal al albinei și pe el oglinzile cerifere (a)

coșulețele de pe fața externă a tibiei. În medie, albina poate aduce la un zbor 18—20 mg de polen. Matca și trîntorii nu au la picioarele dinapoi nici coșulețe și nici periute pentru polen.

În interiorul toracelui se găsește mușchii care pun în mișcare aripile și picioarele și, de asemenea, o parte din organele de respirație și din sistemul nervos.

Abdomenul la matcă și albina lucrătoare este alcătuit din șase inele bine distincte, iar la trîntor din șapte. Fiecare inel este alcătuit din două jumătăți: una dorsală (tergit) și alta ventrală

(sternit). Toate inelele sînt legate între ele prin niște pieluțe subțiri, membranoase, iar abdomenul întreg, de torace, printr-un pedicul îngust. Abdomenul albinei se poate îndoi, lărgi și scurta foarte ușor.

Ultimele patru inele ale abdomenului au pe partea lor ventrală glandele producătoare de ceară. Ceara, în momentul secreției, este lichidă, dar imediat ce vine în contact cu aerul se solidifică sub formă de solzișori mici și albi. Glandele cerifere sînt foarte dezvoltate între a 12-a și a 18-a zi a vieții albinelor. În acest răstimp albinele secretă ceara necesară clădirii fagurilor, apoi, activitatea glandelor scade. Albinele bătrîne nu secretă ceară.

Pentru apărarea familiei de atacul albinelor străine, precum și al altor dăunători, albinele au ca armă de apărare acul. În repaus, acul este ascuns în interiorul ultimului inel abdominal. Cînd înțeapă, albina își îndoaie abdomenul și înfige acul în corp, străpungînd pielea. Veninul secretat de două glande așezate în abdomen se varsă în rană. La locul înțepat se simte o durere și se produce o inflamație. Albina nu-și poate scoate acul din rană, întrucît el are niște dințișori îndreptați în sus care se înfig în piele și acul nu poate fi tras înapoi. Albina face eforturi să scape, acul

Fig. 5 — Acul albinei

1 — teacă; 2 — stilet;
3 — șino de alunecare;
4 — canal de scurgere a veninului
(după M. Caullery)

se rupe din corpul albinei, o dată cu el și o parte din organele ei interne și albina moare. Dacă albina înțeapă o altă albină sau o insectă, poate să-și scoată acul din rană. Matca are și ea ac, dar

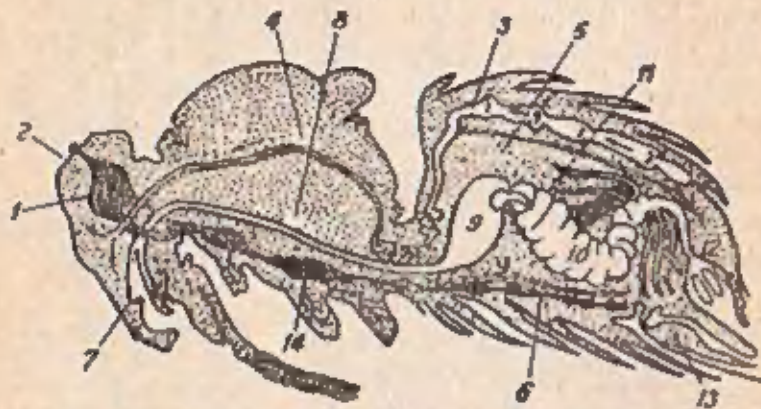

Fig. 6 — Organele interne ale albinei lucrătoare

1 — ganglionul cerebroid; 2 — ochi simpli; 3 — inimă; 4 — aortă; 5 — diafragmă dorsală; 6 — diafragmă ventrală; 7 — faringe; 8 — esofag; 9 — gușă; 10 — intestinul mijlociu; 11 — tuburile lui Malpighi; 12 — rect; 13 — aparat de înțepat; 14 — lanțul ganglionilor ventrali (după Zander)

îl folosește numai în lupta cu alte măci. Trîntorii nu au ac.

Aparatul digestiv începe cu aparatul bucal, se continuă cu faringele care are un diametru mai mare, apoi cu esofagul, care este un tub subțire ce străbate tot toracele și la intrarea în abdomen se lărgeste, formînd un fel de pungă, numită gușă. În aparatul bucal se deschid glandele mandibulare, faringiene și labiale, care toate la un loc poartă numele de glande salivare. Secreția glandelor faringiene și labiale ajută la digestie, iar glandele mandibulare secretă lăptișorul pentru hrănirea larvelor și a mătci. Albinele transportă nectarul și apa în gușă, pînă la aducerea lor în stup. Volumul ei

este de cca. 14—18 mm³, dar datorită elasticității pereților ei, poate ajunge pînă la 55—77 mm³.

Din gușă, hrana trece în intestinul mijlociu, unde — sub influența fermentilor — este digerată și trece apoi în sînge pentru a fi distribuită în tot corpul. În intestin se deschid tuburile lui Malpighi, organe de excreție ale albinei. În timpul iernii, în intestinul gros al albinelor se strîng resturile de la toată hrana pe care ele o consumă în acest interval, eliminîndu-le de abia în primăvară. Greutatea excrementelor strînse în acest timp

Fig. 7 — Supapa gușei

A — buzele supapei închise; B — buzele supapei deschise (peretele intestinului mijlociu este secționat pentru a arăta tubul supapei)

1 — proeminența superioară a supapei; 2 — buzele supapei; 3 — gușă; 4 — tubul supapei; 5 — intestinul mijlociu

poate să ajungă pînă la jumătate din greutatea albinei. În jurul ultimei părți a intestinului gros se găsesc șase glande rectale, a căror secreție împiedică fermentarea substanțelor fecale.

Aparatul circulator este alcătuit dintr-un vas numit inimă, așezat în partea dorsală a abdomenului; ea are cinci compartimente și prin contracțiile lor succesive sîngele este împins în aortă, vas ce străbate toracele și capul. De aici, el se varsă în corpul insectei și scaldă toate organele. Ajungînd în abdomen el este împins spre inimă prin mișcările a două diafragme și pătrunde din nou în camerele acesteia. Circulația sîngelui la albine, ca de altfel la toate insectele, nu se face printr-o rețea închisă de vase ca la animalele vertebrate.

Numărul contracțiilor inimii este de 60—70 pe minut la albina în repaus, în mișcare 100, iar în timpul zborului ajunge pînă la 120—150. Singele albinelor este incolor.

Aparatul respirator este alcătuit din niște tubulețe mici — trahei — răspîndite în tot corpul. În interiorul toracelui și al abdomenului se găsesc sacii aerieni. Pătrunderea aerului curat și eliminarea celui stricat se fac prin niște orificii mici,

numite stigmat, așezate pe părțile laterale ale toracelui (trei perechi) și ale abdomenului (șase perechi).

Sistemul nervos este alcătuit dintr-un lanț de ganglioni perechi, așezați în lungul corpului și legați între ei prin cordoane nervoase. De la acești

Fig. 8 — Aparatul respirator al albinei

I. Schema așezării lui în corp:
1, 2, 3 — stigmatul toracic; 4, 5, 6, 7, 8, 9. — stigmatul abdominal;
A — sacii aerieni din cap; B — sacii aerieni toracici; C — sacii aerieni abdominali

II. Secțiune prin trahee:

A — țesutul spiral chitinos; B — țesutul epitelial

ganglioni pleacă firușoare nervoase către suprafața corpului (la organele de simț), prin care vin impresiile din mediul înconjurător și alte firușoare către mușchii care execută diferite mișcări. În total, sînt 11 perechi de ganglioni: doi cerebrali, doi subesofagieni, doi în torace și cinci în abdomen.

Activitatea albinelor este numai o activitate reflexă, fără nici o legătură cu vreo acțiune conștientă. Clădirea fagurilor, hrănirea larvelor, strîngerea nectarului și a polenului, ca și alte lucrări ale albinelor sînt acte reflexe instinctive. Instinctele reprezintă un lanț complicat de reflexe necondiționate innăscute, care s-au format de-a lungul veacurilor sub influența condițiilor mediului extern și a selecției naturale.

În activitatea nervoasă a albinelor mai deosebim: acte reflexe necondiționate (acțiunea de înțepare, reacția albinelor la fum etc.) și acte reflexe condiționate, care se formează în cursul vieții albinei: orientarea albinelor în vederea recunoașterii stupului, a izvoarelor de hrană și a drumului pînă la acestea, după așezarea, forma, dimensiunile și culoarea stupilor, a plantelor și a altor lucruri înconjurătoare.

Aparatul de reproducere la matcă, este alcătuit din două ovare de 7,5 mm lungime așezate în abdomen. Ele sînt formate din zeci de tuburi ovariene (pînă la 280), pline cu ouă în diferite stadii de dezvoltare. Ovarele produc pînă la 2 000 de ovule în 24 de ore. Ovulele trec prin cele două oviducte și ajung în vagin, unde din spermatică se elimină spermatozoizii care le fecundază. Din ou va ieși o albină lucrătoare sau o matcă. Dacă ovula rămîne nefecundată, din ea va ieși un trîntor.

63

Aparatul de reproducere al trîntorului este alcătuit din testicule, vezicule seminale și penis, acesta din urmă avînd o formă deosebită.

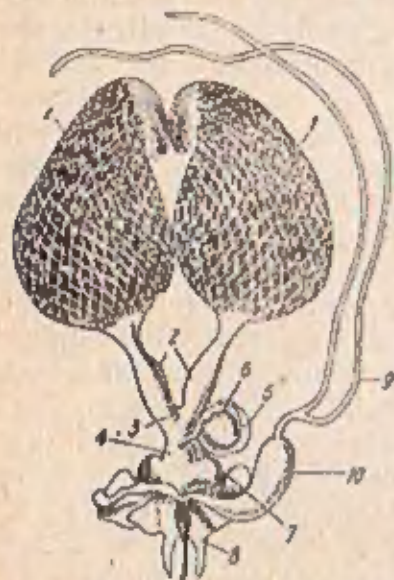

Fig. 9—Aparatul de reproducere al mătci

1—ovare; 2—oviduct; 3—uter;
4—vagin; 5—spermathecă;
6—glandă spermatică; 7—canalul spermatic; 8—ac; 9—glandă veninoasă; 10—rezervor cu venin

Fig. 10—Aparatul de reproducere al trîntorului

1—testiculi; 2—canal spermatic;
3—vezicula seminală; 4—glandă mucoasă; 5—canal ejaculator;
6—bulb seminal;
7—pneumostomă

Matca este aptă de împerechere la 6—8 zile de la ieșirea din botcă, iar trîntorul la 12—14 zile. Mătcile care, în răstimp de 30 de zile de la ieșirea din botcă nu au putut ieși din stup pentru împerechere, rămîn sterpe tot timpul vieții lor.

Împerecherea mătci cu trîntorul se face numai în zbor, afară din stup. În timpul împerecherii, organele de reproducere ale trîntorului se rup de corpul acestuia, prin sforțările mătci de a se

elibera și rămîn în organele mătci. Ele sînt îndepărtate de către albine, la întoarcerea mătci în stup. După împerechere, trîntorul moare, iar sămînța este păstrată în spermathecă, de unde este folosită de matcă timp de mai mulți ani, cît trăiește ea. După ultimele cercetări, matca se poate împerechea cu 1—2 și mai mulți trîntori. Matca începe să ouă după 2—3 zile de la împerechere.

VIATA FAMILIEI DE ALBINE

În familia de albine se deosebesc trei feluri de indivizi: *albinele lucrătoare*, care alcătuiesc marea majoritate a populației (numărul lor variază după anotimp: iarna de la 10 000 la 25 000, iar vara de la 40 000 la 80 000); *matca*, de obicei una singură în fiecare stup și *trîntorii*, care sînt în număr de cîteva sute în fiecare familie de albine, în anotimpul calduros.

Albinele lucrătoare se recunosc ușor după talia lor mai mică (lungimea corpului 12—14 mm),

Fig. 11 — Indivizii care populează stupul

A — mătca; B — albina lucrătoare; C — trîntorul

greutatea 100 mg, în medie. Aripile au aceeași lungime ca și abdomenul. Albinele lucrătoare sînt femele cu organele de reproducere nedezvoltate.

Matca are corpul mai lung (20—25 mm), capul mai mic și abdomenul foarte dezvoltat, acoperit pînă la jumătate de aripi; cîntărește 250—280 mg. Ea este singura femelă fecundă din stup.

Trîntorii au un aspert masiv, capul globulos cu ochii mari; abdomenul gros și îndesat. Aripile

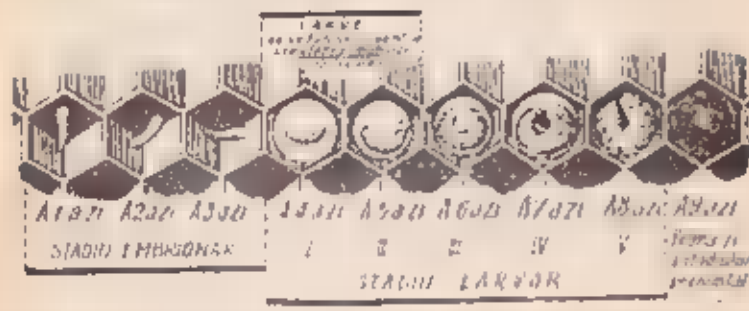

Fig. 12 — Dezvoltarea pe zile a oului de la depunere pînă la căpăcire

În ziua 1, oul stă vertical în ziua a 2-a, oul este înclinat; în ziua a 3-a oul ajunge de stă culcat pe fundul celulei; în ziua a 4-a, larva este scobită în mîncare și abia vizibilă cu ochiul liber (1—1,5 mm); în ziua a 5-a, larva este la fel scobită în mîncare și puțin înălțată; în ziua a 6-a extremitățile larvei încep să se apropie; în ziua a 7-a, larva seamănă cu un vierme gros și alb; în ziua a 8-a, extremitățile larvei se înalță, mîncarea dispare sub ea; în ziua a 9-a, celula este căpșită (după P. Maisonneuve).

depășese cu puțin abdomenul; lungimea corpului este de 15—17 mm, iar greutatea în medie de 200 mg. Ei sînt masculii care împerechează matca.

Inmulțirea și dezvoltarea albinelor. Viața albinelor este foarte scurtă. În sezonul activ primăvara și vara, albinele trăiesc 35—40 de zile. Numai acelea născute toamna trăiesc pînă la 6—9 luni, ajungînd pînă în primăvara viitoare. Pentru a înlocui pierderile zilnice și a spori numărul de albine, matca ouă neîntreprupt, din primăvară pînă toamna tîrziu.

Toate trei felurile de albine: matcă, albine lucrătoare și trîntorii, trec prin trei stadii de dezvoltare: ou, larvă și nimfă.

În prima zi, oul după ce a fost depus de matcă, stă vertical în celulă, a doua zi el se înclină puțin pentru ca a treia zi să fie complet culcat pe fundul celulei. Cître sfîrșitul celei de a treia zi, albinele-doici depun în celulă lăptișor, produs de glandele lor salivare. Îvelişul oului se moale și din el iese larva. Aceasta are forma unui viermișor, de culoare albă-sădăie. În primele trei zile larva este hrănită de albinele-doici cu lăptișor. La acesta spre sfîrșitul celei de a treia zi, albinele adaugă miere și păstură, pentru ca începînd cu a patra zi, larvele să fie hrănite numai cu amestec de miere, păstură și apă.

În ziua a șasea cître sfîrșit, larva se întinde în lungul celulei cu capul spre deschiderea ei, nu mai

Fig. 13 — Intrarea albinelor din celule (după K. Frisch)

primește hrană și albinele astupă celula cu uncă-păcel poros de ceară, amestecată cu polen. Prin porii se face schimbul de aer necesar întreținerii vieții. În interiorul celulei, larva țese o gogoașă și în ziua a 14-a de la depunerea oului se formează nimfa. În ziua a 21-a iese albina lucrătoare.

Durata stadiilor de dezvoltare este diferită pentru cele trei categorii de indivizi care populează stupul.

Tabelul 1

Durata stadiilor de dezvoltare la cele trei categorii de indivizi

Stadiul de dezvoltare	Durata în zile		
	Matei	Albina lucrătoare (Trintorii)	
Ou	3	3	3
Larvă	5½	6	6½
Larvă căpăcită, prenimfă și nimfă	7½	12	14½
Total	16	21	24

Măteile se dezvoltă din aceleași ouă ca și albinele lucrătoare, dar în celule mari, în forma de ghindă, clădite pe faguri și așezate cu gura în jos. Larvele de matcă primesc tot timpul stadiului larvar lăptișor, secretat de albinele tinere.

Acest exemplu confirmă în mod strălucit învățătura lui I. V. Micu-rin cu privire la influența bolăritoare a condițiilor de mediu (hrană, adăpost etc.) asupra dezvoltării organismelor tinere.

Fig. 14

A — botci pe faguri; B — botci din care se leagă matca (după H. Hammett (A), P. Malonneure (B))

ouă. Cind familia rămîne orfană dintr-o împrejurare oarecare, albinele clădesc în mijlocul fagurelui botci de salcare, prin modificarea celulelor

de albine lucrătoare în care sînt larve mai tinere de 3 zile.

Trintorii provin din ouă nefecundate. Dezvoltarea lor durează 24 de zile. Cantitatea de hrană necesară dezvoltării lor este de două ori și jumătate mai mare decît pentru hrănirea unei larve de albină lucrătoare. Celulele care cuprind larve de trintorii sînt închise — un căpăcel mai bombat.

În practică, puietul care se găsește în celule deschise se numește *puiet necăpăcit*, iar puietul care nu mai are nevoie de hrană și se găsește în celule căpăcite se numește *puiet căpăcit*.

Fig. 15 — Fagure cu celule de albine lucrătoare și botci căpăcite

După ce au ieșit din celule, albinele lucrătoare îndeplinesc timp de cca. 20 de zile diferite lucrări în stup: în primele 1—2 zile curăță celulele și încălzesc puietul. Între a 3-a și a 13-a zi, albinele hrănesc puietul. În primele zile, ele hrănesc larvele mai în vîrstă cu amestec de miere și polen și apoi pe măsură ce se dezvoltă glandele producătoare de lăptișor, și anume între a 6-a și a 12-a zi, ele hrănesc larvele mai tinere, în vîrstă de cel mult 3 zile. Tot în acest timp, albinele mai execută și următoarele lucrări: primesc neectarul adus de albinele culegătoare, pe care-l depozitează în celule, presează cu capul polenul în celule și curăță stupul.

63

Albinele în vîrstă de 12—18 zile clădesc fagurii. Tot în acest timp, ele fac zboruri scurte, de orientare, în jurul stupului. Între a 18-a și a 21-a zi de viață, albinele păzesc intrarea stupului și îl aerisesc dacă este prea cald, bătînd din aripi la urdiniș. După aceea, albinele ies la cîmp și aduc nectar și polen, devenind albine culegătoare.

Ordinea în care albinele execută lucrările arătate mai sus se poate schimba la apariția unui cules abundent. Astfel, albinele devin culegătoare mai de timpuriu chiar la 5—10 zile, cu toate că în condiții obișnuite la această vîrstă ele ar trebui numai să hrănească prietelul.

Cuibul familiei de albine. Cuibul familiei de albine este alcătuit din faguri clădiți din ceară. Fiecare fagure cuprinde mai multe mii de căsuțe de formă unor prisme hexagonale, cu fundul în formă de piramidă triunghiulară. Căsuțele sînt așezate spate la spate pe cele două fețe ale fagurelui, astfel că fiecare față a fundului unei celule alcătuiește o parte din fundul a trei celule de pe partea opusă.

Pe faguri sînt mai multe feluri de celule: *celule de albine lucrătoare*, în care se prăsesc albine; diametrul lor este de 5,4 mm (latura 3,002 mm). Pe un decimetru pătrat de fagure, pe ambele părți, sînt cca. 850 de celule. Adîncimea lor este de 10—12 mm. *Celulele de trîntori*, în care se prăsesc numai trîntori, au diametrul de 6,3 mm, latura de 3,881 mm. Pe ambele fețe ale unui decimetru pătrat de fagure sînt cca. 540 de celule de trîntori cu o adîncime de 11—12 mm. *Boteile* sînt celule în care se prăsesc numai mătci. Ele au forma unei ghinde sau a unui clopot, adînci de 20—25 mm și cu diametrul de 10—21 mm. În afară de celulele descrise mai sus, se pot întîlni

și celule neregulate: de trecere între primele două forme arătate, și de fixare a fagurilor de spezele ramelor.

În celulele de lucrătoare, albinele pot depozita miere (0,40 g într-o celulă) și păstură (0,19 g într-o celulă); în cele de trîntori, miere și foarte rar păstură.

Pentru clădirea regulată a fagurilor în stupii sistematici, se folosesc foi de ceară numite faguri artificiali. Ele au imprimată începuturi de celule de lucrătoare, iar albinele construiesc pereții în continuarea lor, formînd celule. Un fagure dintr-o ramă cu dimensiunile interioare de 42×27 cm are cca. 9 000 de celule. Fagurii clădiți au o grosime de cca. 25 mm, iar distanța dintre ei de cca. 12 mm.

Albinele clădesc fagurii vertical, începînd totdeauna de sus. Fagurii proaspăt clădiți au o culoare aproape albă, care se include cu timpul. După fiecare generație de albine ieșită din celule, rămînu pe pereții și fundul acestora cămășuțele nimfelor, care se deslîpesc greu, astfel că fagurii capătă o culoare brună-închis, iar volumul celulelor se micșorează, fapt care face ca generațiile de albine ce ies din fagurii vechi să fie mai mici. Cercetările făcute în Uniunea Sovietică au stabilit că greutatea medie a albinelor crescute în faguri vechi scade cu cca. 20% față de greutatea albinelor crescute în faguri noi și în același timp cămășuțele rămase pe fundul celulelor constituie un mediu prielnic înmulțirii microbilor, deci răspîndirii bolilor molipitoare la albine. De aici concluzia că în cuibul familiilor de albine nu trebuie să avem faguri prea vechi; ei trebuie înlocuiți cîte o treime în fiecare an, astfel ca la fiecare 3 ani cuibul să fie complet primenit.

63

În partea de sus a fagurilor, albinele depun în celule miere. Fagurii așezați în mijlocul cuibului sînt folosiți pentru creșterea puieului, iar în fagurii marginali albinele depozitează polen și miere în cantitate mai mare. Toamna și iarna în cea mai mare parte din celulele cuibului albinelor, se depozitează miere și păstură.

Pentru păstrarea căldurii în cuib, în apropierea iernii, albinele astupă toate crăpăturile stupului cu o substanță cleioasă, numită *propolis*.

Îhrana albinelor. Pentru hrănirea lor și a puieului, albinele culeg nectarul și polenul florilor.

Nectarul este un lichid dulce, secretat de glandele nectarifere, care sînt așezate la majoritatea plantelor în interiorul florilor.

Nectarul conține cca. 60% apă. Albinele îl distribuie în cît mai multe celule, pentru ca suprafața de evaporare a apei să fie cît mai mare. Pe măsură ce nectarul devine mai concentrat, albinele îl mută în alte celule, trecîndu-l prin gușile lor. Mierea are numai cca. 20% apă. Nectarul cuprinde substanțe dulci, sub formă de zaharuri mai complexe, care se descompun în zaharuri simple, sub influența unui ferment (invertază) din saliva albinelor.

După ce celulele au fost umplute cu miere, albinele le astupă cu cîmpăcele de ceară, care nu lasă să treacă aerul și umezeala, ferind astfel mierea de alterare.

Pentru a strînge 1 kg de miere, albinele trebuie să culegă nectarul din milioane de flori, spre exemplu din 2 milioane de flori de salcîm sau 5 milioane de flori de sparceță, sau 7,5 milioane de flori de trifoi roșu etc. S-a constatat că o albină poate să viziteze în timp de 1 minut pînă la 24 de flori. Cu cît plantele melifere sînt mai aproape de stup, cu

atît albinele pot face mai multe zboruri pe zi, aducînd o încărcătură de nectar mai mare. Dacă florile sînt multe și bogate în nectar, albinele își umplu gușa în timp de 5 minute. O familie puternică, ■ mai multe zeci de mii de albine culegătoare, poate aduce pe zi în perioada înfloririi din plin a plantelor melifere (culesul mare), 3 — 8 kg de nectar și chiar mai mult.

În ținutul Primorie din extremul orient al Uniunii Sovietice, la culesul de tei, s-au înregistrat în unii ani 28 kg de nectar adus într-o singură zi, la familiile puternice.

Afară de nectarul produs de flori, albinele culeg uneori și suc dulc, excretat de puricii și păduchii de frunze, precum și secreția dulceagă a frunzelor unor plante, așa-numita *miere de mană* produsă atunci cînd după zile călduroase urmează o scădere bruscă a temperaturii. Albinele care se hrănesc cu miere extraflorală sau cu miere produsă de puricii de frunze, acumulează în intestinul gros ■ cantitate mai mare de excremente, deoarece acest fel de miere are reziduuri în cantitate mai mare decît mierea din flori. Acest lucru influențează în rău iernarea albinelor, întrucît în răstimpul dintre ultimul zbor de curățire din toamnă și primul zbor de curățire din primăvară, albinele nu au posibilitatea de a-și goli intestinul gros de resturile adunate aici, resturi care în mod normal pot ajunge să cuprindă 46% din greutatea lor corporală. Depășirea acestui procent provoacă diareea albinelor și în acest caz, albinele se îmbolnăvesc, murdăresc fagurii cu excremente, producîndu-se o atmosferă nesănătoasă în stup.

Polenul este pîinea albinelor. Pe seama lui se produce repararea uzurii țesuturilor din organismul albinelor, iar hrănirea larvelor în vîrstă de

3—6 zile se face cu un amestec de miere, păstură și apă. Examinat la microscop, se vede că polenul este alcătuit din grăuncioare foarte mici, cu diametrul de $1/10$ — $1/50$ dintr-un milimetru. Mărimea și forma grăuncioarelor de polen diferă după planta de la care provin. Fiecare plantă are polenul deosebit de al altuia, fie chiar numai printr-un amănunt cît de mic, ceea ce înlesnește identificarea lui. Culoarea poate fi galbenă, roșcată, verzuie, violet etc. Membrana exterioară de diferite grosimi, poate fi netedă, ondulată, punctată, striată etc. Ea cuprinde multă chitină. La polenul de conifere este caracteristică prezența pe laturi a doi saci de aer. Albinele digeră numai interiorul grăuncioarelor de polen, iar membrana exterioară se elimină prin excremente.

Albinele strîng polenul din flori, și ■ adună sub forma a două grămăjoare în scobiturile care se găsesc pe tîbiile ultimelor perechi de picioare, pentru a-l putea apoi transporta în stup.

Albinele culegătoare depozitează polenul în celulele fagurilor sub formă de grămăjoare afinate. Depozitarea se face în fagurii mărginași și pe laturile puietului, dar numai în celule de lucrătoare, niciodată în celulele de trîntor. După aceea, albinele tinere din stup îndesă cu capul polenul în interiorul celulelor și îl bătătoresc bine. Sub influența fermentilor din polen și din saliva albinelor, el suferă o ușoară fermentare. Ea se oprește sub influența acidului lactic.

Polenul depozitat și bătătorit în celulele fagurilor se numește *păstură*. Prin cercetările făcute în Uniunea Sovietică s-a determinat că pentru creșterea unei larve de albină este nevoie de 0,145 g polen, deci, 1,5 kg pentru prăsierea unui kilogram de albine (10 000 de albine). Consumul

anual de păstură al unei familii de albine este aproximativ de 18—20 kg. Un fagure cu două treimi din celule pline cu păstură cîntărește în medie 1,5 kg.

Pe lângă miere și polen, albinele mai au nevoie și de apă pentru ele și pentru pregătirea hranei

Fig. 16 — Secțiune printr-un fagure cu celule cu păstură

larvelor. Prin determinări făcute în U.R.S.S., s-a stabilit că în perioadele cînd în natură nu există nectar pentru creșterea puietului o familie de albine are nevoie în medie de 40—50 g de apă în timp de 24 de ore. În zilele secetoase consumul poate ajunge pînă la 200 g.

În timpul cînd în stup se aduce nectar proaspăt, apa care se găsește în acesta este suficientă pentru satisfacerea necesarului. În perioadele de cules slab sau fără cules, albinele zboară afară din stup, după apă. Pe vreme rece, cu vînt și cînd izvoarele de apă se găsesc departe de stupină, multe albine pot pieri pe drum. Pentru a se evita acest lucru, albinele trebuie obișnuite a lua apă din adăptori speciale, așezate în stupină.

În căutarea florilor cu nectar și polen, albinele se orientează după forma, culoarea și mirosul acestora. Cînd o albină a descoperit un loc unde sînt înflorite multe plante melifere, se întoarce grăbită în stup și mobilizează restul albinelor,

executând pe faguri niște mișcări circulare caracteristice, numite *dansuri*. Mișcările pe care le execută albina în timpul dansului arată celor din stup, direcția și distanța pînă la sursa de neectar și polen. Direcția este indicată în raport cu poziția soarelui pe cer, iar distanța este arătată prin repezițiunea dansului.

Albinele care înconjoară albina mo-

Fig. 17. — Semnalizarea albinelor pentru cules. Stadiile sursele sive ale dansului „balansant”

Fig. 18. — Dansul circular

bilizatoare zboară din stup și găsește ușor florile cu neectar sau polen. Este de ajuns ca o albină să găsească o sursă de hrană; ea în scurt timp sute de albine să zboare acolo după cules.

Dansul albinelor ține atîta timp cît durează culesul, cître sfîrșitul lui se rărește și apoi încetează cu totul.

Viața familiei de albine în cursul anului. Viața familiei de albine în cursul unui an cuprinde patru perioade, strîns legate de condițiile mediului și de cules.

Prima perioadă constă din înlocuirea albinelor bătrîne din toamna precedentă, cu albine tinere ieșite din celule primăvara. Pe la sfîrșitul lunii februarie, matca începe să depună ouă în celulele fagurilor din mijlocul ghemului de albine. După zborul de curățire al albinelor, ouatul se intensifică și, pe măsură ce timpul se încălzește, matca depune mai multe ouă ajungînd pînă la 800—1000 de ouă pe zi. Numărul albinelor tinere ieșite primăvara din celule crește treptat. Albinele bătrîne, care au iernat, ■ uzează și sînt înlocuite cu albine tinere. Această perioadă durează aproximativ o lună, după zborul general de curățire al familiilor de albine.

Perioada a doua este perioada de creștere a familiei de albine. Numărul albinelor tinere ce ies meren din celule ajunge la un moment dat să depășească pierderile zilnice. Matca este hrănită intens și depune peste 2 000 de ouă în 24 de ore; numărul albinelor-doici crește repede și în familiile de albine se produce un dezechilibru între numărul albinelor-doici și numărul larvelor pe care acestea le hrănesc. Acest dezechilibru se produce ca urmare a faptului că matca nu poate depune atîtea ouă cît să satisfacă nevoia albinelor-doici de îngrijire a larvelor. Se produce astfel o aglomerație de albine-doici care nu au larve de îngrijit. De unde la începutul primăverii revenea pentru îngrijire la o albină doică 3—4 larve, cître sfîrșitul primăverii se ajunge că 3—4 albine doici îngrijesc ■ larvă.

Familia de albine trece acum prin frigurile de roire. Albinele clădesc botci de roire, în care matca depune ouă la intervale de cîteva zile. Aglomerația din stup crește și seara albinele stau ciorchine la udriniș. Cînd mătcele tinere sînt gata de a ieși

63
din celule, albinele încetează să mai hrănească matca, ouatul scade brusc, matca devine mai ușoară, putând zbura cu roiul ce va ieși curînd din stup. La roit contribuie și lipsa de spațiu din cuib, blocarea fagurilor cu miere și polen, precum și căldura din stup.

După 1-3 zile de la căpăcirea primei botci, iese înfiul roi, cu matca vîrstnică, majoritatea albinelor tinere și mulți trîntori. Înainte de a părăsi stupul, albinele își încăcă gurile cu miere. După cîteva minute, roiul se așază pe ramura unui copac sau în altă parte. Cu primul roi zboară cam 50% din populația familiei de bază.

În familia de bază, după 8 zile de la căpăcirea primei botci, iese prima matcă tînără. Aceasta umblă pe faguri, căutînd să omoare în botci celelalte mătci neiesite. Dacă familia de bază rămîne încă în frigurile roitului, albinele nu lasă matca tînără să se apropie de botci și în a doua zi de la ieșirea primului roi, iese al doilea roi cu matcă tînără neîmperecheată. Roiul al doilea poate să-și înfirzie plecarea cu cîteva zile, dacă vremea este ploioasă. În acest caz, el poate pleca cu mai multe mătci tinere de curînd ieșite din botci. După al doilea roi, poate urma al treilea și cîteodată chiar mai mulți roi.

În caz că roitul are loc în timpul culesului mare, recolta de miere este aproape pierdută. În apicultură rațională stuparul trebuie să acționeze pe toate căile împotriva roitului natural al familiilor de albine.

În Uniunea Sovietică, pe baza studiului amănunțit al cauzelor principale și secundare ale roitului natural, s-a elaborat un complex de măsuri pentru preîntîmpinarea roitului. Aceste măsuri vor fi arătate pe larg la capitolul respectiv.

Sezonul de roire durează în țara noastră de pe la sfîrșitul lunii mai pînă către sfîrșitul lunii iulie.

În mod obișnuit aducerea nectarului în stupi de către albinele culegătoare continuă din primăvară pînă toamna tîrziu, însă sînt perioade cînd strîngerea de nectar este mai mare, ajungînd pînă la cîteva kilograme pe zi. Aceste perioade de înflorire masivă a plantelor melifere se numesc culesul mare.

În țara noastră, perioadele de cules mare variază după regiune, din mai pînă la sfîrșitul lunii septembrie. În timpul culesului mare, albinele depun o muncă intensă pentru strîngerea și depozitarea nectarului. Către sfîrșitul lunii iulie, puterea familiei se micșorează treptat, ca urmare a micșorării ouatului mătci și a uzurii albinelor în timpul culesului. După terminarea culesului, matca încetinează și mai mult ouatul și albinele alungă trîntorii din stup.

Familia de albine intră în perioada formării albinelor de iernare (perioada a treia). Creșterea puietului, după culesul mare, are o deosebită însemnătate pentru familia de albine, intruînd numai albinele ieșite din celule în a doua jumătate a lunii august și în luna septembrie vor trăi pînă în primăvară, cînd ele vor participa la îngrijirea puietului și vor executa celelalte munci, pînă la ieșirea noilor generații de albine. Familiile cu albine tinere ierneză bine, și primăvara se dezvoltă repede. Albinele ieșite din celule toamna, care n-au hrănit larve, vor îngriji puietul primăvara, cu toate că atunci vor fi destul de bătrîne ca vîrstă.

Toamna, cînd temperatura scade sub 13° albinele încep să formeze ghemul de iernare, (pe-

rioada a patra). Pentru a putea lupta împotriva frigului din timpul iernii ele se strâng pe faguri unele în altele, formînd un ghem, în interiorul căruia cu tot gerul de afară temperatura nu scade niciodată sub 14°. Ghemul de albine are o formă apropiată de a unei sfere.

INVENTARUL ȘI AȘEZAREA STUPINEI

INVENTARUL

În stare sălbatică albinele își făceau cuibul în scorburi de copaci, prin păduri. Omul, atras de dulceața fagurilor cu miere, a adus pe lângă casa sa scorburi de copaci cu albine. Roiturile le-a așezat în trunchiuri de copaci, toale și scobite de el după modelul adus din pădure. Mierea o recolta toamna, omul însă și familiile de albine.

Afel a fost practicat albinăritul pînă în anul 1814, cînd apăsătorul rus P. I. Prokopovici a inventat stupul cu raze mobile.

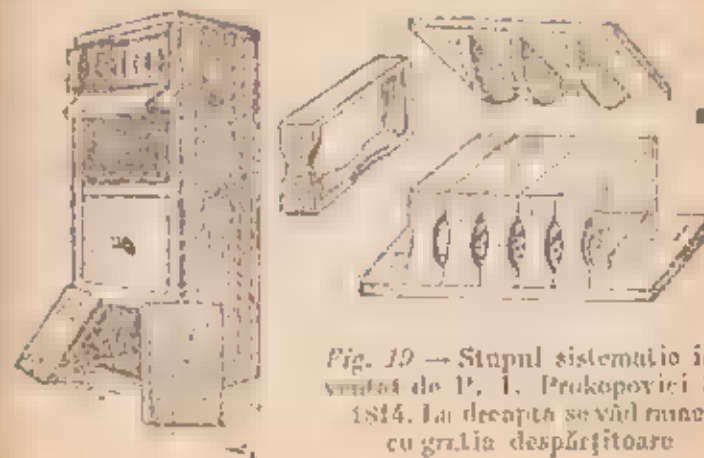

Fig. 19 — Stupul sistematic inventat de P. I. Prokopovici în 1814. La dreapta se văd razele cu grăla despărțitoare

Stupii sistematici. Stuparul lucrează greu cu familiile de albine adăpostite în stupi primitivi. El nu poate îndrepta anumite stări anormale ca: lipsa mătci, prăsirea prea mare a trîntorilor etc. Stupii primitivi roiesc la împlinire; miera scoasă din stupii primitivi este de calitate inferioară și nu poate fi aleasă pe soiuri de plante.

Stupii sistematici nu au aceste neajunsuri; ei pot fi minuiți cu multă ușurință, stuparul puțin interveni în viața familiei de albine, îi dirijează activitatea astfel, ca să obțină producții cât mai mari de miere și ceară.

Pentru a avea o recoltă bogată de miere, stuparul trebuie să ușureze munca albinelor, ajutîndu-le la clădirea fagurilor, în lupta împotriva bolilor și dușmanilor, dirijîndu-le activitatea în vederea sporirii productivității lor. Pentru toate aceste lucrări, cît și pentru extragerea mierei și a cerii, stuparul are nevoie de anumite unelte care alcătuiesc inventarul stupinei.

Pentru buna dezvoltare a familiei de albine stupii trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

- să ferească albinele de ploaie și umezeală; să le adăpostescă în timpul iernii, să le opere de arșița soarelui în timpul verii și să le protejeze împotriva dăunătorilor;

- să fie încăpători, asigurînd adăpostirea albinelor și a puicului unei mătci bune omătoare, precum și înmagazinarea rezervelor de miere și păstură, pentru iernat;

- să se desfacă ușor și liber în părțile din care sînt compuși;

- să poată fi adaptați pentru transportul albinelor la locurile bogate în plante melifere; pentru aceasta, construcția stupului trebuie să

asigure o aerisire bogată în timpul transportului și o fixare solidă a părților lui;

- părțile componente ale unui stup trebuie să fie exact construite, după dimensiunile date, ușurîndu-se astfel schimbarea lor de la un stup la altul.

Ramele de aceeași dimensiuni dau posibilitate stuparului de a executa cu ușurință toate lucrările din stupină: roirea artificială; ajutorarea familiilor slabe; prevenirea roitului natural și altele. Stupii de aceeași dimensiuni simplifică munca în stupină.

Stupii sistematici folosiți în diferite regiuni ale țării noastre se împart în două grupe: stupi verticali și stupi orizontali. La stupii verticali capacitatea cuibului se mărește în sus, pe linie verticală, iar la stupii orizontali, cuibul se mărește lateral, pe linie orizontală.

Ministerul Agriculturii, în urma consfăturii din luna noiembrie 1952 cu stuparii din sectorul socialist și individual, a recomandat pentru țara noastră trei tipuri de stupi, și anume:

- **stupul orizontal**, cu 20 de rame, care au dimensiunile exterioare 435×300 mm.

- **stupul vertical**, cu două corpuri identice, fiecare a 12 rame, cu aceeași dimensiuni ca la stupul orizontal;

- **stupul multietaajat**, cu trei corpuri identice, fiecare a 10 rame, cu dimensiunile exterioare 435×230 mm.

Stupii se execută din cherestea de rășinoase, cu umiditatea de maximum 16%, eliminîndu-se defectele care pot slăbi rezistența și durabilitatea stupilor. Pereții, fundul și acoperișul se pot confecționa și din alte materiale (pale, papură

etc.), respectându-se dimensiunile interioare. Se admit următoarele abateri limită în construcția stupilor (după STAS 4170-53):

la lungime, lățime și înălțime: la exterior	+ 3	mm
- 2	mm	
la aceeași dimensiuni, la interior	- 2	mm
- 1	mm	
la dimensiunile ramelor	+ 0,5	mm
la celelalte dimensiuni	- 1	mm

Se dau mai jos caracteristicile principale ale fiecărui din tipurile recomandate.

Stupul orizontal. Acest tip de stup a fost standardizat și amănuntele de construcție ce urmează au fost luate după STAS 4170-53.

Fundul este fix, confecționat din scinduri de 33 mm grosime, încheiate între ele în falțuri de 16×16 mm și așezate în lungimea stupului. La distanța de 140 mm de pereții laterali, dedesubt, sunt batute două leături de 40×60 mm, care întăresc fundul. Scindurile fundului se prind cu cuie de pereții laterali.

Corpul are dimensiunile interioare de 780×450 mm. Toți pereții au grosimea de 33 mm și sunt confecționați din scinduri așezate orizontal. Scindurile sunt încheiate în falțuri de 16×16 mm. Pereții între ei sunt încheiați de asemenea în falț simplu. În interiorul stupului încap 20 de rame și două diafragme. Ramele au următoarele caracteristici (dimensiuni exterioare): lungimea 435 mm, lățimea 360 mm. Speteaza de sus are 25 mm lățime, 20 mm grosime și 470 mm lungime. Spetezele laterale au grosimea de 9 mm; lățimea lor este de 37 mm în partea superioară (în dreptul umerășelor) și de 25 mm în partea mijlocie și inferioară. Ele au în partea de jos, la mijloc, o scobitură, în care intră speteaza inferioară care are o secțiune pătrată (10×10 mm). Pentru

trecerea sirmei ce se folosește la prinderea fagurilor artificiali, în spetezele laterale ale ramelor se fac cinci găuri la egală distanță una de alta.

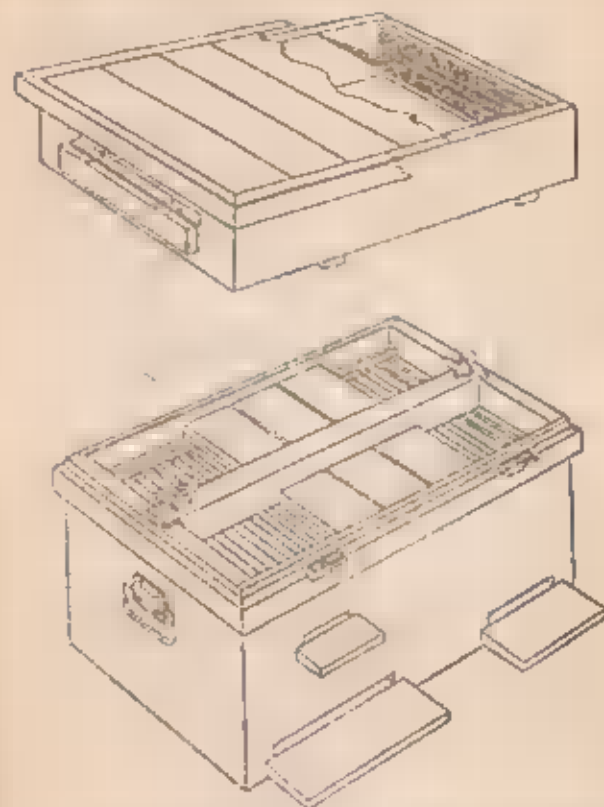

Fig. 29 -- Stupul orizontal (vedere generală)

Ramele se construiesc din lemn de esență moale; speteaza de sus confecționându-se de preferință din lemn de tei. La încheierea ramelor se vor folosi șabloane, pentru a se evita deformările ulterioare.

Diafragmele nu sînt identice: una se folosește pentru separarea familiei ajutătoare, despărțind interiorul stupului în două compartimente, izolate unul de altul (ea ajunge jos, pînă la fundul stupului, iar sus pînă la fața inferioară a scîndurelor podișorului, astfel că albinele nu pot trece dintr-un compartiment în altul); diafragma a doua se folosește pentru rednearea cuibului: ea este la nivel cu spetenza de jos a ramelor, deci cu 20 mm mai sus ca fundul stupului, iar deasupra este pînă la fața de jos a scîndurelor podișorului. Diafragmele sînt construite din scînduri de 15 mm grosime, întărite în jur cu o ramă de 30 mm lățime, prevăzută în interior cu un nut.

Pereții stupului din față și spate au în partea de sus două falțuri: unul pentru sprijinirea ramelor și al doilea pentru sprijinirea scîndurelor ce alcătuiesc podișorul; cel dintîi este la 340 mm de la nivelul fundului stupului și este lat de 11 mm și înalt de 20 mm; falțul acesta este tăiat în unghi ascuțit și este acoperit cu o fișie de tablă zincată, care înlesnește alunecarea ramelor; falțul al doilea este lat de 7 mm și înalt de 11 mm.

Pereții laterali au în partea de sus două scobituri (protejate cu plăci de otel), în care intră cîlocul șurubului sau forabilul ce strînge în timpul transportului bara centrală pentru fixarea ramelor. Pe partea exterioară a pereților laterali se fixează mîner metalice care servesc la ridicarea stupului.

Urdinișurile se găsesc pe peretele din față și sînt în număr de trei: două jos și unul sus. Acelea de jos au dimensiunile de 300×20 mm și 150×20 mm și sînt tăiate la 90 mm și 50 mm depărtare de pereții laterali respectivi; urdinișul mare se folosește pentru familia de bază, iar cel mic pentru familia ajutătoare. Urdinișurile au fiecare cîte o

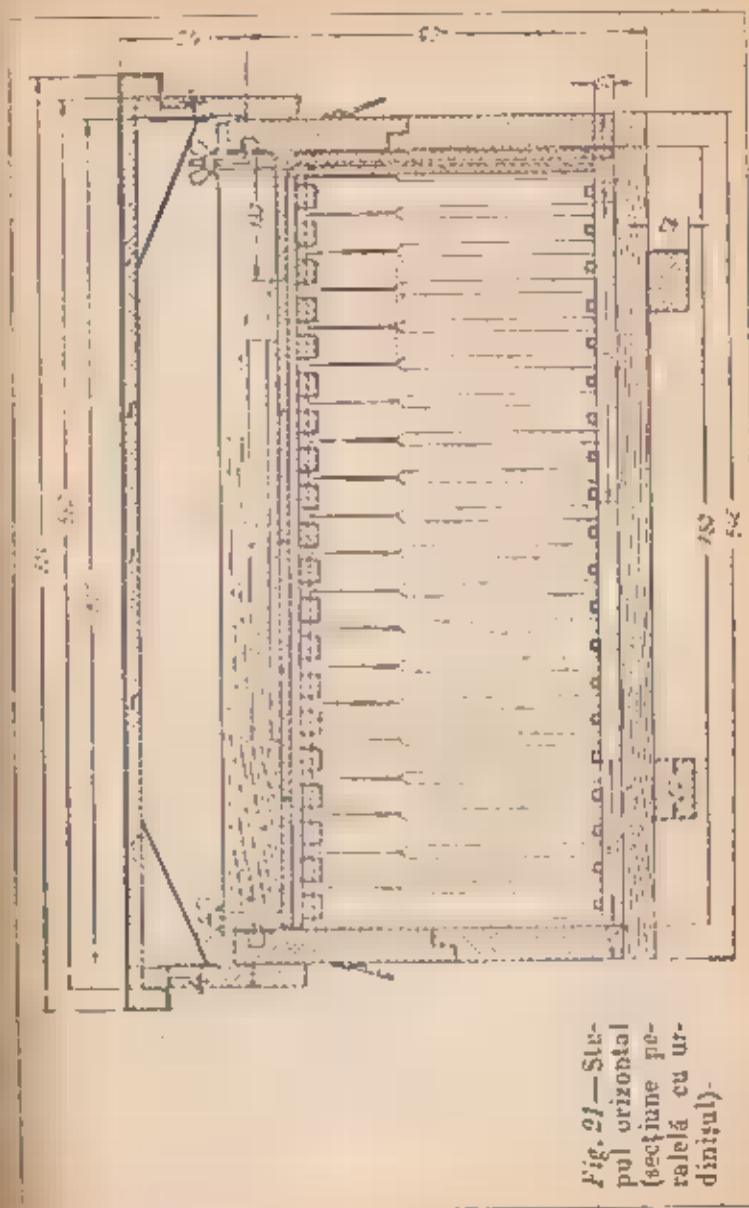

Fig. 21 — Stupul orizontal (secțiune pe ralele cu urdinișul)

scindură de zbor, lată de 100 mm, care se prinde cu balamale de corpul stupului; lungimea scindurilor de zbor depinde de lungimea urdinișului.

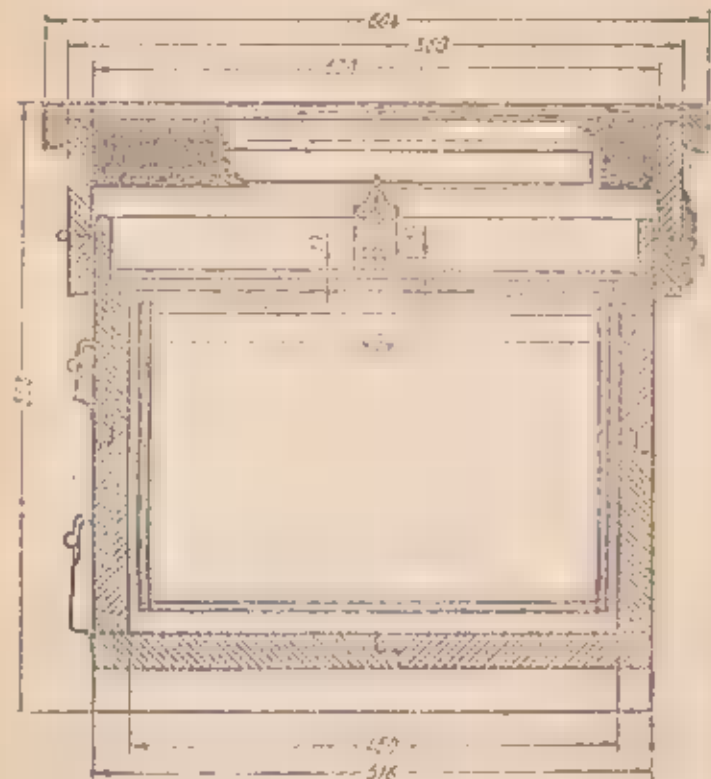

Fig. 22 — Stupul orizontal (secțiune perpendiculară pe urdiniș)

În timpul transportului, scindurile de zbor se ridică în sus și se prind cu forăibăre. Deasupra urdinișului mare, la distanța de 150 mm de la fața exterioară a peretelui lateral și 250 mm de la fundul stupului (fața de jos), este săpat un urdiniș superior, lung de 100 mm și înalt de 8 mm. Și acest urdiniș are o scindură de zbor prinsă în bala-

male. Pentru micșorarea urdinișului de jos se folosesc blocuri de închidere cu secțiunea pătrată (19×19 mm).

Podșorul este alcătuit din șase scindurele cu dimensiunile 484 × 130 × 10 mm.

Acoperișul înbracă partea de sus a stupului, sprijinându-se pe un brâu de scinduri (lat. de 22 mm și înalt. de 55 mm), bătut la 15 mm sub nivelul marginii superioare a corpului. Acoperișul se prinde de corp prin două balamale așezate pe perețele din față; în perețele din spate este un închizător. În părțile laterale ale acoperișului sunt două deschideri pentru asigurarea ventilației, deschideri care au dimensiunile 400 × 30 mm și în partea interioară au sită cu ochiuri de 2 — 2,5 mm, ce se prinde înclinat pe lungimea acoperișului.

Tavanul acoperișului este confecționat din scinduri groase de 15 mm, încheiate în falțuri; el se învelește cu tablă zincată. Înălțimea acoperișului este de 120 mm.

Pregătirea stupilor pentru transport se face astfel: deasupra ramelor la lungul celor doi pereți longitudinali, se așază două bare de lemn cu secțiunea de 10 × 10 mm și lungimea de 750 mm; scindurelele podșorului se strâng la mijlocul stupului, câte două, una peste alta; deasupra lor se așază a treia bară (secțiunea 10 × 60 mm și lungimea 844 mm) care are la mijloc o scobitură în care intră scindurelele podșorului și la capete se sprijină pe pereții laterali ai stupului; această bară centrală se prinde în cele două scobituri din pereții laterali cu ajutorul a două șuruburi în formă de cîrlig prevăzute cu piulițe în formă de flutură. Bara centrală fixează scindurelele care apasă la rîndul lor pe cele două bare laterale și astfel deplasarea ramelor în sus nu

este posibilă. Lateral, ramele sînt fixate prin înșși construcția lor.

În cazul transportului a două familii într-un stup se va așeza deasupra familiei ajutătoare o ramă cu sită, care va îngădui aerisirea cuibului acostea.

Stupul vertical cu 12 rame și două corpuri.
Fundul este drept, cu leațul de centură înalt de 70 mm și lat: în partea din spate de 43 mm, în părți de 33 mm. Pe toată lungimea leațului este tăiat un fali, prin care fundul se îmbină cu corpul așezat deasupra lui. Partea dinăuntru a leăturilor laterale este prevăzută cu un nut, adine de 15 mm, în care intră capetele scîndurilor ce alcătuiesc platforma. Leațul din spate are un nut adine de 23 mm, în care ultima scîndură a platformei fundului intră în toată lungimea ei pe o adîncime de 15 mm. Spațiul de 8 mm rămas liber îngăduie dilatarea scîndurilor fundului.

Scîndura din față a platformei este prinsă în leăturile laterale ale fundului, prin cîte un rep la fiecare capăt, cu scopul de a se evita desfacerea laterală a fundului. Scîndurile platformei fundului sînt groase de 33 mm și sînt îmbinate în falțuri încheiate de 16×16 mm.

Urdinișul este înalt de 20 mm și lung cît toată lățimea stupului.

Scîndura de zbor este prinsă în balamale de fund. Ea este lată de 100 mm și lungă cît tot fundul. Dedesubt are două scobituri laterale, în care se pot roti două forăbure, atunci cînd aplicăm scîndura de zbor pentru transport, și se închide urdinișul.

Corpurile au dimensiunile interioare de 470×450 mm și în fiecare intră 12 rame, după același model ca și la stupul orizontal și o diafragmă.

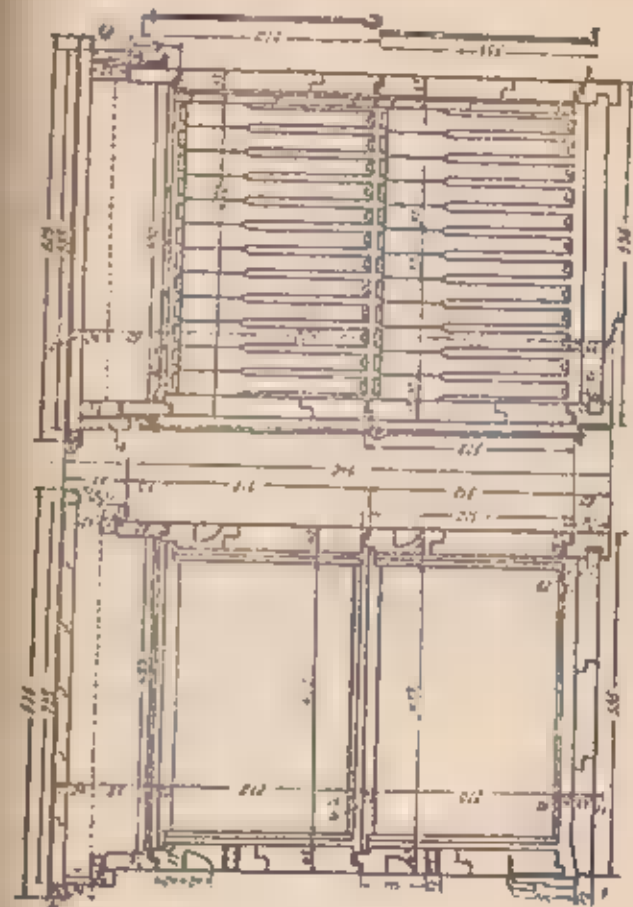

Fig. 23 -- Stupul vertical cu două corpuri

Înălțimea unui corp este de 320 mm, grosimea pereților laterali de 33 mm iar a celor din față și din spate de 43 mm.

Falțul de sprijin al ramelor este colorit cu 20 mm față de marginea superioară a corpului. Unele ramele ramelor se sprijină pe un balot îndoit și bălău în unghi ascuțit pe falț, îngăduind astfel alunecarea ușoară a ramelor. Între fața de sus a ramelor și marginea superioară a pereților corpului este un spațiu gol de 10 mm. Între șipca de jos a ramelor și platforma fundului este o distanță de 20 mm. În partea superioară, cei doi pereți au câte un falț exterior de 16 mm lățime și 10 mm înălțime, la fel și în partea de jos. Falțurile îngăduie îmbinarea laturilor părților stupului, realizându-se o suprapunere perfectă și stabilitate, atât în timpul transportului, cât și atunci când stupul stă pe loc. Falțurile sînt reșite la marginea lor exterioară, pentru a îngădui scurgerea în jos a apei din ploa.

Fiecare corp are câte o disfragmă: ea este construită din scinduri groase de 15 mm și ajunge în sus, pînă la podișor, iar în partea de jos este la nivelul spetezei ramelor, permițînd prin aceasta trecerea albinelor pe sub ea.

Pereții din față și din spate sînt prevăzuți cu două odinețuri (25×30×100 mm) care servesc pentru apucat și ridicat corpul cu mîna. La 110 mm distanță de marginea de sus a corpului în perețele din față este un orificiu rotund cu diametrul de 25 mm, care asigură o bună aerisire atât vara cît mai ales în timpul iernii. Închegerea pereților corpului se face în țineuri drepte, ascunse sau semi-ascunse, dar cea mai recomandabilă este închegerea în simplu falț. Pentru consolidarea construcției, închegăturile vor fi întărite cu cuie de 6 cm.

Podișorul este alcătuit din șase scindurele groase de 10 mm și late de 80 mm.

Cadrul de protecție are forma unei cutii fără fund, înalt de 80 mm, construit din scinduri de 23 mm grosime. El se așază fie deasupra primului corp, fie deasupra celui de al doilea. În partea inferioară, pereții au un falț de 15×10 cm, prin care cadrul de protecție se fixează de capul stupului. Scindurile podișorului pot fi scurse fără a se ridica cadrul de protecție. În timpul transportului, cadrul de protecție folosește ca spațiu de adăugiu pentru albine (înălțimea spațiului de adăugiu este de 100 mm), iar în anotimpurile reci el se folosește pentru împachetarea cuibului introducîndu-se aici materiale cu conducătoare de căldură.

Acoperișul este telescopic (trece peste marginile superioare ale cadrului de protecție cu 25 mm); înălțimea exterioară este de 95 mm. Scindurile laterale au grosimea de 23 mm. Acoperișul se sprijină pe cadrul de protecție printr-un cal interior lat de 23 mm. Scindurile acoperișului au grosimea de 15 mm și sînt prinse între ele în falțuri de 7×7 mm. Deasupra acoperă cu tablă galvanizată. Tavaniul depășește de jur împrejur pereții acoperișului cu 20 mm.

Ventilația este asigurată prin două deschideri, în față și în spate, late de 40 mm și lungi cît interiorul capacului. Ele se închid prin două obloane de lemn prinse în balamale.

Pregătirea pentru transport. Pe toată suprafața interioară a acoperișului, imediat sub deschiderile de ventilație, este prinsă o plasă de sîrmă cu ochiurile de 2—2,5 mm, care asigură o ventilație activă a familiei de albine în

timpul transporturilor. Tot pentru transport, părțile stupului se îmbină între ele cu ajutorul unui sistem de vergeli articulate, cu diametrul de 8 mm, care se prind de fund și de acoperiș în lame metalice.

Stupul multietajat. Acest sistem de stup are trei corpuri identice, cu 10 rame, care au următoarele dimensiuni exterioare: 435 x 230 mm.

Caracteristicile acestui tip sînt aceleași cu ale tipului vertical, păstrînd însă proporțiile în raport cu dimensiunile ramelor și numărul lor. Ramele sînt asemănătoare celor de la tipul vertical, cu deosebirea că spetezele laterale sînt astfel construite încît dimensiunile exterioare ale ramei în acest sens sînt de 230 mm. Umerășele de distanțare ale ramelor cuprind 70 mm din înălțimea spetezelor laterale. Falturile între părțile componente ale stupului au aceleași dimensiuni ca la tipul vertical. Fundul, scindura de zbor, podișorul și capacul sînt la fel cu acelea ale stupului vertical, numai dimensionate în raport cu capacitatea interioară a acestui tip de stup.

Inventar pentru lucrări în stupină. Pentru lucrul în stupină, apicultorul trebuie să aibă *inventar de protecție*. Acesta se compune din halat sau salopetă, mască și afumător.

Halatul trebuie să fie alb sau de culoare deschisă. Mînecele vor fi prevăzute cu elastic. Dacă se folosește salopete, pantalonii vor avea elastic la partea de jos.

Masca apără fața stoparului de înțepături. Se poate face din diferite materiale și diferite forme. Cea mai bună este masca confecționată din tul. Ea se îmbracă peste pălărie și are în dreptul feței o bucată dreptunghiulară de pînză rară de păr de cal sau plasă metalică. Partea de sus a măștii este

prevăzută cu un elastic care o ajută să se sprijine pe pălărie, iar în partea de jos se strînge cu un snur în jurul gîtului, astfel că albinele nu pot pătrunde pe sub mască.

Fig. 24

A -- Mască metalică pentru fața; B -- mască din tul

Mai tradițională este masca confecționată din pînză de sîrmă cu ochiurile de 2 - 2,8 mm, a cărei margine se prinde pe o ramă ovală de tablă. De ramă se fixează o bucată de pînză ale cărei margini se cos prin găurile ramei. Masca se îmbracă peste cap și pînza se leagă apoi în jurul gîtului.

Fig. 25 -- Afumător

Afumătorul este alcătuit dintr-un cilindru de tablă (generatorul de fum), în care se introduc materiale ce ard încet și fumul este suflat afară cu ajutorul unor foale. Foalele au două orificii: unul pentru intrarea aerului; celălalt pentru trimiterea

lui în partea inferioară a tubului metalic în care se produce fumul. Amănuntele de construcție ale afumătorului sînt prevăzute în standardul de stat nr. 4539-54.

În timpul lucrului în stup sînt necesare o serie de unelte.

Daltă se folosește la deschiderea stupului, la desprinderea ramelor, la curățirea acestora și a

Fig. 26 — Daltă apică

stupului. Se construiește din oțel de bună calitate, cu dimensiunile 190×35 mm. Unul din capete este îndoit în unghi drept. Capătul drept al daltii este ascuțit pe ambele părți, iar capătul îndoit, numai pe partea interioară. Construcția daltii apicole a fost standardizată (STAS 4480-53).

Lada se folosește la transportarea ramelor și este confecționată din placaj sau scinduri subțiri cu capacitatea de șase rame. Aici se introduce temporar fagurii care se scot din stupi, pentru a-i feri de albinele loace și a preveni astfel ivirea furtașului în stupină. Ea se folosește și la transpor-

tul ramelor în stupină. Dimensiunile interioare sînt: lungimea 450 mm; lățimea 230 mm; înălțimea 320 mm.

Colivia pentru mătci este o cutiuță care se folosește pentru introducerea măteilor în familiile orfane și pentru izolarea lătelor înainte de ieșirea mătci. Se construiește din plasă metalică cu ochiurile de 2 mm. Colivia Tietov are dimensiunile 52,71×16,5 mm și este prevăzută cu un orificiu pentru introducerea și eliberarea mătci, care se închide cu o bucată de tablă.

Fig. 27 — Lada pentru transportarea ramelor în stupină

Brăntorul se construiește din lemn. El se așază deasupra cuibului și se folosește pentru administrarea hranei. Brăntorul are o tăietură în lungimea fundului, pe unde albinele pătrund pentru a lua hrana din jgheazul brăntorului. Sînt două marini de hrănitore: cu capacitate mică 0,5-1 l, folosite la hrănirile pentru dresajul albinelor și cu capacitate mare de 3-4 l, pentru hrănirile de completare a proviziilor.

Inventar pentru fixarea fagurilor artificiali în rame. *Sula* se folosește pentru a face găurile în spațiile laterale ale ramelor, prin care se trece apoi sîrma pentru fixarea fagurilor artificiali.

Pintenul pentru lipit fagurii artificiali de sîrmele de susținere este confecționat dintr-o rotită dințată, care are săpat un șanț pe toată circumferința sa. Ea se învîrtește în jurul unui ax prins de un minier. Pintenul se încălzește ușor la flacăra

și apoi se potrivește roțița, astfel, încât sîrma de susținere să intre în șanțul acesteia. Prin trecerea pîntenului de a lungul sîrmei, pe fagure, el fiind

Fig. 28 — Pînteu apicol

cald, ceara se topește în jurul sîrmei și ea pătrunde ușor în fagurele artificial.

Calupodul folosește pentru prinderea foilor de faguri artificiali în ramele înșiruite. El se construiește din scîndură de brad astfel încît să încapă în interiorul unei rame de cuib și are dimensiunile 410×260 mm iar grosimea 12 mm.

Inventar pentru extragerea mierii. Pentru extragerea mierii, stupinile trebuie să fie înzestrate cu următorul inventar:

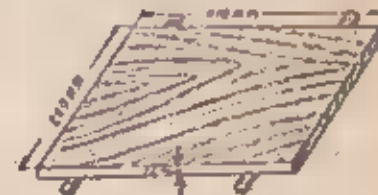

Fig. 29 — Calupodul pentru fixarea în ramă a foilor de faguri artificiali

Cuțitul pentru descăpăcirea fagurilor, care se folosește la tăierea căpăcecelor de ceară cu care albinele astupă căsuțele fagurilor în care au depozitat mierea. În acest scop, el trebuie mai întâi înălțat în apă fierbinte.

Lama cuțitului are dimensiunile 220×45 mm. Ascufirea cuțitului se face pe partea de deasupra,

partea de jos trebuie să fie plană și netedă. Cuțitul apicol a fost standardizat (STAS 4188-53).

Vasul descăpăcitor se folosește pentru strîngerea căpăcecelor de ceară, rezultate de la descăpăcirea fagurilor și separarea lor de miere. Vasul descăpăcitor este construit din tablă zincată. În interiorul vasului, pînă la o treime distanță de la gura lui, se găsește introdus un alt vas cu fundul confecționat din plasă de sîrmă, cu ochiurile de 5 mm. Căpăcecele de ceară se opresc aici, iar mierea curge în jos, de unde printr-un robinet se poate scurge afară.

În locul vasului descăpăcitor se poate folosi mîsuța pentru descăpăcit construită ca o ladă, avînd în interior, la o adîncime de 50 mm, o ramă cu sită metalică, pe care cad căpăcecele de ceară și sub care se găsește o tavă albă de fier servind la strîngerea mierii ce picură din căpăcecele de ceară.

Extractorul se folosește pentru extragerea mierii din fagurii descăpăciți. Extractorul este alcătuit dintr-un vas cilindric, confecționat din tablă galvanizată sau cositorită, sau chiar din lemn, și dintr-un ax așezat în mijlocul vasului. Cu ajutorul unui sistem de transmisie, axul se învîrtește și o dată cu aceasta se învîrtește și fagurii care sînt așezați pe un cadru prins de el în interiorul extractorului.

Extractoarele sînt de două feluri: tangențiale și radiale. Extractoarele tangențiale se construiesc pentru 2—3—4 faguri. Aceștia se introduc în buzunarul rotorului perpendicular pe diametrul extractorului și prin forța centrifugă produsă, miera din celule este azvîrlită pe pereții vasului. De aici, ea curge în jos pe fundul extractorului și printr-un robinet poate curge într-un vas. Fagurii

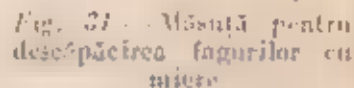

Fig. 32 -- Extractor
de micro tangential

Fig. 33 — Extractor
de miere radial

trebuie înorși pentru a se extrage oierca de po
simbele fete.

Extractorarele radiale au o capacitate de 20—50 și chiar mai multe rane. Fagurii se așază în direcția razelor vasului extractorului. La acest fel de extractor, mierea se scurge în același timp

Fig. 31 — Strecurători pentru miere
cu două site

de pe ambele fețe ale sagurilor. Randamentul acestor extractoare este mult superior celor tangențiale (de mai mult de cinci ori).

Strucurătoarea se foloseşte pentru strucurarea mierei obţinută de la extractor, înainte de a fi introdusă în maturator.

Maturatorul (zăchitoarea) este un vas metalic, cu o capacitate variind între 300 și 1 000 l, ce se folosește pentru limpezirea, maturarea și păstrarea mierei. În partea de jos are un robinet pentru scurgerea mierei.

Inventar pentru extinguirea cerii. Topitorul solar este construit din scinduri, ca o cutie având dimensiunile de 65 x 50 cm, cu peretele din față înalt de 12 cm, iar cel din spate de 30 cm. Capacul este format dintr-o ramă de lemn prevăzută cu geam dublu. Între geamuri este un spațiu de 10--12 mm. În interiorul cutiei, deasupra fundului, se

găsește un al doilea fund, cu o pantă de 4 cm, construit tot din scinduri, care însă nu ajunge pînă la peretele din față al topitorului solar. Deasupra acestui fund se așază o tavă din tablă albă de fier peste care se montează o sită metalică, pe care se pun bucăți de faguri pentru a se topi la căldura soarelui. Ceara se scurge în tavă și de aici într-un jgheab metalic, care se găsește în față, tot în interiorul topitorului solar.

Topirea fagurilor cu ajutorul topitorului solar se poate face numai în anotimpul calduros. Un topitor solar cu dimensiunile arătate poate satisface nevoile unei stupine de 50 de familii. Bostina rezultată mai conține 30--50% ceară.

Presă pentru stors cearii este alcătuită dintr-un vas metalic, în care se introduce un săculeț cu 2--3 kg de faguri topiți și prin presarea acestuia

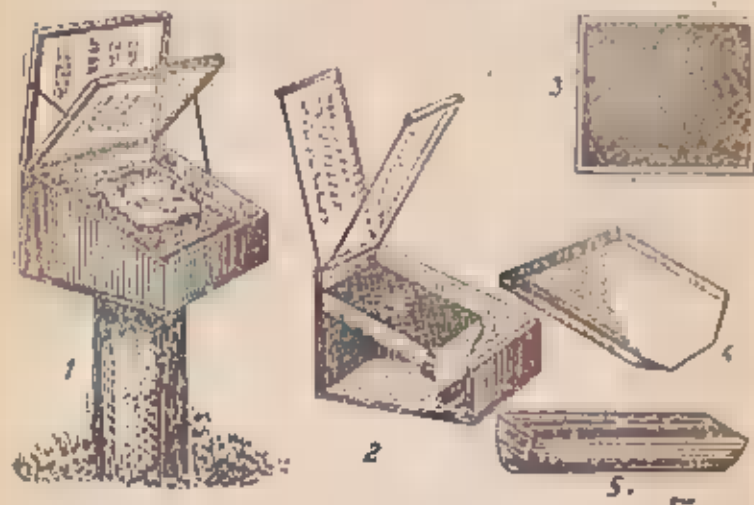

Fig. 35 — Topitor solar

1 — vedere generală; 2 — secțiune transversală; 3 — sită metalică;
4 — tavă; 5 — jgheab pentru ceară

se extrage ceara, care se scurge printr-un robinet așezat în partea de jos a vasului. Bostina rezultată mai conține ca. 20% ceară. Cantitatea de

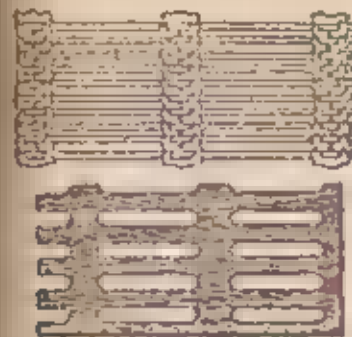

Fig. 36 — Grăti despărțitoare

Fig. 37 — Izolator

ceară ce se poate obține într-o zi prin această metodă de extras ceară este de 20 kg.

Ceara din fagurii verhi se extrage prin presare. Capăcelele de la extragerea mierii, curățiturile de fagurași, fagurii din ramelo clăditoare de ceară și fagurii noi se topesc în topitorul solar, care dă o ceară de calitate superioară.

În practică se mai folosesc și alte tipuri de prese.

Inventar divers. Grătia de zinc se folosește la izolarea măteii, pentru a nu trece în corpurile de stupi așezate deasupra cuibului. Ea este alcătuită dintr-o foaie de tablă de zinc, prevăzută cu găuri, una lungă alta, lungi de 28 mm și late de 4 mm. Prin aceste găuri nu pot trece decât albinele lucrătoare. Marginile găurilor nu trebuie să aibă muchii tăioase. Suprafața grăției trebuie să fie curată și netedă.

Izolatorul este o cutie confecționată din gratic de zinc, în interiorul căreia poate intra o singură ramă standard de cuih care se introduce cu totul în stup. Se astupă cu un capac, tot din gratic de zinc. El se folosește pentru izolarea mătrei pe un singur fagure, în vederea obținerii de larve de aceeași vîrstă pentru lucrările de creștere a mătrelor.

Gratiile de urdiniș împotriva șoarecilor se folosesc în scopul de a împiedica pătrunderea șoarecilor în stup în timpul iernării. Ele au deschideri de 6 mm lățime prin care albinele pot ieși afară, dar șoarecii nu pot intra în stup.

Cîntarul de control este un cîntar zecimă obișnuit, pe care se așază cea mai puternică familie din stupină, cu scopul de a cunoaște mersul eului de neclar, după sporul în greutate realizat.

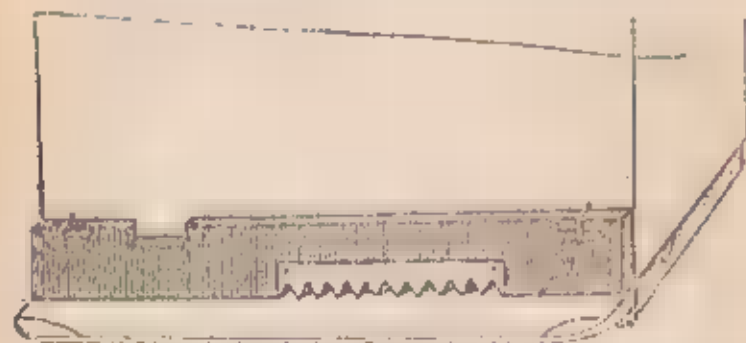

Fig. 38 — Gratic de urdiniș pentru șoareci

Sînt și cîntare format geamantan, special construite pentru apicultură.

Cîntarul se așază sub un adăpost pentru a apăra stupul de control, de ploi. Adăpostul se

construiește din patru pari așezați în pătrat la distanță de 1,5 m și cu acoperișul înclinat într-o apă.

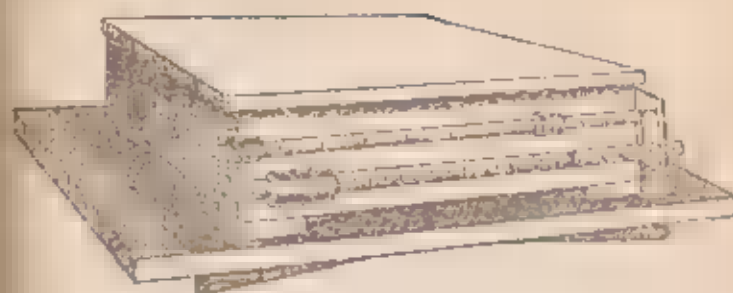

Fig. 39 — Cîntar de control

Adăpătorul pentru albine este alcătuit dintr-un rezervor (bidon de tablă sau un lăut de lemn) cu capacitatea de 30—50 litri, prevăzut cu un robinet. Rezervorul se așază pe un postament în fm

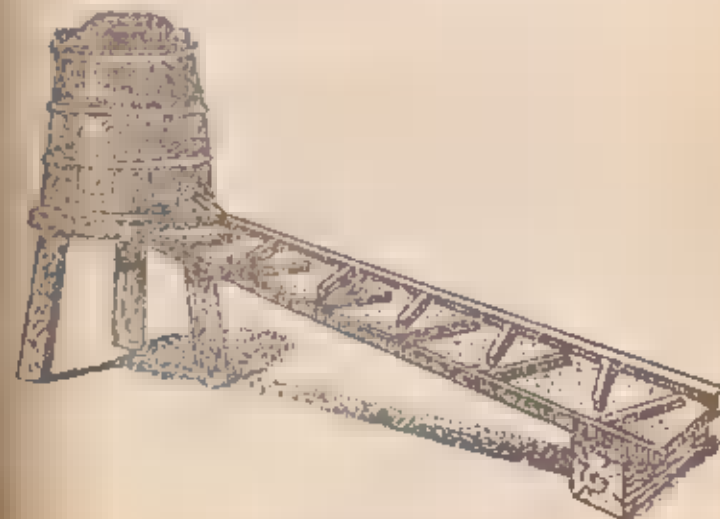

Fig. 40 — Adăpător pentru albine

înălțime într-un loc adăpostit și expus razelor solare. Apa ce picură înecel din vas curge pe o scândură înclinată, așezată în partea rezervorului bătută de soare. Scândura are lungimea de 2—3 m și are săpat, în grosimea ei, un jgheab în zig-zag, sau se bat oblice niște șipei care obligă apa să curgă de-a lungul lor, în scopul încălzirii ei și pentru a da posibilitate la cât mai multe albine să aibă acces la apă.

Construcții și anexe. Pentru buna desfășurare a muncii în stupină este necesar ca în imediata apropiere a stupinei să fie și o clădire. Ea trebuie să aibă o încăpere pentru executarea diferitelor lucrări, ca: extragerea mierii, însămănțarea ramelor, prinderea foilor de faguri artificiali, etc. și o magazie pentru păstrarea inventarului, cu dulapuri pentru păstrarea fagurilor goi și a fagurilor plini cu miere.

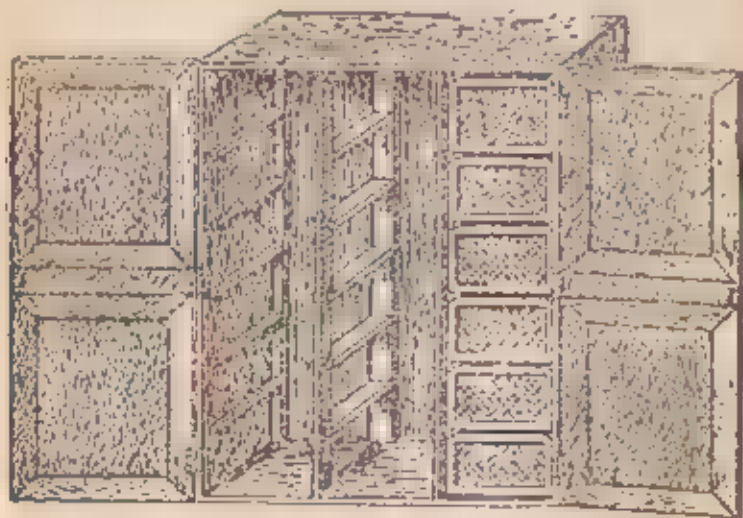

Fig. 11 — Dolap pentru păstrarea și afumarea fagurilor

Inventarul stupinei trebuie bine curățit și pastrat după întreținut. Tot în aceeași cameră se păstrează și materialele necesare lucrului în stupină: cuie, sîrmă galvanizată, faguri artificiali etc.

Cabana demontabilă se folosește pentru adăpostirea stuparului, a inventarului și executarea

Fig. 12 — Stelaj pentru păstrarea ramelor

diferitelor lucrări în timpul deplasării stupinei. Ea este alcătuită din 12 panouri montate pe câte un cadru de leături. Pereții laterali sînt alcătuiți fiecare din câte două panouri: în peretele care dă spre stupină se face o ușă și o fereastră. Acoperișul este alcătuit din două panouri așezate în două ape. Panourile se montează cu buloane.

Pentru iernarea familiilor de albine în regiuni cu ierni geroase și vînturi puternice, se pot amenaja adăposturi din camere de locuit sau pivnițe, care trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

- să aibă o temperatură constantă între 0 și 2°, independent de temperatura de afară;
- să fie uscate, cu umiditatea relativă de 80—85%;
- să aibă o ventilație bună, care să asigure o permanentă primenire a aerului;
- să fie întunecoase și izolate de zgomotele de la exterior;
- să fie apărate de atacul rozătoarelor.

Adăposturile de iarnă se amenajează de obicei pentru 50—100 de familii de albine. În raport cu volumul stupilor adăpostiți se socotesc 0,5—0,9 m² pentru o familie de albino. Astfel că, pentru 100 de familii de albine, dimensiunile adăpostului trebuie să fie de 8×5 m, avînd înălțimea de 2,5 m.

În adăposturi stupii se aşază pe stelaje în trei rânduri suprapuse. În adăpost trebuie să existe un termometru şi un higrometru pentru indicarea temperaturii şi a umidităţii aerului.

Pentru iernarea familiilor de albine, în condițiile din țara noastră, nu sînt necesare adăposturi construite special.

O stupină care posedă tot inventarul necesar lucrărilor, se poate conduce mai ușor și producția de miere și ceară sporește prin folosirea rațională a uneltelor.

Tabelul 2

Inventarul necesar unei stupine cu 50 de stupi

Nr. crt.	Denominarea obiectului	Cantitatea bucăți
1	Stupi sistematice compleți	50
2	Clătar de control	1
3	Adăpător	1
4	Încălzitor solar	1
5	Cabană pentru practicarea slămirii, postoral	1
6	Salopete sau haină	2
7	Butas pentru păstrat faguri	1
8	Înălțitor pentru transportat rame	2
9	Înălțitor de lucru pentru scut	1
10	Lampă de benzină pentru dezinfectat stupi	1
11	Mască	3
12	Alunător	2
13	Bută	2

(urmare la tabelul nr. 2)

Nr. crt.	Denominarea obiectului	Cantitatea bucăți
14	Lampă de petrol pentru încălzit	1
15	Ciocane de diferite mărimi	2
16	Clește	1
17	Rindele de diferite mărimi	3
18	Sulă pentru găurit	2
19	Pinten pentru fixat fagurii artificiali	1
20	Vas descăpăcitor pentru faguri	1
21	Cuțite pentru descăpăcit	2
22	Strucurătoare pentru miere	2
23	Extractor pentru miere	1
24	Vas pentru scurgerea mierei din extractor, capacitate de 20 l.	2
25	Bidoane pentru transportat și păstrat miere, capacitate de 20 l.	10
26	Zăcloare pentru maturarea mierei capacitate de 400 l.	2
27	Permite pentru stupi (împachetare deasupra)	50
28	Permite pentru împachetarea laterală	100
29	Solivii pentru mătci	20
30	Nuclee pentru împerecherea mătciilor	20
31	Gratii pentru urdinaș	50
32	Calapad de rotundură pentru fixat fagurii artificiali	1
33	Presă pentru stors ceară	1

Tabelul 3

Materialele necesare unei stupine de 50 de stupi pe timp de 1 an

Nr. crt.	Denominarea materialelor	Unitatea de măsură	Cantitatea
1	Faguri artificiali	kg	40
2	Sirmă galvanizată, 0,5—0,5 mm	"	1
3	Benzină	"	20
4	Petrol lampant	"	100
5	Vopsea pentru stupi	"	10
6	Săpun de rufe	"	5
7	Sodă de rufe	"	5

(urmare la tabelul nr. 3)

Nr. crt.	Denumirea materialelor	Unitatea de măsură	Cantitatea
8	Plază albă pentru prosoape ..	m	2
9	Placaj	m ²	2
10	Cuie diferite mărimi	kg	5
11	Cherestea diferite dimensiuni	m ³	0,5
12	Naftalină	kg	0,2
13	Acid lactic concentrat	l	0,1
14	Formol 40%	l	1

AȘEZAREA STUPINEI

Alegerea locului stupinei. Locul unde se așază stupina trebuie să fie uscat, ferit de vânturi iar stupii să nu fie expuși la arșița soarelui. Vatra stupinei trebuie să fie îngrădită.

Nivelul apelor subterane trebuie să fie mai jos de 1,5 m. Locurile umede (în râcoare și albinele ies mult mai târziu la cules. Solurile argiloase rețin apa, de aceea trebuie să ne ferim de ele. Pentru a se ușura scurgerea prisosului de apă este bine ca în locul cel mai jos din vatra stupinei să se sape un șanț. Stupina trebuie să fie apărată mai ales de vânturile dinspre nord și est, de aceea în regiunile deluroase ea va fi așezată pe versanții de vest și sud.

Plantațiile și gardurile ajută la apărarea stupinei de vânturi. Se recomandă ca plantațiile să se facă din arbori și arbuști meliferi, astfel ca etajul de jos să fie cât mai dens, pentru că vântul întâlnind un obstacol își pierde din tărie.

La alegerea locului pentru stupină trebuie să ținem seama ca să fie și pomi pentru a feri

stupii în timpul verii de razele puternice ale soarelui.

Cel mai bun loc pentru așezarea unei stupine este livada de pomi fructiferi, deoarece în locurile prea umbrite, cu copaci prea deși, familiile de albine se dezvoltă mai încet; totuși, primăvara mai ales, stupii trebuie să fie expuși razelor solare.

Stupina se va așeza departe de lacurile mari, deoarece ele mășcorează suprafața utilă de cules a albinelor și în același timp constituie un pericol pentru albine în caz de fortună, pentru că sînt aruncate în apă.

Stupinele din centrele populare trebuie să fie așezate mai departe de aglomerări: piețe, școli, spitale și de grajdurile de animale. Ele vor fi îngrădite cu un gard viu și des sau unul descinduri de 2 m înălțime.

Așezarea stupilor. Se recomandă așezarea stupilor în rânduri regulate, fie în formă de șah, fie în grupe de cca. 2-3 stupi în așa fel ca albinele să se poată orienta mai ușor în zborul lor de întoarcere la stupi. Rătăcirile albinelor contribuie la răspîndirea bolilor melifere, îngreunază lucrările de selecție și poate provoca furtişagul.

Stupii vor fi așezați cât mai variat, potrivit cu vegetația existentă. În zborul lor, în linie dreaptă, spre plantele melifere, albinele nu trebuie să întâlnească alte stupine. La întoarcere, atrase de activitatea albinelor aici, ele se pot rătăci și rămîn în alți stupi. Cea mai bună așezare a stupilor este în grupe de cîte 2-3, în semicerc, la distanță de 1 m unul de altul, cu urdinișele îndreptate în direcții deosebite. Între grupe se lasă o distanță de 6-10 m. Așezarea în grupe înles-

nește executarea lucrărilor de îngrijire date familiilor de albine: ajutorarea cu faguri cu puieț

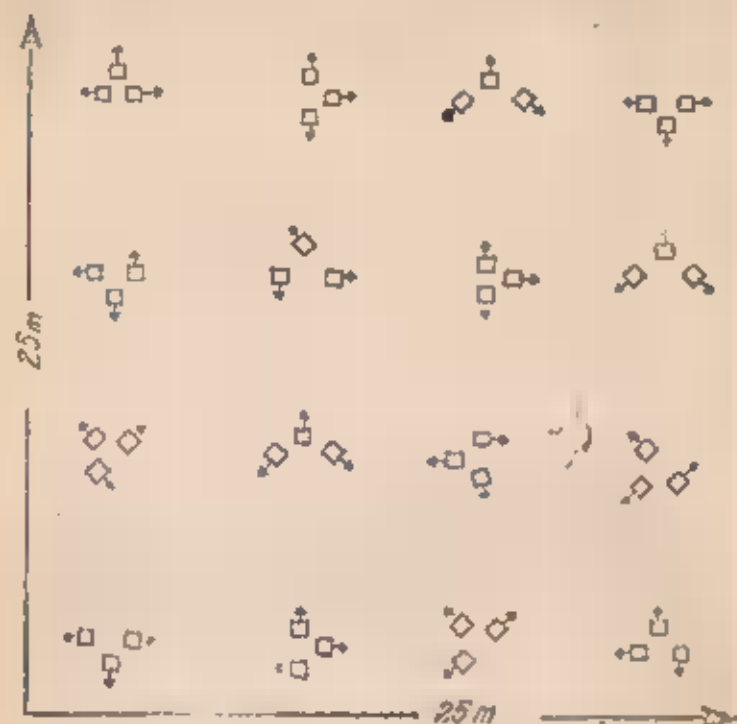

Fig. 43 — Schema așezării stupilor în grupuri de câte trei (după Kovalev)

sau miere, unirea familiilor de albine, formarea roiurilor artificiale etc.

Albinele vor fi ajutate să se orienteze prin plantarea de arbuști în diferite locuri din prisacă și prin vopsirea stupilor ce stau alături, în culori diferite, pe care albinele le pot recunoaște ușor (alb, albastru, galben).

Stupii vor fi așezați pe țărâși sau scândurele de lemn, la 20 cm, de la pământ, orizontal sau ușor

înclinați în față. Urdinișurile lor vor fi îndreptate în direcția de unde bate mai puțin vântul.

În fața fiecărui stup, pe o suprafață de 1 m^2 se va călca toldeana iarbă, astfel ca el să fie în tot timpul curat. Această porțiune de pământ se numește *oglină stupului*. Din cercetarea ei (alei putându-se găsi: albino și larve moarte etc.), stuparul poate să-și dea seama de diferite stări

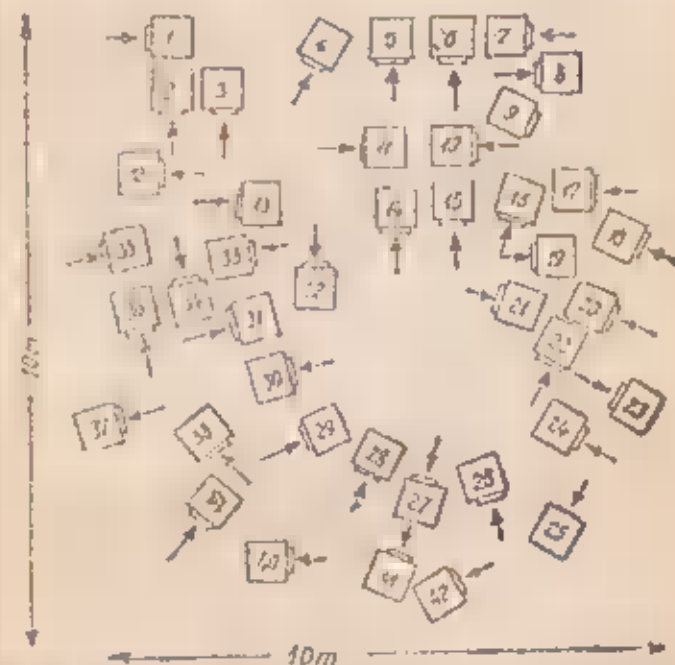

Fig. 44 — Planul așezării stupilor la stațiunea centrală Viuna din regiunea Moscova, în anul 1949 (după revista „Peclovodstvo”)

normale ale familiei de albine: boli, furtişag, puieț răcit etc.

De la suprafața pământului, până la scândura de zhor drept în fața urdinișului, se recomandă

amezarea unei scînduri înclinate, pe care se aşază albinele care vin oboseite de la cîmp înainte de a intra în stup.

Marimea stupinei. La început stupina este bine să aibă un număr mic de stupi (2—4) şi apoi pe măsură ce stuparul a căpăţat oarecare îndemînare şi mai multe cunoştinţe se va putea mări şi numărul familiilor de albine.

În gospodăriile din sectorul socialist, unitatea productivă este stupina cu cel puţin 50 de familii de albine, intruînd cheltuielile de inventar, materiale şi consumul de muncă se repartizează mai just într-o stupină mai mare.

Numărul familiilor ce pot fi ţinute într-o vatră de stupină se stabileşte în raport cu suprafeţele ocupate cu plante melifere, aflate în jurul stupinei, pînă la cel mult 3 km.

Procurarea stupilor şi albinelor. Stupii se pot construi fie în gospodărie, fie în alteliere de tîmplărie după tipurile recomandate de Ministerul Agriculturii. Dacă se cumpără stupi goi vechi, ei trebuie bine dezinsectaţi înainte de a introduce albinele înăuntru. Stupii se populează apoi fie cu roiuri naturale, fie cu roiuri artificiale sau chiar familii procurate din alte stupine.

Se pot procura şi stupi gata populaţi, fie sistematici, fie primitivi, aceştia din urmă transvazîndu-se în stupi sistematici goi. Stupii populaţi se cumpără mai ales la începutul primăverii, deoarece se poate obţine de la ei chiar în acelaşi an, miere, ceară şi roiuri. Dacă se procură la sfîrşitul toamnei, se poate înţimpla ca albinele să nu aibă destule provizii pentru iarnă şi stuparul va fi nevoit să-i hrănească cu sirop de zahăr.

La cumpărarea stupilor populaţi trebuie să fim atenţi la starea de sănătate a familiei de albine. Se vor alege stupii cu populaţie numeroasă, cu mult puiet şi provizii îndestulătoare de miere şi păstură. Se vor controla amănunţit cantitatea şi calitatea puietului.

Stupii populaţi se procură de la o depărtare de cel puţin 3 km de locul unde vrem să instalăm stupina, pentru a evita îndoarcerea albinelor la vechiul lor loc. Dacă ei se procură de la o stupină mai apropiată, se vor lua măsuri pentru a sili albinele să facă o recunoaştere a noului lor loc: fie ca albinele vor fi ţinute închise cel puţin 24 de ore, într-o încăpere întunecoasă şi în acest caz li se dă apă în stup; fie că se va aşeza în dreptul ordiniişului puţin fin sau iarbă prin care albinele ce ies la cîmp vor trebui să treacă.

Familiiile de albine cumpărate se vor transporta numai după obţinerea certificatului de sănătate, de la medicul veterinar oficial, prin care se arată că în stupina respectivă nu sînt boli molipsitoare la albine.

Roiurile naturale se procură în lunile mai şi iunie. Ele trebuie să cântărească 1—1,5 kg şi să aibă o mătă ţină şi împerecheată. Roiurile se introduc în stupi care au rame cu faguri artificiali. În mijlocul cuibului este bine să punem o ramă cu faguri clădiţi sau chiar cu puiet ţinăr necăpăcit, luată dintr-un alt stup. După cîteva zile se va controla dacă mătăa a început să depună ouă.

Primăvara se pot procura şi roiuri artificiale formate din 4—6 faguri bine acoperiţi cu albine din care 3—4 cu puiet şi cel puţin 4—5 kg de miere în faguri. Roiurile trebuie să aibă mătă împerecheată.

Numerotarea stupilor. Fiecare stup trebuie să fie numerotal. Numerotarea se face cu ajutorul unor plăci detașabile, ce alunecă în niște șanțulețe

Fig. 45 — Stup cu tablă care indică numărul familiei de albine

confectionate tot din tablă, care se găsesc pe perețele din față al stupului. Dimensiunile lor sînt de 60 : 40 mm. Numărul familiei de albine însoțește familia cînd ea este mutată în alt stup. Dacă familia este roită artificial, numărul vechi rămîne la familia de baza cu marea vîrstnică, iar roiul nou va primi un alt număr. Stupul are și el un număr (de inventar), care corespunde totdeauna cu numărul familiei. Pe stupar îl interesează totdeauna numărul familiei de albine, pentru lucrările din stupină.

confectionate tot din tablă, care se găsesc pe perețele din față al stupului. Dimensiunile lor sînt de 60 : 40 mm. Numărul familiei de albine însoțește familia cînd ea este mutată în alt stup. Dacă familia este roită artificial, numărul vechi rămîne la familia de baza cu marea vîrstnică, iar roiul nou va primi un alt număr.

Stupul are și el un număr (de inventar),

care corespunde totdeauna cu numărul familiei. Pe stupar îl interesează totdeauna numărul familiei de albine, pentru lucrările din stupină.

CREȘTEREA ȘI ÎNGRIJIREA ALBINELOR

COMPORTAREA CU ALBINELE

Teama de înțepăturile albinelor constituie una din cauze pentru care mulți nu se ocupă cu apicultura. Stuparii trebuie să se obișnuiască cu înțepăturile albinelor, să lucreze în stupină calmă, fără să facă mișcări bruște care ar putea irita mai mult albinele. Controlul familiilor de albine nu se face la întîmplare, din curiozitate, ci de fiecare dată trebuie să aibă un scop bine determinat pentru care se cercetează familia. Stuparul va revizui însemnările făcute la ultimul control și își va pregăti toate materialele de care are nevoie. Albinele pot fi mînuite cu ușurință, dacă umblăm blind cu ele.

Primăvara și toamna, familiile de albine se examinează numai în zilele liniștite și calde. Vara, cuiul nu se cercetează pe căldurile mari de la amiază. Cînd timpul este rece, cu vînt, noros, sau după o ploaie, albinele sînt neliniștite și este bine să amînăm revizuirea familiei de albine, pînă cînd timpul va fi mai favorabil.

În timpul unui cules cît de mic, putem umbla la stupi tot timpul zilei. Cînd este un cules abundent, familiile de albine vor fi cercetate numai spre sfîșitul zilei pentru a nu stîngheri culesul. În

perioadele lipsite de cules, examinarea familiilor de albine se va face dis-de-dimineață sau spre seară pentru a nu stârni furtigașul.

Pregătirile pentru examinarea familiilor de albine, înainte de a umbla la stupi, stuparul trebuie să se spele bine pe mâini cu săpun, pentru a îndepărta mirosurile neplăcute care pot irita albinele. După aceea își pune halatul sau salopeta și apoi masca cu care își protejează fața.

Un stupar experimental poate lucra și fără mască, dar începătorul, care se teme de orice albină care bîzîie în jurul său, trebuie să-și pună mască, aceasta dîndu-i totuși siguranța, mai ales că albinele atacă îndosebi fața (ochii). Avînd mască pe față, stuparul poate lucra liniștit și fără teamă la cercetarea familiilor de albine.

Înainte de a se pune masca, se aprinde afumătorul. În el se aprind diferite materiale care întretin o ardere încoată și neîntreruptă (bureți de pădure, putregai de salcie, rădăcini vechi și uscate, sarele uscate, așchii de brad, zdrențe de bumbac, câlți etc.).

Stuparul își ia apoi lădița cu scule și materiale și se apropie de stupi. El trebuie să-și ia tot ce îi este necesar, pentru a evita căutarea lor, lăsînd stupul deschis. Se vor cerceta însemnările din carnetul de stupină, pentru a se vedea ce lucrări sînt de executat.

Examinarea familiilor de albine. Înainte de a deschide stupul, se dau pe urdiniș 2—3 pufnuturi de fum, care fac ca albinele să se retragă în stup și să producă un zăuzet caracteristic¹. Albinele alarmate de fum se îndoaie cu mîere, după care

1. Precedent acesta se recomandă numai începătorilor, deoarece stuparii cu experiență pot cerceta familiile chiar în perioadele lipsite de cules, folosindu-se de fum și pînă de gîscă doar la examinarea fagurilor.

nu mai înțepă cu ușurință, întrucît nu mai pot înecovoia ușor abdomenul. Fumul nu trebuie să fie fierbinte, ci eît mai rece.

Stuparul se așază apoi într-o parte a stupului, și anume, în partea unde se găsește diafragma; ajutorul lui lîngă cealaltă parte, și cu mîșcări calme, liniștite, deschide stupul, ridicînd înălți acoperișul, perna și apoi podișorul ori scîndurele de podișor.

Niciodată nu trebuie să stăm în fața urdinișului, pentru că împiedicăm sosirea și plecarea albinelor culegătoare din stup; albinele se irită și încep să înțepe.

Stupul o dată deschis, se dau cîteva pufnuturi de fum în lungul ramelor pentru a alunga albinele înăuntru. Cu ajutorul dălții ce se introduce între ultima ramă și diafragmă, aceasta din urmă se desprinde și se scoate încet afară. Se introduce apoi vârful dălții în primul spațiu dintre rame, în scopul de a le dezlipi; apoi se apucă rama de speteaza de sus cu degetele ambelor mîini și se scoate din stup cu multă băgare de seamă spre a evita strivirea albinelor sau iritarea lor prin lovirea ramelor de pereții stupului.

Fagurele scos din stup se va ține deasupra acestuia, în poziție verticală, pentru ca matca și albinele ce s-ar desprinde de pe ramă să cadă în stup. Matca și albinele tinere, ce cad lîngă stup, pe pămînt, nu se mai pot întoarce îndărăt și se rătăcesc. Fagurele nu se ține niciodată în poziție orizontală, pentru că nectarul poate curge din celule, se poate îndoi, iar atunci cînd este cald, fagurele se poate chiar rupe.

După ce s-a examinat fagurele pe o parte, ținîndu-l cu speteaza de sus în poziție orizontală, se ridică în sus mina dreaptă, care ține unerașul

ramei, în așa fel ca speteaza de sus să capete o poziție verticală. Rama se rotește apoi cu 180° în jurul spetezei de sus și lăsând mina în jos se examinează și cealaltă față a ei. Niciodată

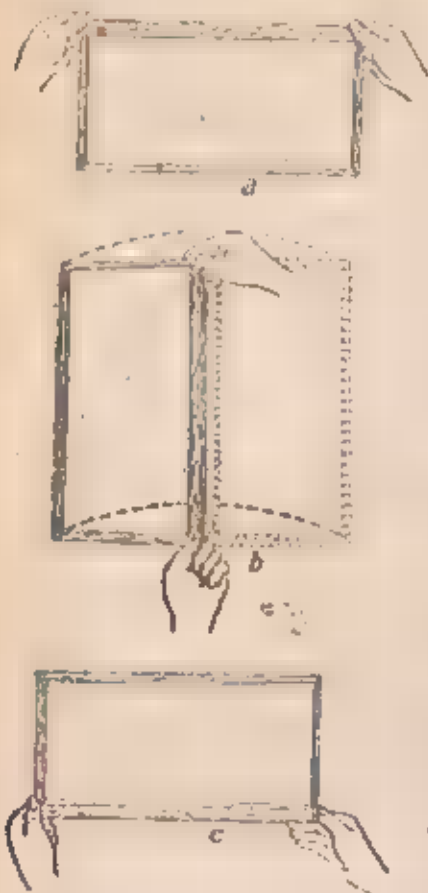

Fig. 46 — Corectarea ramei
a — corectarea fagurelui pe o față;
b — cele două poziții intermediare
de întoarcere a ramei; c — corectarea
fagurelui pe cealaltă față

nu se va scoate rama, înainte de a se lărgi spațiul dintre rame pînă la 17—18 mm, pentru ca atunci cînd ridicăm rama în sus, albinele de pe fețele ei să nu se atîngă de albinele de pe ramele rămase în cuib, lucru care le irită foarte mult. Dacă stupul este plin cu rame, se vor scoate 1—2 rame pentru a crea un spațiu liber. Fagurii împreună cu albinele ce-i acoperă se pun în lădița de transportat rame. Lădița se acoperă pentru a evita furtigașul. Ramele următoare se așază apoi după corectare, în stup, în spațiul rămas liber. Astfel se examinează pe rînd toate ramele din stup.

Prînzul, cuibul nu se descoperă niciodată în întregime, ci

numai cîteva rame, restul rămînînd acoperite de podșor. Pe măsuri ce examinăm fagurii, ei se acoperă din nou.

După ce s-a terminat examinarea familiei de albine, cuibul se strînge la loc, ramele și diafragmele se așază la locul lor, se pune podșorul și se închide stupul.

Constataările făcute și lucrările executate se înscamnă în „Carnetul de stupină”, trecîndu-se data cînd stupul va trebui reexaminat și motivul. La controlul familiei de albine se vor face toate lucrările, evitîndu-se deschiderea stupului de două ori în cursul aceleiași zile.

Înțepăturile albinelor. Înțepăturile albinelor sînt dureroase, însă cu vremea pentru stuparii cu practică, ele nu mai au aceeași intensitate. Cea mai usturătoare durere este aceea de la degete, apoi pe nas, la ochi, la ureche și la ceafă.

Micșorarea durerii în urma unei înțepături se produce prin scoaterea ei mai repede a acului rămășiț în piele. El trebuie scos și pentru

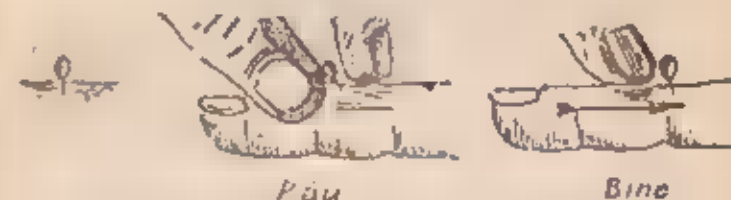

Fig. 47 — Modul de a scoate acul albinei

săptul că mirosul de venin irită alte albine, care vor înțepa în același loc.

Acul se scoate prin apăsarea pielii cu unghia alături de înțepătură; el nu se va apuca niciodată de partea care a rămas deasupra pielii, acolo fiind punga cu venin, care nu se golește toată, o dată cu

înțepătura, ei treptat pe măsură ce acul pătrunde în piele și apucând cu degetele punga cu venin, acesta este sloiș în rană. Pentru micșorarea durerii, se poate folosi tamponarea locului înțepat cu amoniac sau apă Javel.

După o înțepătură, stuparul trebuie să lucreze cu și mai multă băgare de seamă. Chiar dacă stuparul este înțepat de mai multe albine el va rămâne pe loc terminând liniștit lucrarea. Atunci când albinele atacă în număr mai mare, stuparul va rîndui fugarii la loc și va închide stupul amî-nînd examinarea familiei, iar el se va retrage mai departe la umbră pentru cîteva minute, pînă cînd albinele se liniștesc.

Dacă stuparul mubla fără îndemînare, albinele devin în permanență agresive, înțepînd pe oricine s-ar apropia de stup.

LUCRARI DE PRIMĂVARĂ ÎN STUPINĂ

După ce au ieșit de la iernat familiile de albine puternice, sănătoase și care încă mai au provizii de hrană suficiente în stup, se dezvoltă fără nici o intervenție din partea apicultorului. Numai asemenea familii reușesc mai totdeauna să valorifice din plin culesurile timpurii.

Cu familiile mijlocii și în mod deosebit cu cele slabe, apicultorul va avea însă de lucru, ca și acestea să devină productive. Altfel, ele abia vor fi în stare să se aprovizioneze cu rezerve de hrană pentru iarna următoare și numai întîmplător să producă oarecari cantități de miere și de ceară-marfă.

Trebuie menționat însă că apicultorul poate interveni și modifica stările anormale din unele

familii și în această perioadă. Ceva mai mult, prin crearea de condiții superioare de întreținere, el poate grăbi ritmul de dezvoltare al tuturor familiilor. Prin aceasta, el poate dirija munca și viața albinelor în scopul urmărit de el, adică pentru mărirea productivității întregii stupini.

Lucrările necesare pentru realizarea acestor obiective nu se pot executa la date fixe, ci în funcție de mersul vremii. Ele pot fi împărțite în două perioade distincte și anume:

- la sfîrșitul iernii și începutul primăverii;
- în a doua parte a primăverii.

ÎNȚETINEREA FAMILIILOR DE ALBINE LA ÎNCEPUTUL PRIMĂVERII

Zborul de curățire. Cînd temperatura aerului depășește $+ 8^{\circ}\text{C}$ la umbră, albinele din familiile iernate afară ies din stupi pentru a face zboruri de curățire. Ele se eliberează acum de resturile de hrană nedigerate, acumulate în perioada de iernare. Zborul de curățire are o influență benefică-toare asupra activității familiei; marea este brî-nită mai intens și astfel depune mai multe ouă, iar uneori se poate observa că unele albine vin cu polen de la mișcorii de arin, viorele, brebonei etc. De obicei ies în zboruri de curățire albinele din familiile puternice care se găsesc în plin soare, pe cînd cele din familiile mai slabe și chiar din acelea puternice, însă așezate la umbră, întîrzie să-l facă.

Cunoșcînd influența zborului asupra activității viitoare a familiilor și în special pentru creșterea puietului, trebuie urmărit ca acest zbor să se efectueze cît mai timpuriu. De aceea în zilele însorite, se ridică copacele și salteluțele de postupi pentru ca

razele soarelui să încălzească podișoarele, iar urdinișurile se deschid pe toată lungimea (numai pe timpul caldului din mijlocul zilei). Vatra stupinei se curăță bine și dacă mai există zăpadă netopită sau terenul este umed, se așterne un strat de paie. În acest mod, albinele se pot așeza pe ele și relua zborul; altfel pot rămâne amorțite și pieri într-o perioadă când pentru viitorul familiilor contează fiecare albină.

Este bine ca familiile iernate „în cojoc” să facă zboruri de curățire după ce au fost așezate pe locurile din vatra stupinei, pentru a împiedica rătăcirile albinelor și mai ales trecerea albinelor din familiile slabe la cele puternice.

Familiile din adăpost se scot afara atunci când există condiții pentru efectuarea zborurilor, așezându-le pe locurile ce le au ocupat pe vatra stupinei. De multe ori însă, în adăposturile de iernare, temperatura se ridică peste limitele admise și atunci, pentru a nu provoca albinele să iasă din stupi, este nevoie ca familiile să fie scosese de la iernat înaintea celor care iernază „în cojoc”.

De obicei, după câteva zile favorabile zborului albinelor (la sfârșitul iernii sau începutul primăverii) urmează o perioadă rece sau ploioasă, în care albinele nu pot zbura. Dacă albinele n-au putut efectua zborul de curățire în zilele favorabile, familiile respective rămân în urmă cu dezvoltarea față de celea ale căror albine au zburat în 10—15 sau 20 de zile. Această rămânere în urmă cu dezvoltarea din cauza întârzierii zborului de curățire se risfringe negativ asupra productivității familiilor.

Apicultorul poate grăbi începerea activității albinelor și în primul rând creșterea puietului, prin forțarea lor de a executa zboruri de curățire cât mai timpurii. Pentru aceasta, stupii se așază

în locurile însorite și adăpostite de vânturi. În mijlocul zilelor favorabile zborurilor, li se deschid larg urdinișurile, se ridică caparele și saltelutele, pentru ca razele soarelui să încălzească stupul și să îndemne albinele la zbor. După efectuarea zborului, se descăpăcește cu fagure mărginaș cu miere sau se dă un fagure cu sirop cald. Apoi se lăspăchetează bine și se reduce la maximum urdinișurile. Locurile stupilor trebuie însă în așa fel fixate, mai ales primăvara, ca razele soarelui să încălzească pereții stupului cel puțin o bună parte din zi.

Familiile ale căror albine cu toate măsurile luate nu fac zboruri, se cercetează pentru a se cunoaște cauzele și îndrepta stările anormale, cum ar fi: lipsa mătii, pătrunderea șoarecilor, umiditate excesivă, lipsa de provizii etc.

Apoi se așază o familie din cele puternice pe cîntarul de control (sub acoperiș) și se instalează adăptorul cu apă caldă în locul cel mai însorit din stupină, obișnuind astfel albinele de la început să evite luarea apei din pînie, băltoace, scurgeri de la grajduri etc.

Controlul sumar de primăvară. În zilele însorite ce urmează, după ce albinele au făcut 2—3 zboruri și când temperatura este de aproximativ 10° C la umbră, se trece la o cercetare sumară a familiilor. Primul control de primăvară se face cât mai repede, fără a cerceta și descoperi toți fagurii din cuib, intervenind numai acolo unde este nevoie. La această cercetare, cuibul se descoperă numai atât cît este necesar, prin îndepărtarea ușoară a 2—3 rame către marginea cuibului și se constată:

— prezența mierei în fagurii din cuib, cunoscînd că o ramă standard plină cu miere căpăcită pe ambele fețe conține 3,5 kg de miere;

— prezența mătei, după puietul văzut pe fagurii din mijlocul cuibului.

Familiiile în care nu s-a observat puiet, nu se consideră orfane căci unele mătci încep ouatul mai târziu. Dacă timpul permite, ele se vor cerceta mai amănunțit sau se amână cercetarea până la controlul următor. Se poate găsi la acest control fugitiv familii fără hrană sau cu provizii insuficiente, familii depopulate, orfane (fără mătci) sau care au pierit în întregime. Adeseori pier în timpul iernii acele familii cărora le-au fost repartizate greșit în toamnă proviziile de hrană în cuib, pentru că albinele nu s-au putut deplasa pe fagurii cu miere din apropierea ghemului. Altele au pierit din cauza proviziilor neîndestulătoare, tulburarea liniștii în timpul iernii (care duce la un consum sporit de hrană), consumul mierei de mană, umezeli excesive sau nosemozei. Mai pot fi găsite la acest control familii cu populație foarte redusă, încât conținea doar ca nucleu. Situația aceasta poate avea ca motive și cauze, la care se adaugă procentul mare de albine vîrstnice cu care familiile au intrat în iarnă. Din cercetarea amănunțită a cauzelor care au determinat stările anormale constatate, se trag învățăminte pentru pregătirea condițiilor corespunzătoare în vederea iernării viitoare.

La controlul sumar al familiilor de la începutul primăverii, se execută următoarele lucrări.

a) Uscarea la soare și recondiționarea saltelutelor și diaframelor din material de protecție.

b) Scoaterea din cuib a fagurilor neacoperiți de albine, a celor mucegăți sau roși de soareci.

c) Curățirea fundurilor stupilor de albinele moarte și rumegușul de ceară; este bine ca albinele moarte să se ardă, iar rumegușul de ceară să se păstreze pentru extragerea cerii.

d) Ajutorarea familiilor lipsite de hrană cu:

— miere în faguri din rezervele stupinei;

— miere lichidă de la familiile sănătoase turnată în faguri ce se așază lângă cuib, sau dată în hrănitore sub formă de sirop (două părți miere și una apă);

— sirop de zahăr în concentrație de două părți zahăr și o parte apă, dat în hrănitore sau turnat în fagurii mărginași;

— tarte de șerbote de zahăr așezate deasupra ramelor de cuib (în spațiul gol dintre scindurele de podișor și rame).

e) Ajutorarea familiilor găsite orfane, potrivit cu starea lor: li se dă mătci împerecheate din nucleole de rezervă, sau se unesc. Familiile orfane puternice primesc numai mătca, pe cînd familiile orfane mijlocii și cele slabe primesc și albinele din nucleu. Nucleole cu mătci de rezervă din care s-a ridicat mătca, se unesc cu nucleole vecine care au mătci. În această perioadă familiile se unesc de obicei ușor: totuși această lucrare este bine să fie executată în a doua jumătate a zilei și cu o grijă deosebită pentru mătci (vezi înlocuirea mătciilor).

f) Familiile slabe se introduc două sau mai multe într-un stup, despărțite prin diafragme, în așa fel fixate, ca să nu fie posibilă trecerea albinelor dintr-o parte în alta.

g) Crăpăturile stupului se astupă cu grijă.

Cînd s-a terminat controlul sumar și lucrările necesare îndreptării stărilor anormale, se strîmtează cuibul după puterea fiecărei familii. În cuib nu ramîn decît fagurii care pot fi bine acoperiți de albine. Astfel, la familiile puternice, cuibul se reduce la 5—7 faguri, la cele mijlocii și slabe la trei sau chiar numai la doi faguri. După executarea lucrărilor, cuiburile strîmțate se împachetează

ză bine și ordinea se redă la maximum (3—5 cm), asigurându-se regimul necesar de căldură pentru creșterea intensă de puieți. Numai în asemenea condiții se poate activa munca albinelor pentru creșterea puieților, chiar dacă urmează o perioadă rece. Situațiile găsite se notează în re-

Fig. 48 — Schema strîntării cuibului după metoda Blinov

ales la familiile mijlocii și slabe, după metoda Blinov (după cum vom arăta mai departe).

La peretele dinspre răsărit al stupului se așază o diafragmă de scindură, apoi în ordine în care au fost găsiți în cuib, se așază fagurii cu puieți și celule goale, al căror număr (3—5 rame) depinde de puterea familiei, vîrsta măteli și condițiile de iernare. După fagurii cu puieți, se potrivește o altă diafragmă de scindură (mai scurtă cu 2 cm la fund), și după ea — fagurii cu miere și păstură, care se separă de spațiul gol din stup cu o a treia diafragmă din scindură și în sfîrșit o diafragmă din materiale de protecție.

Diafragmele de scindură suplimentare se iau de la stupii de rezervă iar în lipsa lor poate lipsi cea de a treia diafragmă de lemn.

Pentru o cit mai bună asigurare a regimului de căldură, deasupra podșorului se așază mai întîi câteva foi de hîrtie și apoi salteluța, iar sub fundul stupului se așază o salteluță groasă din paie sau muștră de pleavă etc. Toate materialele de protecție trebuie să fie uscate, iar urdinișurile strîntate după puterea familiilor (la 3—5 cm). Urdinișurile pot fi închise complet pe timpul nopții, iar în timpul zilelor favorabile zborului albinelor, deschise atît cît este nevoie.

În vederea îmbunătățirii regimului de căldură, unii apicultori folosesc cărămizi încălzite sau sticle cu apă fiartă (așezate în spațiile goale din stupii după diafragme), un fel de calorifere cu apă caldă, sisteme de încălzire electrice (de exemplu cîte un bec de 25 de lumini vopsit în negru).

În urma reducerii numărului de faguri din cuib, spațiul ocupat mai înainte de ramele din cuib s-a micșorat aproape la jumătate. În felul acesta albinele pot menține mai ușor temperatura necesară creșterii puieților. Fagurii rămași în cuib pot fi ocupați în întregime cu puieți spre deosebire de fagurii din cuiburile nereduse, unde adesea puieții este crescut în partea centrală și uneori numai în partea superioară a fagurilor. Experiențele și practica au dovedit că aplicarea metodei Blinov a dus la mărirea capacității de a crește puieți cu 40—50% față de familiile unde nu s-a aplicat această metodă.

Împachetarea și strîntarea cuibului, dă rezultate bune numai dacă este făcută timpuriu. De aceea, această lucrare trebuie executată imediat după zborul de curățire. Efectele reducerii cuibu-

lui la începutul primăverii după metoda Blinov vor fi cu mult mai mari, dacă albinele vor putea valorifica în această perioadă un cules de întreținere cât de mic. Aducerea nectarului și polenului proaspăt în stup, alcătuiește cel mai bun stimulent pentru creșterea de puieți, iar aranjarea proviziilor după diafragmă sau hrănirile stimulente, nu sînt deosebiți înlocuitori ai unui cules natural.

Pentru dezvoltarea timpurie a familiilor de albine, trebuie să existe în stup suficiente rezerve de miere și păstură, iar în zilele nefavorabile pentru zborul albinelor, este necesar să se alimenteze cu apă albinele, folosind adăpătoare individuale ca: mușchi umeziți introduși pe urdinișuri, apă călduță turnată în celulele unui fagure marginal, folosirea hrănitoarelor etc.

Controlul amănunțit de primăvară, în zilele însorite, fără vînt și cînd temperatura aerului este de cel puțin 14°C , se trece la un control amănunțit al familiilor de albine în vederea creării celor mai bune condiții pentru o cât mai bună dezvoltare. Pentru aceasta, se stabilesc mai întîi condițiile caracterizînd starea fiecărei familii, după cum urmează:

a) *puterea familiei*, după numărul de spații bine ocupate de albine, sau după aprecierea greutateii albinelor din familiile respective, cunoscînd că albinele se acoperă bine un fagure din rama standard (435×300 mm), cîntărește aproximativ 300 g;

b) *calitatea mătii*, după cantitatea și calitatea puieților; puieți compact pe mulți faguri, dispus în elipse regulate, dovedește o mătă prolifică; puieți împrăștiat și în cantitate mică, arată că în familia respectivă există o mătă vîrstnică, epuizată;

c) *cantitatea proviziilor de hrană*, după aprecierea suprafețelor de faguri ocupate cu miere cîmpăcilă;

d) *calitatea fagurilor*, după identificarea fagurilor vechi, deformați, cu prea multe celule de triuțori;

e) *starea sanitară*, prin examinarea atentă și după semnele care indică prezența vreimei boli la albine sau puieți. Petele de diaree de pe spetezele ramelor, faguri, fund, pereții stupului, puieții împrăștiat sau larvele moarte, un număr mare de albine moarte pe fundul stupului sau în fața stupului, unezeală, rame cu păstură mucegăită, arată că familiile au iernat în condiții nefavorabile sau că suferă de o boală.

Măsurile ce trebuie luate pentru înlăturarea stărilor anormale constatate la acest control.

— Mătiele necorespunzătoare se înlocuiesc cu altele tinere și bune ouătoare luate din nucleele de la rezervă.

— Fagurii cu pete de diaree sau mucegai, se scot din stopi și se înlocuiesc cu faguri buni de la rezerva stupinei.

— Familiilor lipsite de păstură, li se administrează polen de la rezervă sau din cel proaspăt (de la alun, arin), sub formă de turtițe (pastă obținută prin amestecul polenului cu miere), învelite în tifon și așezate deasupra ramelor sub podișor.

După efectuarea controlului amănunțit și al lucrărilor necesare îndreptării stărilor anormale, se trece la dezinsecția profilactică anuală a stupilor. Scopul acestei lucrări este ca prin igienă să se prevîntîmpine răspîndirea bolilor molipsitoare ale albinelor. Ea constă din mutarea fagurilor și albi-

nelor în stupi curățiți și dezinfectați din-
noute.

Dacă la controlul amănunțit de primăvară au
fost găsite familii suspecte de boală, se iau probe
de faguri cu puiet sau probe de albine moarte și
se trimit la cel mai apropiat laborator bacteriologie
veterinar, pentru precizarea diagnosticului. Con-
statările făcute la controlul amănunțit de primă-
vară se înregistrează în fișele individuale sau în
cartețul cu partizile tuturor familiilor.

Asigurarea hranei în perioada de primăvară. Pre-
zența în familie a unei cantități minime de 5—7 kg
de miere și în condițiile unui cules de întreținere,
crează în familie mediul prielnic pentru intensi-
ficarea creșterii de puiet. Cantitățile zilnice de
nectar și mai ales de polen adus în cuib, influen-
țează mult asupra dezvoltării rapide a familiilor
prin intensificarea ouatului mamei și creșterii
puietului. Pădurile de saieci ocupă primul loc în
aceasta privință, pentru că oferă un cules timpuriu
de nectar și polen de lungă durată, care uneori se
termină cu o producție comercialabilă de 3—8 kg
de miere de la fiecare familie normală. Și celelalte
păduri de foioase — în special de stejar — pot fi de
folos, nu atât prin flora esențelor respective, cât
mai ales prin aceea oferită de plantele ierboase ce
înfloresc înaintea apariției frunzișului umbros al
copacilor.

Hrănirea stimulentă de primăvară. În lipsa
culesurilor de întreținere în perioada de primăvară,
sau când timpul nefavorabil împiedică albinele să
valorifice aceste culesuri, este necesar să se creze
familiilor un cules artificial. Pentru aceasta, la
fiecăre 3—4 zile, se descăpăcește după diafragmă
câte 1—2 dm² din suprafața unui fagur cu miere
câpăciță. Prin transportarea mierei în cuib din

fagurii descăpăciți după diafragmă, se creează
condiții așezătoare unui cules natural și atunci
albinele hrănite mai abundent, hrănesc la rândul
lor matca mai bine. Ea își intensifică astfel ouatul
și albinele pot crește mai mult puiet.

Un foarte bun stimulent pentru creșterea puie-
tului este polenul. Chiar dacă acest prețios aliment
există în rezervele de hrană din stup sub formă
de păstură, sau albinele îl găsesc în natură, con-
sumarea lui se face cu multă economie. De aceea
hrănirea stimulentă cu turtă de polen, păstură,
sau înlocuitorii de polen trebuie folosiți din
plin.

T. B. Vinogradova și V. A. Chiriakova (U.R.S.S.)
recomandă ca foarte bun înlocuitor de polen droj-
dia proaspătă după amănunțirea rețetă: în 3¹/₂ pahare
de zahăr tos dizolvat cu două pahare de apă fiartă,
se amestecă cu 50 g de drojdie, care a fost mai în-
ainte dizolvată în puțină apă caldă. Din siropul cu
drojdie ce se pune la foc puțin începe să fiarbă, se
administrează zilnic în porții de câte 200 g fiecărei fa-
miii. Siropul conține astfel ca 5% drojdie. Zahărul
poate fi înlocuit cu miere, astfel: la 800 g de miere
se adaugă 1 pahar de apă și 50 g de drojdie.

Este de menționat că în condițiile din țara
noastră, hrănirea stimulentă de toamnă și nu aceea
de primăvară, influențează cel mai puternic în
dezvoltarea viitoare a familiilor de albine.

*Perioada optimă pentru creș-
terea puietului.* Prin perioada optimă
se înțelege timpul necesar creșterii albinelor
care vor participa direct la valorificarea culesului
principal.

G. P. Taranov recomandă ca la calcularea perioa-
dei optime să se aibă în vedere că: pentru dezvol-
tarea unei albine din oul depus de matcă, sînt

necesare 21 de zile; durata vieții albinelor în sezonul activ este în medie de 35 de zile; importanță practică pentru cules au numai acele albine care participă cel puțin 5 zile la culesul principal, adică acelea care la începutul culesului vor avea vîrsta de 30 de zile. Ouăle din care s-au dezvoltat aceste albine, trebuie să fie depuse de mătăi nu mai devreme de 21-30 de zile, adică cu 51 de zile înaintea apariției culesului. De exemplu, la culesul de salcîm, care începe la 15 mai, perioada optimă va începe la 25 martie. Toate albinele care vor fi crescute din ouă, depuse de mătăi înainte de această dată, nu vor putea participa la culesul de salcîm, căci fie că vor pieri pînă la apariția culesului, fie că vor participa foarte puțin la cules.

Timpul pentru depunerea ouălor și creșterea celor mai târzii albine care vor folosi ultimele 5 zile din culesul principal, se calculează astfel: pentru dezvoltarea albinei, cum s-a arătat, sînt necesare 21 de zile; timp de 3 zile după ieșirea ei din celulă, albina nu participă la cules; din a 4-a zi ea începe să primească nectarul de la albinele culegătoare, iar după 5 zile, în ziua a 9-a, ea

menține în stare puternică. În acest fel, perioada optimă trebuie calculată în special la hrănirile stimulente pentru valorificarea unui cules mare.

INTREȚINEREA FAMILIILOR ■■E ALBINE ÎN A DOUA PARTE A PRIMĂVERII

Lărgirea cuibului. În familiile unde sînt provizii suficiente, s-a strîmtat cuibul și în același timp s-a asigurat la maximum păstrarea căldurii, mătăile își intensifică ouatul și în scurt timp fagurii din cuib sînt ocupați de puieți. În acest fel, pe o vreme favorabilă, cam la 10-15 zile de la strîmtarea și împachetarea cuiburilor, este nevoie mai ales în familiile puternice, să se creeze noi spații pentru creșterea puieților. Faguri noi se introduc atunci cînd puieții ocupă toți fagurii din cuib, afară de cei doi mărginași. Prezența de ouă, larve sau rîndușe pe fețele interioare ale fagurilor mărginași, înseamnă că apicultorul a întârziat cu lărgirea cuibului.

Fagurii destinați lărgirii cuibului se introduc între ultimul fagure ■■ puieți și cel rămas

de cuib, adică introducerea fagurilor în mijlocul cuibului, mai ales când este vorba de familiile puternice. În acest fel se creează condiții din cele mai bune pentru stimularea mamei la oual, deci pentru o dezvoltare superioară și mai rapidă a familiilor.

În a doua jumătate a primăverii, când în unele regiuni apar culesuri, este necesară lărgirea cuibului atunci pentru depozitarea neectarului. Așa sînt localitățile cu păduri de salcie din lunca Dunării, Olteului, Siretului etc., precum și regiunile specifice livezilor cu pomi roditori.

Echilibrarea puterii familiilor de albine. Creșterea intensă de puiet în perioada de primăvară, poate crea înainte de apariția culesurilor timpurii, mai cu seamă în familiile puternice, un dezechilibru în dezvoltarea normală a familiilor. Aceasta constituie una din cauzele principale pentru provocarea instinctului de înmulțire sau scurgerea roitului. Dezechilibrul provine de acolo că la un moment dat, există în familie un număr mai mare de albine tinere-doici, care nu-și pot satisface necesitatea biologică de a produce lăptișor de albină și a hrăni cu el larvele tinere.

Preîntîmpinarea acestei stări poate fi posibilă dacă luăm un număr de faguri cu puiet cîmpăcit de la familiile puternice și îi dăm familiilor slabe. Prin aceasta, pe de o parte se realizează activizarea mamei în familiile puternice (prin menținerea echilibrului biologic), iar pe de altă parte, aducerea în stare normală de dezvoltare a familiilor slabe, care pot deveni astfel capabile să valorifice și ele culesurile timpurii.

Practic, începutul perioadei în care se pot lua rame cu puiet cîmpăcit din familiile puternice, este atunci cînd acestea au ajuns la cel puțin 6—7

faguri cu puiet, din care majoritatea sînt cu puiet cîmpăcit, iar în miib există o aglomerație de albine formată în special din albine tinere.

Pentru întărirea familiilor slabe, se dă la cîte 8—14 zile cîte o ramă cu puiet cîmpăcit gata de ieșire, introducîndu-se în mijlocul cuibului. Din familia slabă se scoate o ramă cu ouă și larve, care se trece în familia puternică în locul ramei cu puiet cîmpăcit ridicată, unde există condiții superioare de creștere. Cuibul familiei slabe se strîmtează la puterea de acoperire a ramelor de către albine și se împachetează cu deosebită grijă. Dacă nu se asigură acoperirea ramelor de către albine în familia slabă, se mai scoate încă 1—2 rame cu ouă și larve.

Schimbul de rame cu puiet între familiile puternice și cele slabe, prin prezența albinelor tinere din familiile puternice ce vor apare în familia slabă, contribuie la îmbunătățirea condițiilor de dezvoltare a familiilor slabe. Prin situația nou creată, s-a tradus în fapt principiul micurinișt de îmbunătățire a calității viitorilor indivizi din familia slabă. În această privință sînt conștente realizările cercetătorilor sovietici, care au demonstrat că valoarea albinelor nou născute depinde nu numai de calitățile transmise ereditar de reproducători (mame și trîntori), ci și de condițiile de întreținere în care se dezvoltă larva, pentru că și doicile transmit prin hrana administrată larvelor, o parte din însușirile lor.

INMULȚIREA FAMILIILOR DE ALBINE

Bazele teoretice ale roirii artificiale. Prin schimbul de faguri cu puiet între familiile puternice și cele slabe, nu se rușește a se menține

echilibrul sau starea activă în familiile puternice decât pe o scurtă perioadă. Măteile hrănite bine în condițiile culesurilor de întreținere ce apar în a doua jumătate a primăverii și regimului de căldură creat de apicultor, se iau la întrecere cu ouatul, ajungând să depună 1 500- 2 000 și în unele cazuri chiar peste 3 000 de ouă în 24 de ore. Prin aceasta, numărul de albine-doici crește pe măsură ce trece și astfel se mărește capacitatea familiei de a crește puiet, însă albinele vor îngriji numai altele larve cît se dezvoltă din ouăle depuse de singura matcă.

Institutul de cercetări apicole din U.R.S.S. a stabilit că cel mai avantajos raport între puterea de ouat a mătci și numărul albinelor-doici, care asigură echilibrul necesar unei activități normale în familie, este atunci cînd greutatea vie a familiei ajunge la 1,8—2 kg, iar în cuib există 7 rame ocupate în întregime cu puiet. Idată însă ce populația familiei depășește această limită, treptat se mărește și rezerva de albine-doici, care nu pot să-și satisfacă necesitatea biologică de a hrăni și îngriji puiet, pentru că în familie există doar o singură matcă. Atunci în familie, se produce dezechilibrul; matca încetinește ouatul, se oprește elăditud sagurilor, ieșirea albinelor la cules se micșorează și toate la un loc concurează la apariția instinctului de roire.

ROIREA ARTIFICIALĂ PRIN STOLONARE

Albinele doici care rămîn în familie fără ocupație, pot fi folosite cu succes la creșterea suplimentară de puiet prin formarea de familii noi, adică la roirea artificială cu scop dublu: sporirea producției de miere și înmulțirea familiilor de albine.

Formarea de familii noi, folosind roirea artificială prin stolonare, constituie una din cele mai ușoare metode de înmulțire artificială a familiilor de albine. Prin această metodă se asigură nu numai sporirea producției de miere și ceară prin menținerea în stare activă a familiilor puternice, dar în același timp asigură și sporirea efectivului de familii, cu condiția ca stuparul să cunoască bine metoda și să aleagă cel mai potrivit timp pentru înmulțirea familiilor, și anume cu mult înainte de apariția culesurilor principale.

Familia, care acoperă în total 9 rame (șapte cu puiet și două marginase cu provizii de miere și păstură), se consideră puternică și predispusă la roit în condițiile normale de cules. Pentru formarea familiilor noi, se procedează în felul următor: din fiecare familie puternică, predispusă la roit, se ridică la fiecare 7—8 zile cîte 1—2 saguri cu puiet căpăcit și albinele care îi acoperă, avînd grijă să nu fie ridicate nici una din măteile familiilor de bază. Cu sagurii ridicate se formează roișori sau nuclee cu cîte două rame cu puiet și două rame cu miere și păstură. În stupii goi verticali se pot așeza cîte două nuclee, iar în stupii orizontali cu albine cîte un nucleu în coasta stupului, despărțindu-se cu diafragme care să nu permită trecerea albinelor dintr-o parte în alta. Familiilor nou formate li se dă cîte o matcă împerecheată de la rezervă sau cîte o botcă căpăcită. Cînd familiile noi formate întârzie în dezvoltare se mai ajută cu albine tinere și puiet căpăcit de la familiile de bază de unde au fost formate sau de la altele puternice.

În zonele unde sațimul oferă culesul principal, familiile noi se pot forma înainte ca și după ter-

minarea culesului, pe cind în zonele cu cules de vară, înainte de apariția culesului.

Prin aplicarea acestui procedeu se pot forma un mare număr de familii noi, care pot fi folosite în următoarele scopuri:

a) nuclee cu mătci, destinate unirii lor cu familiile de bază și formării în acest mod de colonii foarte populate în perioada culesurilor puternice de scurtă durată (mătci ajutătoare);

b) mătci de rezervă;

c) roi artificiali.

Obținerea și întrebuințarea nucleelor cu mătci ajutătoare se realizează cu mai multă ușurință la stupii orizontali. În acești stupi familia cu mătci ajutătoare, ocupă capătul stupului rămas liber, alcătuind așa-numitul nucleu-buzunar. Ajutorarea nuclei cu puiet și albine tinere în perioada de formare și întărire a lui, se înțelege de la sine că devine o operație din cele mai simple. Pe lângă aceasta și ceea ce este mai important, unirea familiei ajutătoare cu familia de bază se face prin simpla îndepărtare a uneia dintre mătci și ridicarea diafragmei care le separă, pe cind la celelalte tipuri de stupi, este nevoie de stupi suplimentari pentru aplicarea acestei metode.

Rezultatele experiențelor din staționile experimentale a secției de apicultură I.C.Z., au arătat că familiile care au cedat puiet și albine la formarea de familii noi prin stolonare, au dat o producție brută de miere mai mare cu 7—35%, față de producția medie a stupinei, în afară de producția realizată în cursul sezonului de către familiile noi. Prin urmare, ridicarea de puiet și albine tinere din familiile puternice predispuse la roi nu frînează realizarea unei producții sporite de la acele familii, ci dimpotrivă, are un efect stimulator,

prin aceea că în familiile respective se provoacă o activizare a muncii albinelor.

Roierea prin stolonare cu mătci împerecheate se practică cu succes începînd din primăvară pînă în toamnă. Roiii timpurii se formează cu mătcele de rezervă iernate anume în acest scop (în nuclee lingă familiile de bază sau alte metode). Lucrarea se execută într-o zi călduroasă și liniștită după cum urmează: din 2—3 familii de bază puternice se ridică 2—3 rame cu puiet răpărit și albinele care îi acoperă, la care se adaugă de o parte și

Fig. 43 — Colivie cu mătca introdusă în stup

de alta cîte o ramă cu miere și păstură; se formează un roișor alături de familia de bază, sau într-un stup nou care se duce pe un loc nou din stupină. Dacă albinele nu acoperă ramele cuibului în familia nou formată, se mai scutură albinele de pe 1—2 rame de la alte familii puternice, observînd să nu fie ridicată vreuna din mătcele familiilor de unde s-a luat puiet sau albine. Apoi se împachetează bine. Urdinișul se strîmtează astfel ca să rămîină loc numai pentru circulația a 1—2 albine.

Pentru că din roișorii formați, albinele culegătoare se vor întoarce la familiile de bază, se dă cîte puțină apă ■ fiecare într-un lagure marginal (1—200 g).

Seara, li se dă cite o mătca împerecheată în colivie, care trebuie să aibă orificiul de ieșire umplut cu șerbet de zahăr sau în lipsă cu o loțiță de ceară. După 24 de ore, colivia se îndalără din cuib, căci între timp mătca a fost eliberată de către albine. Pe măsura dezvoltării roișorului, cuibul se lărgeste cu faguri cladiți, unde mătca va depune ouă, iar mai târziu și cu faguri artificiali.

Când această metodă se practică spre toamnă, roiul se formează mai puternic, ca și familiile normale, prin ridicarea de rane cu puțet de la mai multe familii puternice.

Ruirea prin stolonare cu hotei de mătca. Metoda aceasta începe cu creșterea mătcelor. Stuparii cu puțină experiență vor folosi procedent pentru roirea artificială intensivă. Formarea roiurilor începe îndată după ce majoritatea botelilor din familiile de creștere nu snt căpăcite. Cum însă pînă la împerecherea mătrelor ieșite din hotei, albinele roiului nu au puțet și astfel ar sta în inactivitate, roiul se formează la început cum s-a arătat în cazul folosirii mătcelor împerecheate. Pentru a se evita depopularea roiurilor, se recomandă ca imediat după formarea lor să li se închidă urdinișurile și să fie ținute 1—2 zile în camere răcoroase și întunecoase, sau mai bine să fie transportați la cel puțin 2 km de stupină.

La 5 zile de la formarea roiurilor, se introduce în cuibul lor cite un fagure cu puțet necăpăcit de toate vîrștele, astfel ca albinele tinere să aibă de lucru. Mătcele se împerechează după citeva zile de la ieșirea lor din hotei și încep mîntul. Cele mai bune mătci vor fi acelea care au fost crescute și s-au împerecheat pe timpul culesurilor. Roiul orfani se identifică ușor, căci vor construi boteci pe

fagurele cu puțet de toate vîrștele ce se introduce între timp. În acest caz se unește cu unul din nucleele vecine, sau se mai ajută cu puțet și albine șoare a se evita depopularea lui pînă la ieșirea și împerecherea mătci.

După ce mătcele au început să depună ouă, roiul pot fi împuterniciți cu puțet căpăcit, apoi se lărgeste cuibul cu faguri construiți și artificiali.

În regiunile cu salcîm și tei (Galați, București, Ploiești, Craiova, Constanța etc.), roirea prin stolonare a dat rezultate excelente, ajungîndu-se ca prin dezvoltarea normală a nucleelor în timpul sezonului, să se realizeze înmulțirea familiilor de bază cu 100%.

ROIREA ARTIFICIALĂ INTENSIVĂ SIMPLIFICATĂ

Metoda aceasta a fost elaborată de către Institutul de cercetări apicole al Uniunii Sovietice. Aplicată în stațiunile experimentale ale I.C.Z.-ului în anii 1950—1953 a dat rezultate foarte bune. Ea poate fi practică chiar și de începatori, pentru că lucrările sînt ușor de executat și nu reclamă un nivel profesional ridicat. Baza acestei metode de roire constă în provocarea frigurilor roiului la 1/3 din familiile de bază înainte de perioada normală de roire naturală și folosirea botelilor crescute de ele pentru formarea roiurilor prin stolonare.

Încă de la începutul primăverii, familiile din stupină se împart în două grupe:

- a) o grupă destinată înmulțirii care este formată din 1/3 din numărul familiilor din stupină;
- b) grupa familiilor de producție, care în același timp sînt și familii ajutătoare ale familiilor

destinate înmulțirii și care este formată din restul de 2/3 din numărul familiilor din stupină.

Fiecare familie de bază din grupa de înmulțire, va avea prin urmare, repartizate două familii ajutătoare. Familiile din grupa de înmulțire se aleg dintre acelea cu însușiri deosebite pentru prăsilă: recordiste în producția de miere și ceară; rezistente la boli, blânde, rezistente la iernate etc.

Începând de la ieșirea din iarnă, se aplică întregul complex de lucrări care asigură dezvoltarea maximă și timpurie a tuturor familiilor.

Pe un timp scurtesc, când familiile ocupă câte 7—8 faguri din care 5—6 sînt cu puiet, se întăresc familiile destinate înmulțirii cu cîte doi faguri cu puiet căpăcit și albinele de pe ei, luînd cîte unul de la fiecare din cele două familii ajutătoare. Fagurii cu puiet și albine destinați întăririi familiilor de bază se lasă cîteva minute la cîteva centimetri de ramete cu albine din familia de bază pentru a prinde mirosul acestora și apoi se introduc în mijlocul cuibului. O viemă potrivită pentru întărirea familiilor destinate înmulțirii este perioada înfloririi pomilor fructiferi și a salicilor. La ridicarea fagurilor cu puiet căpăcit și albine, trebuie observat ca să nu fie luată și marea, căci ea va fi uciată în familia destinată înmulțirii. Peste 5—6 zile se repetă operația, însă de data aceasta, numai cu puiet căpăcit, fără albine. Familiile ajutătoare primesc în locul fagurilor cu puiet ridicați, faguri clădiți.

Întărirea cu puiet și albine se face pentru fortarea familiilor de bază destinate înmulțirii de a intra în frigurile roitului, și astfel să înceapă a crește botci. Familiile de bază primind cîte 1 ramet cu puiet căpăcit și cîte 400—500 de albine, se fortifică și cuiburile lor care cuprind acum cîte 12

rame, devin neîncăpătoare. În ele apar albine tinere care nu au de lucru, și familiile se pregătesc de roit. Aproape în toate cazurile, nu este nevoie de o a treia întărire pentru a provoca friguile roitului.

În lăță ce în familiile de bază apar botci cu larve, se formează primii roi-stoloni: mai întâi se prinde marea și se introduce în colivie, apoi se ia un fagur cu puiet împreună cu albinele ce-l acoperă și se trece într-un stup gol unde se mai aduc încă doi faguri cu puiet și albinele ce-l acoperă, perem și doi faguri cu miere și păstură care se rînduiesc la marginile cuibului non format; toți patru fagurii se iau de la familiile ajutătoare. Familia nouă se împachetează lateral și deasupra, i se strîmtoarează urdinișul la maximum 1 cm și se duce pe un loc nou în stupină, asigurîndu-i apă pentru următoarele 3 zile. Se supraveghează eliberarea mării de către albine și în măsura dezvoltării se lărgeste cuibul cu faguri crescuți, și artificiali.

După 6—7 zile de la formarea roiului-stolon, adică în momentul cînd primele botci din familia de bază sînt căpăcite, se procedează la divizarea fiecărei familii de bază destinată înmulțirii în trei părți și atunci se realizează o înmulțire de 100%, sau în patru părți, și atunci se realizează o înmulțire de 133%.

În primul caz, din familia de bază se formează trei roi-stoloni în felul următor: se așază trei stupi goi (de preferință în forma și culoarea stupului, ce adăposteste familia de bază) lângă stupul cu familia de bază; fagurii cu puiet și provizii se împart egal în cei trei stupi goi adăugîndu-le în plus cîte o ramet cu miere de la familiile ajutătoare sau de la rezervă. Fiecare roișor trebuie să

ai bă 1-2 botci. Cuihurile se împachetează bine și urdinișurile se strâng la maximum 1 cm. Unul din roișorii formați se duce pe un loc nou în

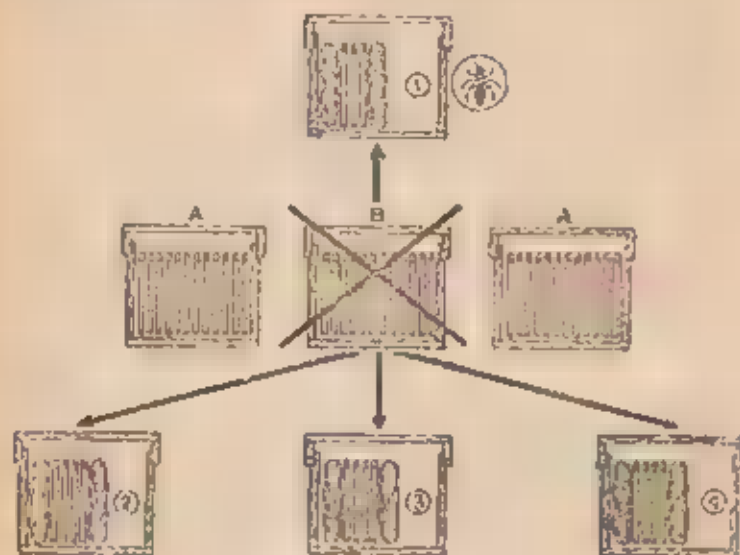

Fig. 59 — Schema roiirii artificiale intensive simplificată
Varianta I

A — familiile ajutatoare; B — familia de înmulțire
1 — roiul artificial stolon, format cu mătca virginică; 2,3,4 — roi artificiali formați cu botci

stupinși, iar ceilalți doi rămân pe loc, având între ei spațiul liber ce l-a ocupat stupul cu familia de bază destinată înmulțirii. Albinele culegătoare se vor împărți la cei doi stupi cu roiurile rămase pe loc. Stupii se vor depărta însă zilnic cu câte 10—25 cm până vor ocupa locurile definitive din vatra stupinei.

În cazul aplicării acestei variante, din cele trei familii inițiale (una de bază destinată înmul-

țirii și cele două ajutatoare) s-au obținut patru familii noi, care s-au format din familia de bază, astfel că la sfârșitul lucrărilor au rezultat șase familii, adică o înmulțire de 100%.

În cazul variantei a doua, lucrările de divizare a familiei de bază destinată înmulțirii se fac în două etape:

a) Tot la 6-7 zile după formarea primului roi-stolon, adică atunci când majoritatea botcilor au fost căpăcite, se aduc doi stupi goi și se așază de o parte și alta, lipiți de pereții laterali ai stupului ce adăpostește familia de bază destinată înmulțirii. Fagurii cu puieți, miere și albine din familia de bază se împart egal în cei doi stupi goi. Stupul golit se îndepărtează. Albinele culegătoare se vor împărți la cei doi stupi alăturați cu familia de bază. În zilele următoare stupii se depărtează unul de altul.

b) După alte 4-5 zile, adică cu 1-2 zile înainte de ieșirea mătcelor din botci, se procedează la o nouă divizare a fiecăruia din cei doi roi formați, cum s-a arătat mai sus, având grijă ca în fiecare din cei patru roișorii rezultați, să existe 1-2 botci. După ce mătcele încep să depună ouă, roiul se ajută obișnuit cu puieți căpăciți de la familiile ajutatoare și în măsura dezvoltării lor, cuihurile se largesc cu faguri creșcuți și mai târziu cu faguri artificiali.

Trebuie avut în vedere ca lucrările de divizare să fie executate într-o perioadă când albinele pot beneficia de un cules, căci numai în acest fel roiul se poate dezvolta și strunge provizii de hrană pentru iarnă.

Varianta a doua permite să se obțină cinci familii noi din familia de bază destinată înmulțirii (un roi-stolon + patru roișorii din cele două di-

vizări), deci în total șapte familii (două familii mutătoare + cinci roi), adică un procent de înmulțire de 133%.

Executarea lucrărilor necesare la înmulțirea familiilor de albine prin metoda roirii artificiale

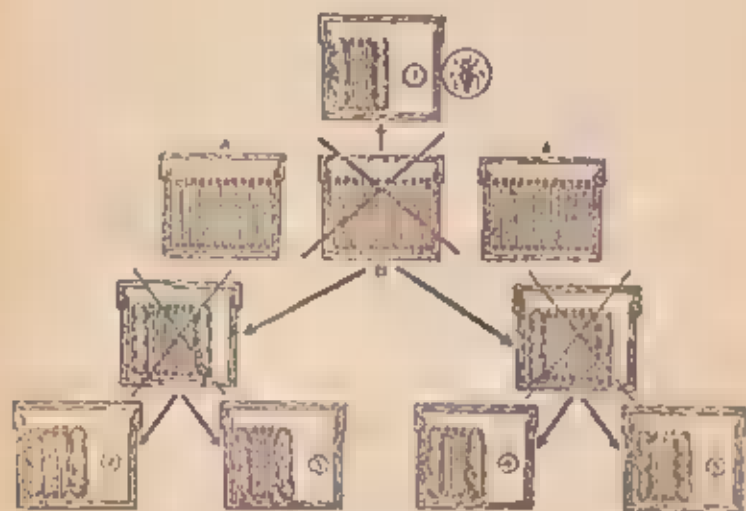

Fig. 51 — Schema roirii artificiale intensive simplificată
Varianta a II-a

B — familia de înmulțire; *A* — familia ajutătoare
1 — roiul artificial; sticlă format cu mătă virginică; 2, 3, 4, 5 — roi artificial format cu botel

intensive simplificată depinde de intrarea în frigurile roitului a familiilor de bază. În cazul când nu se respectă termenele arătate în succesiunea lucrărilor, înmulțirea poate fi compromisă fie prin roirea naturală a familiilor de bază fortificate sau prin distrugerea botelilor de către primele mătă ieșite.

Executată în bune condiții are următoarele avantaje față de alte metode de înmulțire:

— nu reclamă creșterea artificială de mătă, ceea ce necesită un nivel profesional mai ridicat;

— asigură cel puțin dublarea efectivului de familii în fiecare an, deci o sporire considerabilă a numărului de stupi cu albine;

— poate fi aplicată la un număr mai mic de familii când se urmărește sporirea efectivului de familii în proporție de numai 50%;

— roi formați temporiu și ajutați cu puiet capăcit de la familiile ajutătoare se dezvoltă bine, putând folosi eulul principal din vară, atât pentru strângerea proviziilor necesare consumului propriu din sezon cât și pentru iarnă;

— se obține o producție medie de miere sporită pe familii pentru că familiile noi se dezvoltă rapid, iar familiile de bază ajutătoare sînt menținute într-o permanentă stare activă, și în afara pericolului intrării lor în frigurile roitului. Producția de ceară sporește cu peste 100%, pentru că atât în familiile de bază cât și în acelea nou formate, se folosește intens lagurii artificiali.

ROIREA ARTIFICIALĂ PRIN DIVIZARE

De o parte și alta a unui stup cu familie puternică, se aduc doi stupi goi. Lagurii cu albine, puiet și provizii se împart și se trec în cei doi stupi goi fără a se ține seama în care stup a fost

Fig. 52 — Roirea artificială prin divizarea familiei în două. La mijloc se vede locul stupului înainte de divizare; în părți — stupii cu familiile noi

treacă marea. Stupul golit în care a stat familia puternică se înlătură. Albinele eulegătoare nemăgăsiind stupul lor, se împart aproximativ egal la cei doi stupi în care a trecut familia divizată.

Fig. 53 — Așezarea botei în colivie

a — botea necorespunzătoare fără lagure pentru susținerea ei; b — botea potrivită cu lagure, care se poate fixa bine în colivie

taiează treptat, pînă ce vor ocupa locurile definitive pe vatra stupinei.

În cazul cînd albinele eulegătoare înclină să populeze mai mult o familie, atunci stupii se mișcă în așa fel (în dreapta sau stînga) pînă ce se observă cam aceeași circulație la ambele familii. Perioada favorabilă roirii artificiale prin divizare, este aceea cînd familiile sînt predispu-

se la lucrare se execută în timpul zilei, iar seara se dă familiei rămasă fără marea — după împerechere — o marea înmăpăcătoare sau neîmperechătoare și chiar o botea căpăcită, după metodele obișnuite, în cazul cînd lucrarea se face înaintea culesurilor mari. Familia fără marea se cunoaște după neliniștea albinelor, sau în urma cercetării și descoperirii mării în una din familii în timpul divizării sau la cercetarea sumară cu ocazia introducerii mării noi. În zilele următoare stupii se dis-

vor ocupa locurile

la roire, însă nu trebuie să se aștepte pînă la intrarea lor în frigurile roitului (de exemplu: după culesul de salem înaintea culesului din vară).

ROIREA ARTIFICIALĂ PRIN MUTAȚIE

Dintr-o familie puternică se scot 1—3 laguri cu puiet și albinele ce-i acoperă, printre care trebuie să se găsească și marea și se trec într-un stup nou. Cuibul familiei noi se completează cu laguri elădiți (de o parte și alta a ramelor ridicate din familia puternică) și se așază pe locul familiei puternice roite, iar stupul vechi se duce în altă parte a stupinei. Albinele eulegătoare de la cîmp și cele ieșite din familia puternică mutată pe locul nou, vor popula în curînd roitul. Familiei roite i se dă o marea sau o botea în seara aceleiași zile, care sînt primite ușor de către albinele tinere.

S-a arătat mai înainte că roirea artificială a familiilor de albine are nemăsurate avantaje și este de preferat înaintea roirii naturale, constituind astfel un factor din cele mai importante în sporirea productivității stupinelor. În stupinele mari se naște însă o mare problemă: dacă în raza economică de zbor a albinelor nu există floră meliferă satisfăcătoare, mai trebuie să se urmărească activ roirea artificială a familiilor de albine, astfel ca să se obțină înmulțirea efectivului cu 50—80 și chiar peste 100%? La această întrebare se poate răspunde cu un categoric „da”. Atunci este necesar ca familiile nou formate, sau o parte din numărul familiilor de bază să fie transportate la altă bază meliferă.

Sînt și ani cînd spre toamnă roii formați, din cauza timpului nefavorabil n-au reușit să strîngă

provizii suficiente pentru iarnă. În asemenea situație, va fi foarte ușor să se procedeze la înmulțirea roilor slabi, precum și la întărirea puterii familiilor de bază (vezi lucrările de toamnă).

TRANSVAZAREA

Motarea familiilor de albine din stupii primitivi și cei sistematici necorespunzători în stupi standardizați, constituie o mare problemă pentru stuparii neîncetători în priceperea lor.

Metoda nu se bazează pe scoaterea albinelor din stupii primitivi cu ajutorul ciocăniturilor și prinderea fagurilor în ramele stupilor sistematici standardizați cu sîrmă sau sfoară. Întreaga lucrare se bazează pe fixarea fagurilor în rame de la început în așa fel ca pe viitor să se poată extrage miera din ei ca și din fagurii crescuți de albine în rame, fără a se strica cum se întâmplă cu fagurii transvazați prin alte metode.

Cea mai potrivită vreme pentru transvazare este aceea din prima jumătate a lunii aprilie, cu condiția să se aleagă pentru aceasta o zi caldă și de preferat liniștită. În această lună, puieții din faguri nu are o întindere prea mare: în familie nu sînt faguri noi ■ căror străgezime ar îngreua operația, prin aceea că se turtese și chiar se rup foarte ușor, neputîndu-i fixa astfel în ramele stupului sistematic. Alegerea unei zile din această perioadă, mai este recomandabilă și pentru faptul ca familia transvazată să aibă destulă vreme pentru a-și organiza cuibul în noua locuință, pînă la culesul mare și în felul acesta să poată participa din plin la producția stupinei din acel sezon.

Înainte de a începe operația, se iau 6—8 rame de la stupul sistematic în care urmează a se trans-

vaza familia și se însîrmează obișnuit (orizontal) cu cinci sîrme, ca pentru fixarea fagurilor artificiali, iar în două dintre ele, se fixează faguri artificiali.

Cum se procedează la transvazare. Cu un însoțitor, după orele 10 dimineața, se trece în fața stupului primitiv cu albine și după ce se saltă puțin într-o parte de pe fund, i se dă 10—12 pufnituri de fum. După aproximativ 2 minute, se cuprinde stupul cu albine în brațe și se dă ușor în spate — cu fundul în jos — iar pe locul

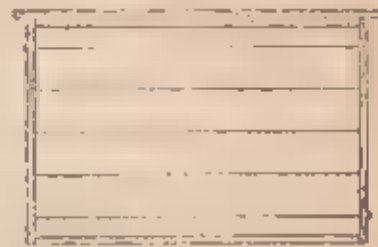

Fig. 34 - Întinderea sîrmei în ramă

lui se așază un stup primitiv gol sau o cutie de lemn în care se vor strînge albinele ce vin de la cîmp pe durata transvazării.

Se mai dă albinelor 10—15 pufnituri de fum, care în mare parte s-au repezit să se îndoaie cu miera din faguri, și cu aceeași băgare de seamă se duce în camera-laborator culeîndu-l jos, cu fagurii pe muchie, deasupra cîtorva ziare sau peste o pînză curată. Aici trebuie să fie la îndemînă stopul sistematic și cuiele necesare (cuțit, clește, ciocan, vas cu apă, câteva pene de gîscă și două funduri de lemn în dimensiunea diafragmelor de la stupul în care urmează a se face transvazarea).

Stupului sistematic i se include ordinisul, se scot ramele goale afară de acelea cu faguri artificiali, care se lasă într-o margine și se înlătură capacul. Scîndurelele ce formează podisorul stupului se așază în așa fel, ca 1—2 din ele (de la marginea opusă capătului unde se găsesse ramele

cu faguri artificiali) să se poată ridica ușor pentru scuturarea albinelor. Aceasta este necesar la introducerea cu înțeleală a ramelor echipate cu fagurii din stupul primitiv.

După ce s-au mai dat albinelor câteva pușuluri de fum și s-au scos cu grijă țepușele din stupul primitiv (ca să nu se rupă fagurii), se desprinde puțin fundul stupului (dacă este buduroi sau în formă pătrată) și se taie fagurii lipiți de el, după care se scote cu totul.

Acum vine rîndul celei mai delicate lucrări: scuturarea laturilor de deasupra și dintr-o parte a stupului primitiv (cînd este făcut din patru scînduri) sau tăierea în două jumări a părții de sus în cazul cînd este vorba de un buduroi sau coșniță. Tăierea aceasta permite despicarea și scuturarea fagurilor unul câte unul.

După oarecare experiență se poate renunța la despicarea buduroiului sau coșniței, trecîndu-se de-a dreptul la scuturarea fagurilor cu unelele speciale: o custură lungă bine ascuțită și cu dublu tăis și o custură lungă cu lama îndoită. Acum, cu ajutorul fumului, penel de gîscă și cuțitului, se desprinde fagurele mîngîind de pereții stupului fără a strivi albinele. Se menționează că albinele sînt foarte blînde și nu este de loc nevoie a se folosi masea. O dată desprins, fagurele se apucă ușor cu amîndouă mîinile, ținîndu-l în poziție verticală.

Se urmărește atent maten și dacă nu se găsește pe acest fagure se ridică 1-2 scîndurele de în podișorul stupului sistematic, unde (în spațiul gol), se scutură și se mătură cu penel de gîscă toate albinele, apoi se așază scîndurelele la loc. Ele se refugiază repede pe ramete cu faguri artificiali din celălalt capăt al stupului.

În cazul cînd se descoperă matca pe arest fagure, ea se prinde într-o colivie, care se ține între cele două ramete cu faguri artificiali din stupul sistematic pînă la sfîrșitul operației, cînd matca se eliberează printre albinele din mijlocul cuibului.

Cu fagurele scuturat de albine se trece la marea de lucru (indiferent că fagurele are sau nu provizii sau puieți), înlăturîndu-se porțiunile deformate cu celule de trîntori. Pentru că fagurii din stupul primitiv sînt de obicei mai înguști decît fiținea ramelor, ei trebuie ajustați cu cuțitul, astfel că pentru a completa o ramă cu faguri, se potrivesc 2, 3, 4 și chiar mai multe bucăți de faguri. Pentru aceasta, o ramă goală așezată pe unul din fundurile de lemn, se folosește cu tipar pentru tăierea convenabilă a fagurilor. După ce rama a fost completată cu porțiuni de faguri, care trebuie să fie dispuși în aceeași poziție ca în stupul primitiv, adică cu celulele orientate în sus, se înlocuiește rama goală — folosită ca tipar, cu o ramă înșirată. Cu ajutorul cuțitului se fac acum de-a lungul sîrmelor tăieturi (gănușulețe) pînă către centrul fagurilor, în care sîrmele se apasă cu vîrfurile cuțitului pînă la centrul fagurilor. Apoi se aplică deasupra al doilea fund de lemn și între cele două funduri se ridică rama în poziția verticală. Fagurele format este pregătit acum pentru a se introduce în stupul sistematic *gata înșirată*. În acest fel se procedează cu toți fagurii, cu aceeași cercetare atentă pentru descoperirea mîlței.

Albinele ocupă rama cu ramă din cele 3, 4, 5 cît s-a reușit a se forma din fagurii stupului primitiv sau din fagurii stupului sistematic necores-

punzător. Se înțelege de la sine cât de ușoară devine întreaga operație atunci când este vorba de transvazarea unei familii dintr-un stup sistematic necorespunzător. Ramele cu faguri artificiali, care s-au așezat la început în stupul sistematic pentru refugiul albinelor scuturate, se ridică, pentru a da posibilitatea albinelor să ocupe mai bine și să consolideze mai repede fagurii din ramele noi, avându-se în vedere ca fagurii cu puiet să se găsească în mijlocul cuibului.

Oacă maten a rămas printre albinele ce se mai găsesse pe pereții stupului primitiv, se prinde într-o colivie și se eliberează imediat deasupra ramei ocupate de albine.

După introducerea în stup a altinelor albine ce au mai rămas pe pereții stupului vechi, a celor de pe jos etc., se așază diafragma și saltelele pentru o cât mai bună împachetare, se șterge cu o cârpă umedă orice urmă de miere de pe pereții stupului și se duce cu mare atenție în spatele locului ocupat mai înainte de stupul vechi. În acest timp, s-au întors de la cîmp toate albinele culegătoare și în mare parte au intrat în stupul gol așezat la început pe locul stupului vechi. Acesta se dă ușor la o parte și se așază în locul lui, stupul nou cu familia transvazată, căruia i se deschide urdinișul, apoi se scutură în fața lui dintr-o smucitură toate albinele strînse, pe un fund de lemn sau ziar în așa fel ca să se urce pe scîndura de zbor a stupului sistematic.

După ce au intrat majoritatea albinelor, urdinișul se strîntează atît cît pot intra și înși numai două albine alăturate. Cu o cârpă înmuiată în petrol lampant, se șterge capacul și toate încheieturile, spatele, părțile laterale, în vederea preîn-

țîmpinării furtișagului. Se cercetează a doua zi către seară, pentru a îndrepta eventual deformările de faguri, urmînd a se da mai departe îngrijirile necesare.

VALORIFICAREA CULESURILOR ȘI ALTE LUCRĂRI DE VARĂ ÎN STUPINĂ

CONDIȚIILE NECESARE PENTRU O BUNĂ VALORIFICARE A CULESURILOR

De obicei, culesurile întene sînt de foarte scurtă durată și nu rareori albinele profită de aceste izvoare prețioase de nectar, numai cîte 5—10 zile, uneori și mai puțin. Prin urmare, numai familiile de albine puternice sînt în stare să asigure într-un timp așa de scurt o producție satisfăcătoare. De aceea, în vederea valorificării normale a culesurilor, familiile trebuie ca înainte de apariția acestora, să îndeplinească următoarele condiții:

a) să ocupe complet cel puțin 12 rame standard, din care nu mai puțin de 7—8 rame să fie ocupate cu puiet;

b) să se găsească în stare activă, adică nu în pregătire sau stare de roit, deci capabile să recolteze și să aducă în stup mari cantități de nectar; de asemenea să producă mari cantități de ceară construind faguri artificiali sau faguri în ramele clăditoare de ceară;

c) să dispună de un număr suficient de mare de faguri goi pentru depozitarea nectarului și de spațiu suficient pentru construirea fagurilor.

Cea mai importantă dintre toate condițiile este ca să se mențină familiile în permanentă stare activă.

Stațiunea ucraineană de apicultură a publicat în această privință următoarele date concludente

culesc din perioadele de cules mijlociu, raportate pe 1 zi:

Tabelul 4

Timpu de observație	Familie care a roit	Familie de control care nu roit
Pînă la apariția tegurilor roitului	Adaos — 2,757 kg	Adaos — 2,717 kg
În perioada de pregătire a familiilor pentru roire	Scădere — 0,028 kg	Adaos — 1,048 kg
După ieșirea roitului	Scădere — 0,675 kg	Adaos — 0,359 kg

Dacă roirea are loc cu 30-40 de zile înainte de culesurile principale, pe lângă ea se resfringe într-o măsură mică asupra productivității familiilor pe timpul culesurilor mari, în același timp, roirile respective participă și ele la valorificarea nectarului, contribuind astfel la sporirea producției globale pe stupină.

Tot în legătură cu posibilitatea familiilor puternice de a valorifica culesurile, s-a mai remarcat următoarele: familiile puternice, în condițiile de cules de la salcîm și tei, reușesc să strîngă fiecare într-o zi chiar peste 10 kg de nectar. Producția de miere-marfă de la asemenea familii s-a ridicat în anii favorabili la 30-50 kg în medie de la o familie. Pe de altă parte, dacă în timpul culesului se extrag seara fagurii cu miere de la unele familii, înainte ca mierea să fie căpăcită complet, și apoi se dă fagurii goști înapoi albinelor, la aceste familii, ramele de strînsură pot fi umplute din nou în 2-3 zile, în timp ce la celelalte familii (necoltate), continuă procesul de căpăcire a celulelor din ramele de strînsură.

Familiiile care au fost deranjate dimineața în perioada culesului (prin organizarea cuilului, fo-

losirea fânului etc.) nu au mai adunat nici jumătate din cantitatea de nectar adusă de familiile nederanjate.

De aici concluzia destul de clară că numai familiile puternice și în stare activă sînt capabile să valorifice culesurile și că în perioadele de cules, familiile nu se deranjează decît seara, cînd culesul a mai slăbit în intensitate, pentru ca pînă dimineața să se restabilească în familie, activitatea normală.

Mărirea puterii familiilor de albine în vederea valorificării culesurilor. Sînt și familii care din diferite motive nu ating dezvoltarea necesară pentru valorificarea culesurilor și în special culesul de la salcîm. Atunci apicultorul poate să mărească activitatea albinelor din familiile slab dezvoltate în felul următor.

a) Familiile de bază întreținute în stupi orizontali, care au în buzunar nucleu cu mătci ajutoare, se întovărășesc sau se unesc prin simpla înlăturare a diafragmei centrale care le separă și se completează golul rămas cu faguri crescuți și artificiali. Cu una dintre mătci se formează un nucleu pe 1-2 rame cu puiet căpăcit și albinele ce le acoperă. Aceeași lucrare se poate face între familiile din stupii verticali cu cîte un nucleu.

b) Două familii de bază slab dezvoltate se unesc pe durata culesului; dacă ambele familii se găsesc într-un singur stup orizontal, lucrarea se face cum s-a arătat mai sus. În cazul cînd familiile se găsesc în stupi separați, cu 10-12 zile înainte de cules, se apropie treptat, iar cu 2-3 zile înainte de începerea culesului se face unirea cînd una din mătci se ridică pentru formarea unui nucleu. Din colonia puternică rezultă după unire, poate fi ridicată matca pe durata cu-

lesului. În acest caz, coloniei rezultate i se dă 1—2 botci căpăcite din cele crescute anume în acest scop din cele găsite în familiile puternice. În lipsa botcilor, colonia puternică, rezultată prin unirea a două familii, poate fi lăsată să-și clădească singură botci. La terminarea culesului, din familiile unite se reface la loc efectivul inițial și se ajută nucleele.

Ridicarea mătii dă rezultate bune numai în regiunile care asigură albinelor, după culesul principal, un bun cules de întreținere. Oricum, trebuie avut în vedere cu prin această lucrare să nu se depopuleze familia.

Întărirea familiilor prin unire duce la sporirea producției datorită faptului că familiile puternice pot strânge cu de 2—4 ori mai multă miere decât în cazul când ele ar fi fost lăsate să valorifice individual culesul.

Familiile unite la culesul de săcăm și tei de la stupinele agrovașcoop-urilor Găești, reg. Pilești și Mihăilești, reg. București etc., au dat în anii 1952—1954 o producție medie de 38—74 kg de miere-marfa față de 11—16 kg, mediu pe stupinele respective.

La cercetarea și organizarea familiilor pentru valorificarea culesurilor, se constată prezența mătii în fiecare familie, starea fagurilor și se înlătură toate ramele cu miere afară de acelea cu puiet. În multe familii pot fi descoperite începuturi de botci sau chiar botci căpăcite, ceea ce înseamnă că familiile se pregătesc de roit. Din asemenea familii se ridică matca pentru formarea de nuclee, înlăturându-se toate botciile, afară de una care este cea mai dezvoltată și frumoasă. Cu botciile găsite în această perioadă, se pot forma multe nuclee; ■ pot face nuclee chiar pe câte o singură

ramă cu puiet, încadrată între alte două cu miere și păstură și aceasta în special în stupii orizontali.

Una din principalele cauze pentru dezvoltarea nucleelelor constă în transportarea lor pe o nouă vatră în afara razei economice de 3 km din jurul stupinei. În acest mod, se înlătură aglomerarea de familii la baza meliferă din raza economică de zbor a albinelor, iar nucleele se pot dezvolta mult mai bine.

Pe toată durata culesurilor ordinea trebuie larg deschisă pentru asigurarea zborului albinelor, căci nu poate exista pericol de furtișag atât timp cât în natură este cules abundent. Mersul culesului urmărește zilnic după indicațiile familiilor puternice așezate pe cântarul de control, care orientează asupra necesității intervențiilor imediate din partea apicultorului.

În perioada culesurilor, o deosebită grijă trebuie să se acorde *ventilației stupilor*, mai ales când stupii nu sînt umbriți. O ventilație bogată se asigură cu ajutorul scîndurelelor de podișor prevăzute cu sită și prin crearea de spații speciale de ventilație (depărtarea scîndurelelor dintr-o parte a stupului cu 2—3 mm, ridicarea cu pene a stupului de pe fund, și folosirea urdinișurilor superioare).

În condițiile de arșiță, se recomandă la stupii aflați în soare, umbrirea prin așezarea de crenguțe sau ierbi pe acoperiș, metoda care a dat rezultate bune în stupinele din sectorul socialist.

În rezumat, pentru valorificarea maximă a culesului, familiile de albine trebuie menținute în stare de continuă și intensă activitate, respectînd următoarele reguli:

— lărgirea regulată a cuibului prin adăugarea de faguri clădiți și artificiali;

— ridicarea prisosului de puiet căpăcit și albine tinere din familiile predispuse la roi, folosindu-le la întărirea nucleelor formate anterior sau formarea de noi nuclee ori roiuri;

— unirea pe timpul culesului a familiilor de bază cu câte un nucleu sau a câte două familii slab dezvoltate;

— crearea condițiilor pentru valorificarea însușirii albinelor de a produce ceară prin posibilitatea de a crește cât mai mulți faguri artificiali sau faguri naturali în ramele eliditoare de ceară;

— asigurarea unei intense aerisiri, prin deschiderea largă a urdinișurilor și ventilației anume create;

— umbrirea stupilor atunci când arșița soarelui va fi prea mare.

VALORIFICAREA CULESURILOR TIMPURI

Timpu în care înfloresc plantele melifere din raza economică de zbor a albinelor și de la care albinele valorifică cea mai mare cantitate de nectar din sezon a fost denumită epoca marelui cules sau *culesul mare*. El poate fi timpuriu (în zonele cu sulcînă și zmeurig), de vară (în zonele cu fincașă, lei, floarea-soarelui etc.) și târziu (în zonele cu fincașă de bălă).

Apariția unui cules mare se recunoaște după următoarele semne:

— numărul culegătoarelor și intensitatea zborului albinelor, se mărește pe neașteptate producând un zăuzet caracteristic; albinele nu mai dau țircuale stupilor cu familii slabe și parcă nu mai văd fagurii expuși în aer liber și nici chiar vasele descoperite cu miere, care înainte cu câteva zile ar fi provocat un furtișag general;

— fagurii încep să înălbească în partea de sus din cauza alungirii celulelor cu ceară proaspătă cu care albinele căpăcesc mierea de curând depusă;

— familia în stupul de pe cântarul de control înregistrează zilnic sporuri de greutate și nu sînt rare cazurile cînd albinele aduc în stup 3, 5, 8 și chiar peste 10 kg de nectar;

— seara se simte în stupină un miros persistent de miere și polen;

de la cîțiva metri, se distinge din interiorul fiecărui stup — mai ales în timpul nopții — vibrația produsă de aripicările ventilatoarelor pentru evaporarea surplusului de apă din miere. Un cules timpuriu de mare valoare este oferit de sulcînă și acesta constituie principalul cules în zona de sud, vest și sud-estul țării. În regiunile de munte, culesul timpuriu îl oferă zmeurigul din tăieturile de păduri, care durează uneori aproape 30 de zile. Acolo unde albinele au putut valorifica culesurile de la sulcînă, tapiță de toamnă și mai ales de la arșarii din pădurile tinere, culburile familiilor sînt pline cu miere chiar înainte de apariția culesurilor timpurii. Valorificarea culesurilor comportă lucrări diferite, după tipurile de stupi folosiți în stupină. Aceste lucrări privesc, în general, activitatea apicultorului pe durata unui sezon întreg, iar perioadele scurte de cules, constituie adevărate examene profesionale.

ÎNȚEȚINEREA FAMILIILOR DE ALBINE ÎN DIFERITE TIPURI DE STUPI

În stupul orizontal. Stupul orizontal se caracterizează ca cel mai potrivit pentru crearea mediului favorabil dezvoltării la maximum a capacității de ouat a mătii. Pentru aceasta trebuie create toate

condițiile în a da posibilitate familiilor de a crește cât mai mult puiet așa cum s-a arătat în descrierea „lucrărilor de primăvară“.

Pentru depozitarea nectarului, la apariția culesurilor, se introduc faguri crescuți de o parte și alta a cuibului, care poate să aibă intercalați la fiecare 2-3 rame cu faguri drepi și construiți regulat și câte un fagure artificial. În cazul când s-a așezat necesarul de faguri crescuți pe stupină, satisfacerea înșușirii albinelor de a produce ceară și de a construi faguri se realizează prin introducerea ramelor elăitoare de ceară (vezi valorificarea înșușirii albinelor de a produce ceară). Ramele umplute cu miere dintr-o parte și alta a cuibului, se înșeacă la margini și în locul lor se pun faguri goi. În felul acesta, albinele vor umple mai repede cu miere mai mulți faguri.

Nu rare sînt cazurile cînd din cauza abundenței de nectar, albinele blochează cu miere ramele din cuib. O grijă deosebită va trebui dată atunci pentru lărgirea cuibului cu faguri crescuți sau cu cei numai pe jumătate crescuți, astfel ca marea să nu fie stînjinită în depunerea ouălor. Ramele cu faguri artificiali se verifică după 1-2 zile de la introducerea lor în cuib pentru a se îndrepta eventualele ondulații.

Un mare avantaj al acestui stup este acela că permite a se crește alături de familia de bază, deci fără cheltuieli suplimentare, familii cu mătci ajutătoare. Prin aceasta se ușurează foarte mult nu numai formarea și întărirea lor pe seama familiilor de bază, ci și unirea lor cu familiile de bază în vederea formării de colonii foarte puternice pe timpul culesurilor timpurii de scurtă durată.

În condițiile culesului de salcîm, familiile cu mătci ajutătoare destinate a fortifica familiile de

bază, se formează primăvara timpuriu cu mătci de rezervă. În perioada de primăvară, ele se ajută cu puiet căpăcit de la familiile de bază, iar unirea lor cu familiile de bază se face cu ușurință, prin înlăturarea diafragmei centrale și a uneia din mătci. Unirea se face cu 4-7 zile înainte de cules pentru ca să se elibereze de creșterea puietului un cît mai mare număr de albine tinere.

La sfîrșitul culesului, se formează din nou lângă familia de bază un nucleu cu mătci care va servi fie la întărirea familiei de bază în toamnă cu albine tinere, fie la întărirea familiei de bază respective în sezonul viitor.

Pentru zonele unde culesul principal este în vară, ca de exemplu, floarea de lei, floarea-soarelui, familiile cu

mătci ajutătoare destinate întăririi familiilor de bază, se formează cu mătci crescute timpuriu în primăvară. După împerecherea mătcilor, ele se întăresc cu albine și puiet din familiile de bază, iar înainte de cules se unesc cum s-a arătat mai înainte.

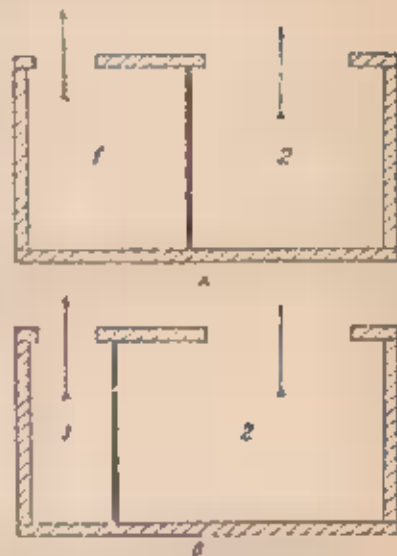

Fig. 55 — Schema folosirii mătci ajutătoare în stupii orizontali

- 1 — plină la culesul principal;
- 2 — familia de bază cu mătci vîrstă nouă;
- 3 — colul stolon cu mătci tinere a jula-
- toare;
- 4 — în timpul culesului principal;
- 5 — nucleul de rezervă mătci vîrstă nouă;
- 6 — familia mătci cu mătci tinere pentru valorificarea culesului.

O caracteristică din cele mai importante a stupului orizontal cu 20 - 24 de rame este aceea că permite a se ierna în cele mai bune condiții, cîte două familii normale într-un stup. Acest lucru se realizează ușor prin despărțirea stupului, cu ajutorul unei diafragme, în două compartimente. Într-o parte se organizează cuibul familiei care a ocupat stupul în sezonul respectiv, iar în cealaltă se mută altă familie dintr-un stup, care treptat, treptat a fost adus lângă acesta. Iernarea a două familii într-un singur stup, creează condiții optime de iernare, asigură un consum de hrană mai mic pe timpul iernii și o dezvoltare mai timpurie în primăvară.

Pe lângă cele arătate, stupul orizontal mai are în plus următoarele avantaje:

- toamna și primăvara, permite mai ușor intensificarea creșterii puietului prin strîntarea cuibului, asigurarea unui regim maxim de căldură, și spargerea de cuib (cînd timpul permite acest lucru, pentru a evita căderea puietului);

- în timpul sezonului activ, permite valorificarea din plin a însușirii albinelor de a produce ceară prin clădirea de faguri artificiali sau construirea de faguri naturali în ramele clăditoare de ceară atît în părțile laterale ale cuibului cît și în mijlocul lui;

- încă de la eulesurile timpurii, se pot crea rezerve de faguri cu provizii de cea mai bună calitate în vederea hrănirilor stimulente de toamnă, completarea rezervelor de hrană necesare iernării și hrănirilor stimulente de primăvară;

- este stupul cel mai ușor de manipulat și condus, singurul la care lipsa de experiență sau întîrzierea lucrărilor nu influențează totdeauna negativ asupra dezvoltării normale în viitor a familiei de albine.

În stupul vertical cu 12 rame în cuib și magazine. Volumul cuibului (corpului) asigură dezvoltarea familiei de albine în condiții mai bune față de stupul cu numai 10 rame, iar pentru recoltă volumul lui poate fi mărit oricînd prin adăugarea de magazine. De la asemenea stup se poate obține mai ușor miere de calitate bună, datorită faptului că ramele din magazine fiind pe jumătate înalte față de cele din cuib, sînt umplute repede cu miere în timpul eulesului.

Întreținerea familiilor de albine în stupii verticali cu 12 rame în cuib și magazine este mai grea față de stupii orizontali. Așezarea magazinelor și ridicarea lor cere o intervenție imediată din partea stuparului la vreme potrivită; corectarea cuibului în timpul sezonului necesită ridicarea magazinului etc., prin urmare un nivel profesional mai ridicat.

Un alt defect al acestui stup este că mierea depozitată în cuib nu asigură totdeauna proviziile necesare iernatului de bună calitate și în felul acesta, trebuie înlocuite adesea în perioada de toamnă. Acest lucru se explică prin aceea că pe vremea eulesurilor principale, fagurii din cuib sînt ocupați în cea mai mare parte cu puiet, iar albinele depozitează mierea în ramele mici din magazine, care se trec la centrifugă la terminarea eulesului. Pentru aceasta este nevoie de rezerve permanente de rame de cuib cu miere capcîită cu care să se completeze sau să se înlocuiască proviziile de iarnă.

Întreținerea familiilor de albine în stupii verticali cu 12 rame în cuib și magazine în perioada de primăvară și cele lipsite de eules se face în felul ca în stupii orizontali. Pentru depozitarea mierei însă, se așază magazine.

Primul magazin (cu rame având faguri construiți sau cu faguri artificiali intercalați printre cei construiți) se așază când albinele au ocupat cele 12 rame din cuib și în momentul când se observă că albinele au început să înălbească celulele din partea de sus a fagurilor. Momentul acesta corespunde cu sfârșitul perioadelor caracterizate cu bune culesuri de întreținere, timp în care albinele au ocupat cu puiet și provizii aproape în întregime fagurii din cuib.

În condițiile culesului de seacă, magazinele de recoltă se așază cu câteva zile înainte de apariția culesului, după ce albinele au acoperit cei 12 faguri din cuib și au crescut fagurii artificiali introduși eventual de apicultor înaintea culesului.

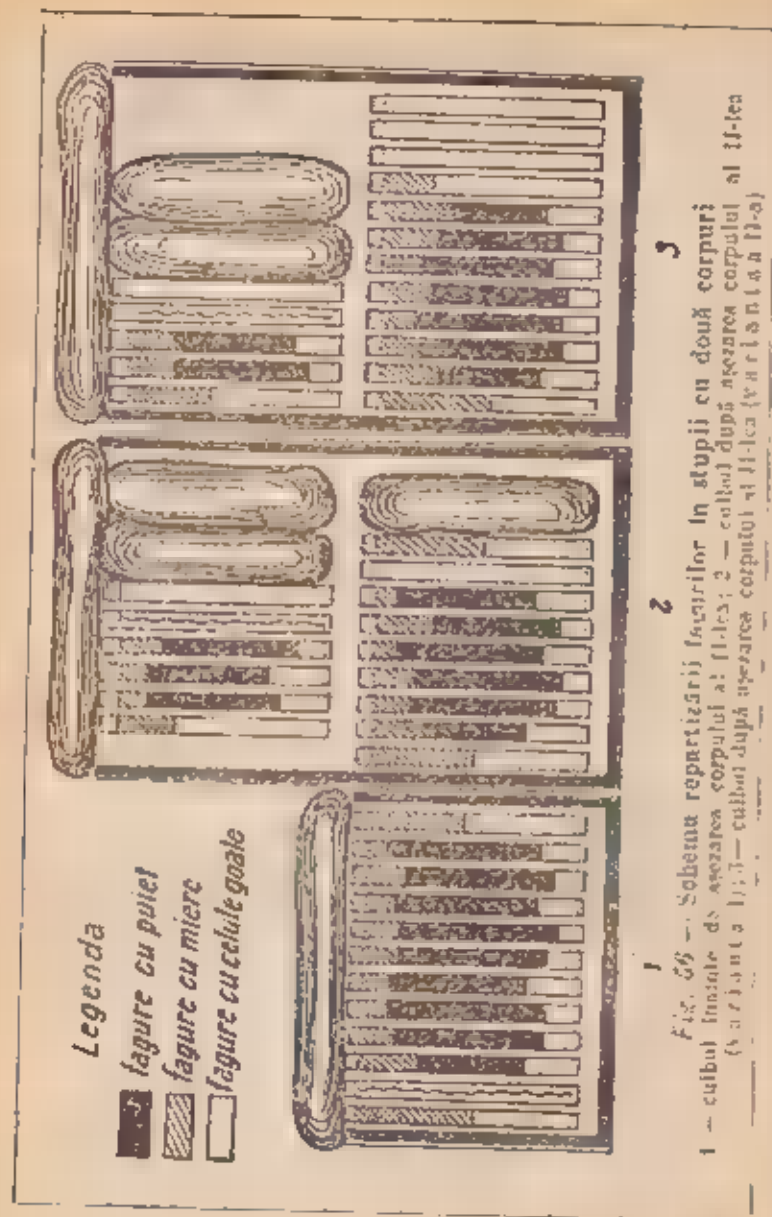
Când albinele au umplut cu miere majoritatea fagurilor din magazin și se observă căpăcirea câtorva rânduri de celule în partea lor superioară, este momentul fie de a se extrage mierea sau să se adauge un al doilea magazin de recoltă. În asemenea cazuri, se ridică magazinul cu fagurii plini, iar magazinul cu rame goale se așază deasupra cuibului și peste el se așază magazinul cu miere. În cazul când albinele au umplut cu miere și al doilea magazin, iar culesul continuă, cel de al treilea magazin se așază tot deasupra cuibului sau între cele două magazine umplute cu miere. Dacă nu există magazine de rezervă, atunci seara se extrage mierea din ramele cu mierea ajunsă la maturitate și tot în seara aceea se dau înapoi, intercalându-se printre ramele neextrase (o ramă extrasă după fiecare 1—3 rame cu miere).

În stupul vertical cu două corpuri suprapuse. Capacitatea stupului de tip Dadant cu 12 rame și magazine devine uneori insuficientă pentru dezvoltarea normală a familiei. Pe de altă parte,

albinele depozitează mierea de bună calitate cum s-a arătat mai înainte — în fagurii din magazine, astfel că apicultorii sînt nevoiți să completeze proviziile necesare iernatului prin hrănirea cu miere extrasă din ramele de strînsură. Pentru a se înlătura acest mare neajuns, apicultorii fruntași înlocuiesc magazinul (sau magazinele) cu un al doilea corp de stup sau înțără în albinele în stupi cu două corpuri suprapuse, avînd rame identice. Această metodă s-a dovedit superioară celeia prin folosirea stupilor cu magazine și în același timp foarte bună pentru prevenirea roirii naturale. În felul acesta, cuibul familiei se întinde în cele două corpuri, creîndu-se astfel un spațiu suficient pentru ouatul mătci și depozitarea nectarului. Trebuie remarcat că apicultorii fruntași au obținut totdeauna o producție de miere și ceară mai mare de la stupii verticali cu două corpuri suprapuse, în comparație cu aceia de la stupii verticali cu unul sau mai multe etaje. Afară de aceasta, ei asigură considerabil organizarea cuibului pentru iarna cu provizii de calitate, prin folosirea ramelor cu miere din corpul superior.

Se menționează că pot fi transformați toți stupii verticali cu magazine în stupi verticali cu două corpuri suprapuse, prin folosirea a două magazine drept cel de al doilea corp, sau prin construirea de corpuri separate. În asemenea cazuri se scot din ramele mici fagurii crescuți cu celule regulate și se trec în ramele mari înșirate, ca la transvazare. Este foarte important ca distanța care desparte ramele din corpul superior de cele din corpul de jos să nu fie mai mare de 10 mm.

Corpul al doilea se așază atunci când albinele din corpul de jos ocupă în întregime 11—12 rame, iar în cuib există 8—9 rame cu puiet. Dacă se

înlîrzie această lucrare, familia poate intra în frigurile roitului și mutarea nu va mai da rezultatele așteptate. Cînd familia acoperă numai zece rame din care șapte rame sînt cu puiet, nu trebuie să se grăbescă așezarea celui de al doilea corp. Lucrarea se execută în felul următor: se aduce corpul de rezervă lîngă familie, așezîndu-se provizoriu pe un fund și se mută în el trei rame cu puiet de toate vîrstele împreună cu albinele de pe ele. La această operație marea nu trebuie cîntătită. Cuibul de jos se strînge pe ramele rămase și se împachetează, apoi se așază deasupra lui corpul al doilea. În corpul al doilea se adaugă celor trei rame cu puiet, două rame cu faguri clădiți și cu provizii și dacă este cules încă o ramă, însă cu fagure artificial, astfel: la peretele dinspre rîndul o ramă cu fagure clădit și cu puțină miere, cele trei rame cu puiet și albine, apoi rama cu fagure artificial și în sfîrșit, rama cu fagure clădit și se împachetează cu grîjă. Puietul din corpul de sus trebuie să se găsească în dreptul puietului din corpul de jos. În cazul al doilea pot fi trecute chiar numai două rame cu puiet (varianta a II-a). Grîpăturile dintre corpuri se astupă cu hîrtie, cîrpe sau mai ușor cu lut. Prin lărgirea cuibului cu 2-3 rame, cuibul nu poate răci dacă este bine împachetat.

Lărgirea cuibului în cele două corpuri. Timp de 7-8 zile familia nu trebuie deranjată. În acest timp corpul al doilea se umple de albino și marea începe să depună ouă în faguri. Uneori marea depune ouă și în corpul de jos. Cînd toate ramele din corpul de sus au fost ocupate de puiet, se procedează la lărgirea cuibului, prin introducerea de rame cu faguri clădiți și artificiali.

Atunci cînd numărul de rame din corpul de sus este egal cu acela din corpul de jos și majori-

latea vor fi ocupate de puiet, se coboară două rame cu puiet necăpăcit în corpul de jos, iar locul lor se completează în același timp cu faguri clădiți.

În corpul de sus cuibul se lărgește treptat prin introducerea de faguri clădiți și artificiali.

Valorificarea culesurilor. Cu câteva zile înainte de culesul mare, cuibul se restructurează. Din corpul de jos se mută în corpul de sus fagurii cei mai buni care conțin pastură și resturi de puiet capăcit, iar din corpul de sus se coboară câteva rame cu puiet necăpăcit și fagurii clădiți neregulați. Scopul acestei restructurări a cuibului este de a pregăti cuibul cu ramele cele mai bune pentru iernat, întrucât aceste rame vor fi umplute de albine cu miere. Afară de aceasta, albinele de obicei nu depozitează polenul în corpul de sus. De aceea, înainte de cules se vor trece în corpul de sus, și rame cu pastură, altfel familia va rămâne fără această esențială provizie în ramele rînduite pentru iarnă și aceasta se va răsfrînge defavorabil asupra creșterii puietului în primăvara viitoare.

Cu ocazia acestei lucrări se ia o ramă cu puiet capăcit cu albinele de pe ea și una cu miere și pastură pentru formarea unui nucleeu cu mătrea de la rezervă sau cu o botcă gata de ieșit. După aceasta, amîndouă corpurile se completează cu rame avînd faguri clădiți (goi) și faguri artificiali.

Dacă vremea este călduroasă, se deschide urdinșul și la corpul de sus. În condițiile unui cules bun, albinele vor umple repede cu miere corpul de sus și în felul acesta mătrea este silită să coboare și să depună ouă în corpul de jos. Când culesul este abundent și albinele au ocupat cu provizii și puiet ambele corpuri, se poate introduce între cele două corpuri un magazin de recoltă.

În localitățile unde culesul este mai slab, însă durează 3—4 săptămâni, cum este cazul în regiunile de fincă, este bine ca înaintea culesului să fie ridicată matca o dată cu ramele pentru

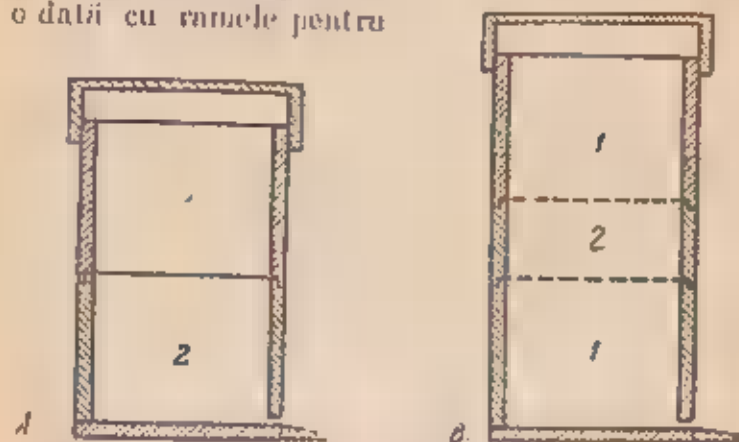

Fig. 58 -- Schema introducerii unui magazin la stupul vertical cu 2 corpuri

A - stupul înainte de introducerea magazinului; B - stupul după introducerea magazinului

formarea nucleului, făcând ca albinele să-și crească o nouă matcă (dacă prezintă calități de recordistă), sau i se alăturează pe un fagur π botcă căpăcită, crescută amănă într-o familie cu însușiri excepționale. În asemenea cazuri se urmărește ieșirea și împerecherea măteli tinere, căci se întâmplă adesea ca familia să rămână orfană. De aceea, niciodată nu se renunță la matca viitoare până ce matca tinărie nu a început să depună ouă. În regiunile care nu oferă un cules de 3—4 săptămâni după ridicarea măteli, nu se recomandă această metodă.

Organizarea familiilor după cules. După cules se ridică corpul de sus și cuibul se organizează în

corpul de jos, unde se mută ramele cu puiet, păștură și miere (în mijloc), precum și 5—6 rame cu miere pentru iernat.

Familiile care și-au pierdut matca sau cele care au puiet puțin, primesc înălei împerecheato sau se ajută cu puiet din nucleu.

Dacă familia este puternică, se poate diviza în două prin împărțirea egală a fagurilor cu puiet și provizii, așezând cei doi stupi cu urdinișurile în așa fel ca albinele să se împartă egal la cele două familii. Pentru aceasta, stupii se așază alături și cu urdinișurile în dreptul urdinișului vechinului stup, astfel ca albinele venind de la câmp să se împartă la amândouă familiile. Apoi stupii se distanțează puțin câte puțin în fiecare zi.

La familiile întreținute în stupi cu două corpuri, matca ouă mai mult și prin această albinele-doi au de lucru; întreaga familie menținându-se în permanentă stare activă și prin această mărește productivitatea stupinei.

În stupul multietaj (Langstroth). Lucrările la acești stupi sunt mai ușoare decât la stupii cu două corpuri suprapuse. Mănușirea stupilor și lucrările necesare valorificării culesurilor se succed în ordine pe care o vom arăta mai departe.

Larva se lasă două corpuri, iar primăvara, pe măsura terminării proviziilor din corpul de jos, albinele și puietul ocupă treptat corpul de sus, unde sunt condiții superioare pentru menținerea căldurii și creșterea puietului. Când familia este puternică, iar corpul de deasupra este ocupat de puiet și în corpul de jos există faguri având celulele goale, se poate trece la intensificarea creșterii de puiet prin inversarea corpurilor: cel de jos cu faguri goi trece deasupra, iar cel cu puiet se așază dedesubt. Această inversare a corpurilor face ca

albinele să ocupe fagurii din corpul de jos, favorizând creșterea masivă de puiet, ceea ce la începutul primăverii nu se putea petrece în cazul când fagurii ar fi rămas goi și mai departe în corpul de jos. Lucrarea trebuie făcută însă când timpul frumos s-a stabilit pentru ca să nu răcească puietul.

În condiții normale de cules, cantitatea de puiet crește repede și în curând se poate produce o aglomerare a familiei cu albine tinere înainte de apariția culesului mare. Pentru prevenirea apariției frigurilor roitului, se procedează la restructurarea cuibului: se alege pe cât este posibil, ramele cu puiet căpăcit și se trec în corpul de jos, iar în cel de sus, se trec fagurii cu puiet necăpăcit împreună cu acela pe care a fost găsită matca și eventual din cei cu celule libere. Între cele două corpuri se introduce cel de al treilea corp, care poate avea faguri construiți și faguri artificiali. Albinele construiesc repede fagurii artificiali, iar matca ocupă cu ouă celulele libere din acest corp. Apoi, pe măsură ce puietul iese din corpul de jos, matca este nevoită să coboare în corpul de jos pentru depunerea ouălor.

Unii apicultori practică izolarea mamei în corpul de jos cu ajutorul unei grății despărțitoare. Pentru aceasta, după ce corpul de jos și cel din mijloc au fost ocupate de albine și puiet, se procedează la introducerea celui de al patrulea corp în felul următor: rama pe care se află matca, se trece în corpul de jos, care se completează pe cât este posibil cu rame având faguri din cei mai buni pentru creșterea puietului. Peste el se așază grăția despărțitoare, și corpul al patrulea, completat numai cu faguri artificiali, iar deasupra acestuia se așază corpul cu puiet tânăr și înșiruit corpul cu rame cu puiet căpăcit.

După aproximativ 15 zile se procedează la o nouă restructurare a cuibului, când corpul în care

Fig. 59 — Schema întreținerii familiilor de albine în stupi multietajați cu folosirea grății despărțitoare

au fost puși fagurii artificiali, care acum sînt pe jumătate sau total construiți se trece jos, după ce tot în acest corp a fost introdusă și matca. Grăția despărțitoare izolează astfel matca tot în corpul de jos. În cele trei corpuri de deasupra, albinele depun mierea în celulele eliberate de puiet. Dacă mai este timp pînă la apariția unui cules mare, sau dacă continuă culesul, se continuă cu introducerea corpurilor în ordinea descrisă pînă la sfîrșitul culesului.

Lucrările descrise pot fi executate și fără folosirea grății despărțitoare care se înlocuiește cu un magazin în care sînt faguri cu celule alungite, în care matca nu poate depune ouă. Pe măsură ce culesul se micșorează, corpurile se ridică începînd cu cel de deasupra. La pregătirea stupului pentru iernat, peste corpul cu puiet

la foit pentru formarea de familii noi (metoda stolonării), precum și la întărirea familiilor rămase în urmă cu dezvoltarea.

Cum durata culesului din vară este mai lungă față de culesul de salcâm, extracția mierii trebuie făcută cu 5—6 zile înainte de sfârșitul culesului.

Ramele cu miere de rezervă necesare pentru asigurarea proviziilor de iarnă, se ridică din stupi la începutul culesului, mai ales în regiunile unde albinele string în mod obișnuit miere de mană.

Pericolul producerii furtişagului între albine este mai mare la sfârșitul culesurilor din vară decât în perioadele din primăvară și toamnă, lipsite de cules, dacă apicultorul nu a extras mierea înainte înecării secreției de nectar. Starea aceasta este favorizată de faptul că mai totdeauna după culesurile din vară, urmează un timp secetos și lipsit de flori.

Sfârșitul culesului este precedat de o serie de semne distinctive, ușor de recunoscut:

—intensitatea muncii albinelor scade; dimineața nu se mai vede la urdinișuri îmbulzeala din timpul culesului, iar la amiază circulația albinelor încetează aproape cu totul;

—seara nu se mai simte mirosul caracteristic în stupină, iar zumbetul puternic al albinelor ventilatoare abia că mai este perceptibil;

—albinele fiind predispuse la furtişag încep să dea târcoale în locurile unde se simte mirosul de miere și ceură; este suficient să se deschidă un stup, pentru ca albinele să dea buzna printre fagurii stupului descoperit cu tot fumul folosit în asemenea împrejurări;

—albinele se irită ușor și adesea înțepă pe oricine se află în apropierea stupilor.

De aceea, extragerea mierii trebuie făcută în așa fel ca la terminarea culesului să fie ridicați din stupi până și fagurii goți de miere la extractor și curățiți de albine.

Fagurii destinați pentru extragerea mierii, se ridică din stupi numai seara. Pentru a nu atrage albinele boate, se folosește pe lângă afu nător, două tăvițe cu putregai aprins care produce fum din belșug. Ele se așază jos în așa fel (în ambele părți ale stupului, sub semnul stupului, în spatelul stupului), încât fumul produs să învăluie stupul cercetat. Ramele se trec la extractor seara în camere cum s'el inaccessibile albinelor și se dau înapoi albinelor pentru curățit, tot în seara aceea. Se observă ca să nu rămână nici o urmă de miere sau faguri în stupină, pe capacele stupilor etc. Dacă această lucrare a întârziat, cel mai bun lucru este să se aștepte apariția unui cules de întreținere (în urma unei ploii) sau să se lucreze cu cea mai mare atenție pentru preîntâmpinarea furtişagului.

ASIGURAREA REZERVELOR DE PROVIZII PENTRU IARNĂ ■ PRIMĂVARA VIETOARE

Cea mai bună hrană pentru albinele care ier-nează este *mierea de flori căpăcită*, de bună calitate și adunată de albino pe timpul culesurilor mari. De aceea, ramele cu miere pentru iernat trebuie rezervate chiar de la primul cules.

De la familiile puternice, menținute în stare activă, rezervele de iarnă se pot realiza la culesurile de salcâm, fără a se micșora prin aceasta realizarea unei însemnate producții de miere-marfă.

Regulile obligatorii pentru întreținerea și îngrijirea familiilor de albine ale Ministerului

Agricoltura nu admit extragerea și valorificarea mierii, pînă nu se asigură fiecărei familii hrana necesară iernatului. De aceea, înainte de extragerea mierii de la culesurile principale, în afară de mieren și păstura din ramele de cui, trebuie să se facă o rezervă de cel puțin două rame cu miere cîmpăcită și 1-2 rame cu păstură acoperite cu miere cîmpăcită.

În regiunile unde culesul principal îl asigură fi-nețele sau leiul, aceste rezerve se fac de la culesurile respective. Pe lângă rame de rezervă, se mai păstrează în stupină și un fond de asigurare din miere extrasă.

Ramele cu miere de rezervă bine umplute și cîmpăcite, se păstrează în lăzi sau dulapuri ermetic închise, în încăperi curate și uscate; în lipsa lăzilor sau dulapurilor, se pot folosi stupii de rezervă.

Păstrarea fagurilor cu păstură este mai grea, deoarece într-o încăpere umedă, păstura muce-găiește, iar într-un loc uscat, ea se transformă în ghonulețe compacte pe care albinele nu le mai pot folosi. La temperatura camerei, aceștia sînt cei dinții atacați de gîselniță, iar în locuri reci păstura îngheată și își pierde însușirile nutritive. Pentru a se preveni aceste arătări, ramele cu păstură se păstrează în lăzi ermetic închise, în camere cu umiditate relativă, la o temperatură între 2-5°C fără variații bruște. Cînd nu există asemenea condiții, este mai bine ■ ramele cu păstură să fie păstrate ca rame mîrginașe în cui-burile familiilor respective.

Atît ramele cu provizii de rezervă, cît și fondul de asigurare din miere extrasă, se reînnoiesc în fiecare an.

EXTRAGEREA MIEREI

Scoaterea ramelor din stupi. Fagurii de strînsură aproape complet umpluți cu miere, pe care albinele au început să-și cîmpăcescă în partea de sus, trebuie recoltați fără întârziere. Scoaterea ramelor din stupi trebuie făcută spre seară, cînd zborul albinelor a scăzut în intensitate. Albinele rămase pe faguri se scutură prin smucituri sau prin măturarea lor cu ajutorul penei de gîscă, astfel ca ele să cadă deasupra ramelor descoperite din stup. În locul ramelor scoase se pun rame cu faguri goi, dacă extragerea mierii întârzie; este foarte bine ca mieren din ramele scoase să fie extrasă imediat, iar fagurii goliți de miere să fie dați înapoi albinelor chiar în aceea seară. În acest mod familia se liniștește pe timpul nopții și activează în zina următoare cu puteri sporite.

La ■ cules normal, mieren poate fi extrasă la fiecare 4 zile, cîci într-un asemenea interval, o familie puternică poate culege cca 20 kg de miere, din care trebuie extrasă numai mieren co-constituie producția comercială fără a se ataca fondul de rezervă.

Cel mai important lucru de ■ apicultorul trebuie să țină seama este ca extracția mierii să fie terminată înainte de încetarea culesului, deoarece extragerea mierii după cules, pe lângă pierderile de producție despre care ■ a vorbit, se face mai greu și nu fără riscuri (producție mai mică față de posibilități, albinele devin agresive, se pot produce furtişaguri, fagurii plini cu miere cîmpăciti se rup la extractor etc.).

Pregătirea încăperilor pentru extragerea mierii. După ce au fost scoase din stupi ramele cu miere se duc cu ajutorul lădiței de transportat ramele, în

Încăperea unde se va face extracția mierei. Aceasta trebuie să fie curată, luminoasă și în primul rând inaccesibilă albinelor. În această încăpere nu trebuie să fie o temperatură mai scăzută de 18°C, căci altfel mierea din faguri se răcește, devine mai vâscoasă, se extrage mai greu, se rup fagurii și rămâne multă miere pe celulele fagurilor. Pentru a se extrage mierea răcită din faguri, aceștia se țin mai întâi într-o cameră încălzită la 25—30°C, și numai astfel se trece la extractor. Înainte de a fi date la extractor, ramele se sortează după culoare; în acest fel se poate obține miere pe calități.

Descăpăcirea fagurilor. În extractor nu se pun decât fagurii cu celulele descăpăcite. Pentru descăpăcirea celulelor, rama se așază pe un suport deasupra mesei de descăpăcit sau a unui vas mai larg improvizat anume în acest scop. Căpăcelele celulelor se taie cu ajutorul cuțitului descăpăcitor, încălzit în apă fierbinte, sau cu ajutorul furculiței speciale. Sînt necesare două cuțite: în timp ce unul se încălzește, cu celălalt se lucrează pînă ce se răcește.

Extragerea mierei. Extractoarele cele mai ușor de mînuit în stupinele mici sînt acelea pentru trei rame. Ele trebuie să fie spălate bine cu apă și sodă, lîmpezite cu multă apă curată, apoi uscate și fixate pe un suport solid în formă de cruce la înălțime convenabilă pentru ca sub robinet să poată sta o găleată emailată. Axul extractorului trebuie să aibă o poziție absolut verticală. Roțile angrenajului și lagărul trebuie șterse bine și unse cu puțină vaselină.

Ramele descăpăcite pe amîndouă părțile se introduc în toba extractorului cu celulele orientate în partea inversă a sensului mișcării. Fagurii tre-

buie să fie lipiți pe plasa de sîrmă a tobei care nu trebuie să facă burtă.

Învîrtirea la manivelă se face uniform și treptat. Numarul normal de învîrtituri este de 70—80 pe minut, care corespunde la aproape 250 de turații și aceștia sînt suficienți pentru extragerea mierei. Prima față a fagurilor nu se extrage dintr-o dată complet pentru a se evita ruperea fagurilor mai ales a celor grei și recent construiți. Pentru aceasta, după 10—15 învîrtituri de manivelă, ramele se întorc pe cealaltă față, de unde se poate extrage toată mierea și după aceea se extrage în întregime și mierea de pe suprafețele fagurilor care au fost numai în parte extrase.

La terminarea lucrării, extractorul se spală bine și se usucă, iar pentru a se feri de rugină se unge peste tot cu ulei.

VALORIFICAREA ÎNSUȘIRII ALBINELOR DE A PRODUCE CEARĂ

Cum produce albinele ceară. Unii apicultori mai stăruie încă în falsa credință după care albinele ar trebui să consume 8—15 și chiar peste 20 kg de miere pentru a produce 1 kg de ceară. Pe baza acestor credințe antiștiințifice, unii apicultori urmăresc de la stupii sistematici, în primul rînd producția de miere, considerînd producția de ceară ca o piedică în calea producției de miere.

Pentru a lămurii problema producției de ceară, învățații sovietici în frunte cu G. F. Taranov de la Institutul de apicultură din Moscova au demonstrat pe baze științifice cum produce albinele ceară și ce legătură este între producerea cerii și a altor munci executate de albine și în sfîrșit cum influențează producerea cerii asupra celorlalte munci ale albinelor.

Astfel, din experiențele și practica apicultorilor fruntași din U.R.S.S., rezultă că familiile tinere s-au creat condiții ca albinele să producă intens ceară și în același timp să crească și să hrănească puiet, au produs cu aproape de patru ori mai multă ceară decât familiile care au produs numai ceară și au construit faguri. Ceva mai mult, aceste familii, adică cele care au crescut mult puiet și produs multă ceară, au crescut și hrănit mai mult puiet decât familiile care au fost puse în situația de a crește și hrăni numai puiet.

În legătură cu această importantă problemă, G. F. Taranov, a tras din experiențele sale, următoarele concluzii:

- producerea de ceară este în strînsă legătură cu hrănirea puietului; producția de ceară nu micșorează numărul larvelor hrănite, ci dimpotrivă, cu cît mai multe albine sînt ocupate cu hrănirea puietului, cu atît se produce mai multă ceară;

- fiecare albină în procesul de hrănire al larvelor, produce și ceară. Prin urmare, sarcina apicultorului va fi aceea de a valorifica ceara produsă de albinele tinere, atunci cînd ele hrănesc puietul.

Valorificarea materiei prime de ceară în stupină. Potențialul de producție a familiilor de albine din stupii sistematice, în ceea ce privește ceara se valorifică astfel:

- prin construirea de către albine, a fagurilor artificiali, necesari pentru primenirea fagurilor vechi sau necorespunzători din cuib, a celor necesari pentru depozitarea mierii și polenului, sau pentru roiuri artificiale;

- prin folosirea intensă, în perioadele de cules abundent, a ramelor speciale, clăditoare de ceară, în care albinele cresc faguri naturali ce se recol-

tează regulat ca materie primă pentru obținerea cerii de calitate superioară;

- prin valorificarea rumegușului de ceară găsit în primăvară pe fundurile stupilor, a tuturilor îngroșirilor de faguri, a depozitelor de ceară depuse de albine pe spezele ramelor, pereții stupului, diafragme etc.;

- prin lupta permanentă contra moliei sau fluturului de ceară (găselniță).

Începutul perioadei de producere a cerii în primăvară se cunoaște după alungirea și albirea celulelor de către albine în partea superioară a ramelor. Acesta este semnul că apicultorul poate introduce prima ramă cu faguri artificiali în dreapta sau stînga cuibului, între ultimul fagure cu puiet și fagurele cu miere și polen.

O parte din familii clădesc repede fagurii artificiali, în schimb altele mai puțin. Sînt familii care într-un sezon pot clădi împreună cu prășila lor 10—20 și chiar 30 de faguri pe cînd altele numai 2—3. Familiile bune producătoare de ceară trebuie folosite din plin nu numai pentru clădirea fagurilor necesari lor, ci și pentru acele familii ce clădesc mai puțin. De obicei, familiile bune producătoare de ceară sînt în același timp și bune producătoare de miere, de aceea ele trebuie folosite pentru prășilă.

Pentru ca într-o stupină să existe familii sănătoase și bine dezvoltate, fagurii de cuib se primește la cel mult 3 ani, deci în fiecare an trebuie reformați cel puțin 30% din fagurii vechi. Reformarea fagurilor de cuib trebuie făcută însă numai pe baza fagurilor noi clădiți și niciodată prin completarea fagurilor scurți cu faguri artificiali.

În practică s-a constatat că la clădirea unui fagure artificial în rama standard, albinele adaugă aproximativ 70 g de ceară, ceea ce înseamnă că la 5—10 faguri artificiali clădiți într-un an, albinele

Fig. 61 — Ramă clăditoare cu apertură de sus demontabilă

unui stup au o producție de cea 350—750 g de ceară.

După satisfacerea nevoilor de faguri clădiți, dacă timpul este prielnic, apicultorul poate valorifica capacitatea de producție de ceară a albinelor, folosind 1—3 rame clădi-

toare în raport cu puterea familiilor.

Cea mai simplă ramă clăditoare de ceară poate fi orice ramă de cuib, prevăzută la partea superioară cu oșuviță de fagure artificial în lățime de cea 2 cm. O ramă mai bună și mai perfecționată, ce se utilizează pe scară întinsă în Uniunea Sovietică și care a fost introdusă și la noi, este aceea cu leațul superior demontabil, iar la capetele leațurilor laterale cu două colțare, pentru a forma umerage (cu care se sprijină pe falțurile stupului).

Aceste rame se folosesc ca și ramele cu faguri artificiali cum s-a arătat mai înainte, cu deosebirea că la 3—5 zile, în raport cu abundența culesului, fagurii naturali se recoltază, lăsând câte ■ fișie pe care albinele s-o lungească din nou.

O ramă complet clădită cu fagure natural, conține de asemenea aproximativ 70 ■ de ceară, ceea ce înseamnă că recoltând 5—10 faguri de la o familie, se realizează încă 350—700 g de ceară.

Adunând cele 350—700 g de ceară obținută de la ramele clăditoare, cu cele 300—600 g de ceară de la curățirea regulată a cuibului și valorificarea căpicelelor de la extracția mierii, rezultă o producție anuală de 0,65—1,3 kg de ceară-marfă, în afară de ceara provenită din topirea fagurilor vechi și groși, aproape nelipsiți din fiecare stupină, care imobilizează mari cantități de ceară.

LUCRARI DUPĂ CULES

Ridicarea ramelor din stupii orizontali și a magazinelor de la stupii verticali. Fagurii goțiți de miere la extractor și curățiți de miere de către albine se scot din stupi după 2—3 zile (dacă bineînțeles în natură nu mai există cules) tot seara, scuturându-se de albine și se duc la pastrat în camere curate și uscate. Aici se rânduiesc în rasteliere sau dulapuri speciale.

Magazinele de pe stupii verticali se ridică de asemenea tot seara cu respectarea acelorasi reguli. În lipsa de rasteliere sau dulapuri speciale, ramele goale din stupii verticali și magazinele cu ramele de rezervă, se pot păstra și în stupi sau magazine suprapuse, distanțate la cel puțin 10 mm una de alta, astupându-se cu deosebită atenție orier loc pe unde ar putea pătrunde flutarele de găseluiță. În felul acesta se pot păstra și ramele cu miere de rezervă.

Comportarea stuparului după cules. După terminarea culesului și ridicarea ramelor, de strinsură ori a magazinelor, fiind în natură lipsește culesul, stupii cu urdinișurile slab apărate, adică familiile mai slabe în populație și în special aceea la care se simte mirosul de miere și ceară, sînt adesea atacate de albinele hoțе. Apariția unui

furtişag dă foarte mult de lucru apicultorului şi poate produce pagube serioase atunci când nu s-au luat măsuri imediate pentru stăvilirea lui.

De aceea, în perioadele lipsite de cules, stupii se vor cerceta cu mai multă atenţie, numai către seară, sau se va aştepta ivirea unui cît de slab cules, lucru ce se întâmplă adesea după o ploaie.

Sfîrşitul culesului nu înseamnă încheierea sezonului apicol. S-a arătat că încă de la primele culesuri abundente, trebuie să se facă rezerve de miere şi păstură, care se folosesc în perioada de toamnă, la completarea proviziilor de iarnă şi din primăvara viitoare. Acum apicultorul trebuie să-şi îndrepte toate eforturile pentru menţinerea familiilor în stare activă.

În acest fel, sfîrşitul culesului trebuie privit nu ca sfîrşit de sezon, ci ca începutul campaniei de lucru pentru anul următor.

STUPĂRITUL PASTORAL

Una din principalele cauze pentru realizarea unor producţii mari de la albine, constă în valorificarea mai multor culesuri pe durata unui sezon. Pentru a se valorifica mai multe culesuri, familiile de albine se transportă la oarecare distanţă de la sediul sau vatra stupinei, adeseori la zeci şi sute de kilometri depărtare.

Acest fel de practicare a stupăritului s-a numit *apicultura pastorală* sau *stupăritul pastoral*. Avantajele de pe urma transportării familiilor în vederea valorificării a mai multe culesuri într-un sezon sînt foarte mari, avînd în vedere că pentru nevoile familiei ar trebui să se consume din rezerve, pe cînd din stupăritul pastoral se obţine producţii suplimentare pe lângă acoperirea consumului propriu.

Apicultura pastorală mai trebuie practicăată pe seară întîlnită în vederea polenizării culturilor de plante entomofile ca: rapiţă, floarea-soarelui,

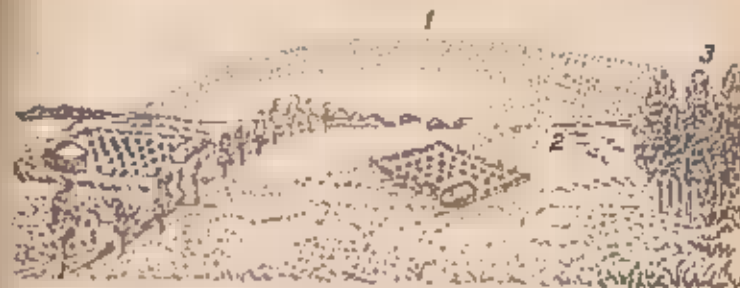

Fig. 62 — Aranjarea grădă a stupinei: albinele de la o stupină trec peste corăbăla stupină 1, 2 direcția zborului albinelor; 3 — plantele mellifere

sparcotă, trifoi roşu, hrîşcă, hîmbac, plante medicinale etc.

Tehnica stupăritului pastoral. După scopurile urmărite de apicultor, stupăritul pastoral poate fi practicat în următoarele direcţii:

- pentru sporirea producţiei directe de miere şi ceară;
- la polenizarea plantelor entomofile în vederea sporirii producţiei de fructe şi seminţe;
- menţinerea familiilor de albine în stare activă după trecerea culesului în zona economică de zbor a albinelor din jurul stupinei.

Stupăritul pastoral mai poate fi practicat cu succes pentru valorificarea aceluiaşi cules, însă la epoci diferite de înflorire, situaţie determinată de altitudinea terenului, cum este cazul cu salcîmul şi fîncaşa.

Lucrări pregătitoare. Apicultorul trebuie să cunoască mai întîi toate lucrările legate de mînuirea stupilor la transport, cunoaşterea masivului

melifer și a drumurilor de acces, cu mult înainte de apariția cușului; acestea permit alegerea unui loc potrivit, se evită aglomerația de stupini, ceea ce se întâmplă deseori la masivele de salcâm de la Valea lui Mihai din regiunea Craiea, dar mai ales la pădurile de tei și fînețele din zona inundabilă a Dunării etc.

La alegerea și fixarea vetrei de stupină se evaluează capacitatea nectariferă a regiunii și se determină numărul de familii ce pot fi așezate pe o vatră. Pentru polenizarea culturilor agricole, se determină de asemenea numărul de familii necesare pentru efectuarea polenizării. O preocupare dintre cele mai importante ocupă informarea detaliată asupra stării sanitare a regiunii respective.

Înainte de a se începe lucrările pregătitoare, este nevoie ca apicultorul să obțină autorizația sanitară pentru deplasarea familiilor și ocuparea locului pentru vatra stupinei. Cu 1—2 săptămîni înainte de plecare, este nevoie să se facă o recunoaștere amănunțită a regiunii unde urmează să se transporte familiile, pentru a stabili definitiv vatra stupinei, drumurile de acces, data deschiderii florilor și ultimele evaluări asupra capacității nectarifere a florei.

Un loc bun pentru așezarea vetrei de stupină în apicultura pastorală îl constituie o poienă din marginea masivului melifer, o răritură de pădure și chiar pe sub arbori, cum este cazul la pădurile de salcâm, tei etc. Dacă nu este posibilă organizarea vetrei în felul arătat, atunci stupii se pot așeza și în plin soare, însă cu condiția ca ei să fie umbriți artificial astfel ca să nu fie expuși direct arșitei.

Executarea stupăritului pastoral. Această operație începe cu verificarea amănunțită a stupilor

și inventarului ce însoțește transportul. Lucrările se fac pe etape, în felul acesta.

a) **Verificarea amănunțită a stupilor.** Cu 10—15 zile înainte de plecare, se examinează amănunțit starea familiilor și starea stupilor. Stupii defecti se repară, pentru a se evita ieșirea albinelor prin diferite crăpături. Neastăparea crăpăturilor duce nu numai la pierderea unui mare număr de albine pe timpul transportului, ci contribuie și la menținerea unei stări de agitație în interiorul familiilor, stare tot atât de dăunătoare. Crăpăturile de la stupi prin care aparent nu pot ieși albinele, se recomandă a fi chibuite.

La stupii care nu au din fabricație dispozitive de prindere a părților componente cum sînt la stupii standard, se pregătesc toate anexele de fixare și prindere, precum și unelte strict necesare apicultorului în stupăritul pastoral: extractorul, cîntarul de control, afumător, adăpător, cuțite de descăpăcit fagurii, topitor de ceară solar, faguri de rezervă, faguri artificiali și alte unelte sau inventar mărunt.

Atît pentru crearea condițiilor de cozare, cît și pentru executarea lucrărilor obligatorii de interior (extracția mierei, păstrarea mierei extrase și a fagurilor cu miere de rezervă etc.), este foarte necesară *cabana demontabilă*.

b) **Recunoașterea definitivă a locului.** Înainte de instalarea stupilor pe o nouă vatră, este necesar ca terenul să fie curățat și nivelat, uneori chiar împrejmuit cu un gard improvizat sau cu sîrmă ghimpată. Astfel se coșese iarba, se fixează și nivelează locurile unde vor așeza stupii etc.

c) *Revizia premergătoare transportului și împachetarea cuiului.* După încredințarea cuiului ales pentru stupăritul pastoral corespunde scopului propus, se trece la un control amănunțit al stupinei. Acest control se termină cu 2-3 zile înainte de transport. Se apreciază și se notează starea tuturor familiilor, pentru a se putea cunoaște în mod real progresele intervenite în urma mării stupinei pe noul loc. Cu această ocazie se scot din cuih ramele cu prea multă miere și în special ramele cu miere având faguri noi (crescuți de curând), căci aceștia se rup ușor pe timpul transportului.

Nu se admite transportarea stupilor cu faguri având miere necăpăcită, pentru că albinele consumând cu nesăț din această miere, se ajunge la creșterea temperaturii din interiorul stupilor, care provoacă înmuiera și ruperea fagurilor și chiar sufocarea familiilor.

Din familiile unde albinele acoperă mai mult de 10 faguri, se recomandă a se scoate restul de faguri cu albine și să se treacă în marginile cuihurilor de la familiile slab dezvoltate, sau să se transporte ca roi izolați. Fiecare fagure ridicat se notează pe speleaza de sus a ramei (scindurică port ramă), cu numărul stupului de la care a fost luat.

La acest control se face și împachetarea cuiului pentru transport. Cel mai important lucru este fixarea ramelor în cuih, pentru a nu strivi și omori albinele în timpul transportului. Fixarea ramelor se face cu ajutorul distanțatoarelor speciale de lemn introduse între rame, însă cel mai bine cu distanțatoarele realizate prin construcția ramelor standard. Distanțatoarele speciale de lemn nu

sunt altceva decât niște șipculi de dimensiunile: $1,5 \times 1,5 \times 10$ cm, care se introduc între rame în dreptul spelezelor verticale, în cazul când ramele nu sunt construite de tipul standard. Ultima ramă se fixează cu ajutorul a două pene speciale introduse între peretele stupului și ramă, prin prinderea

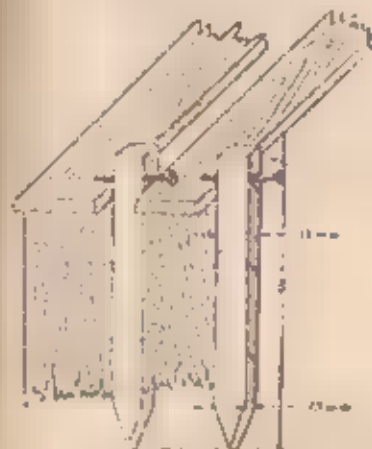

Fig. 63 — Distanțatoare mobile care se introduc între rame, pentru fixarea lor în timpul transportului

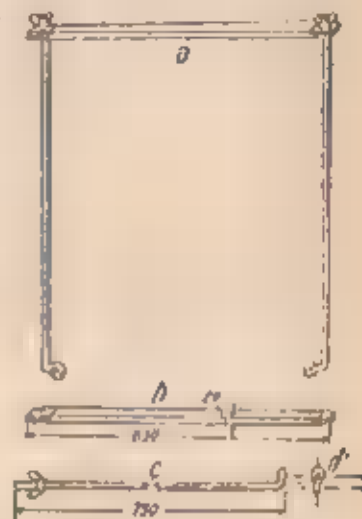

Fig. 64 — Jug pentru fixarea părților componente ale stupului înainte de transport
a — jug; b — hanț de jug;
c — bulon; d — buclă pentru bulon

ramei în cuișoare, sau mai ușor prin introducerea în spațiul gol a unui număr de rame fără faguri, însă tot cu distanțatoare între ele. Fixarea ramelor fără distanțatoare din construcție, se mai poate face și prin cuișoare bătute în capetele ramelor și pereții stupului, însă nu și la transporturile de lungă durată. Tot la această vizită se fixează fundul stupului de corp prin dispozitive speciale ca: inele, cirlige, dispozitive metalice prevăzute cu

șuruburi de strângere etc., sau direct cu ajutorul cuielelor și șipeilor de lemn.

d) Asigurarea aerisirii și a spațiului de refugiu pentru albine. Lipsa de ventilație pe timpul transportului sau agitația albinelor prea mare, face ca temperatura din interiorul stupului să crească repede, până acolo că provoacă *opărirea* puietului, ruperea fagurilor, iar de la o limită anumită, chiar pierrea întregii familii. De aceea, una din problemele esențiale în reușita transportului este evitarea creșterii temperaturii. Acest lucru este posibil numai prin asigurarea unui spațiu convenabil de refugiu pentru albine și asigurarea unei aerisiri corespunzătoare pe durata transportului. De asemenea influențează foarte mult timpul când se execută transportul și mijlocul de transport folosit.

Nelinıştea albinelor începe o dată cu primele mișcări la care este supus stupul în timpul transportului. Atunci, albinele au tendința să iasă din spațiile dintre rame. Când în afara cuibului nu există un spațiu de refugiu, această neliniște produce o temperatură ridicată, datorită faptului că albinele se reped pe sitele de aerisire micșorând astfel ventilația. De de altă parte sînt numărate cazurile cînd familiile transportate cu o ventilație și spațiu de refugiu insuficiente au suferit numai de o ușoară „opărire” care aparent nu a dăunat albinelor. De fapt în cîteva zile de la sosirea pe noul loc, familiile sînt depopulate de albinele zburătoare, care au pierit prin iarba din fața stupilor sau în câmp. Aceste neajunsuri, se evită prin crearea de spații satisfăcătoare de refugiu, alături de ramele cuibului (la stupii orizontali), sau deasupra cuibului (la stupii verticali), unde se

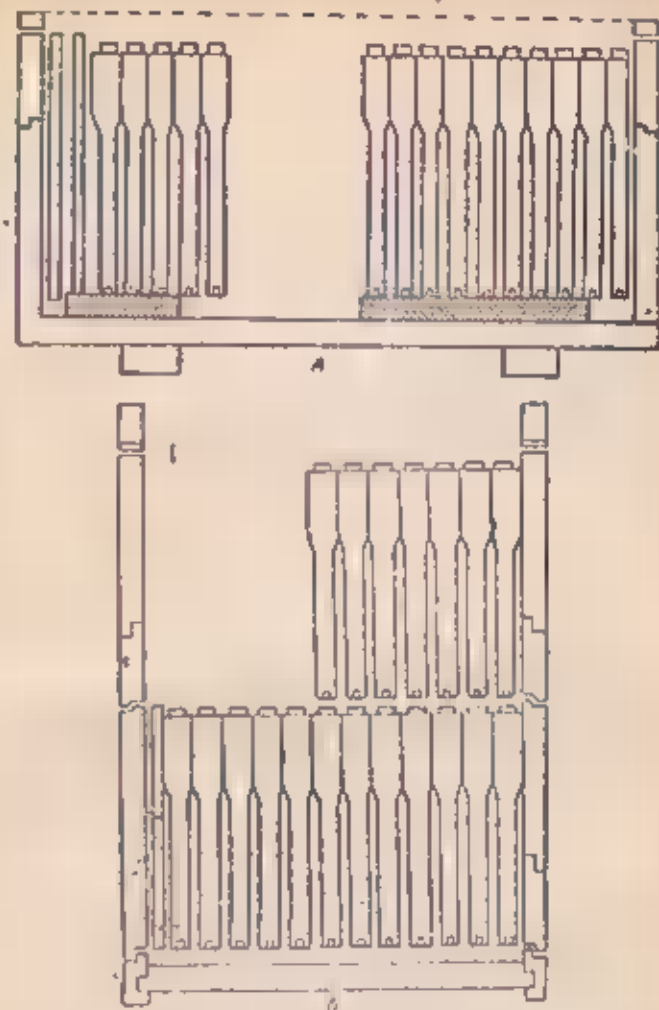

Fig. 65 — Spațiu de refugiu pentru albine, creat prin scoaterea a 4—5 faguri din cuib
A — la stupii orizontali; B — la stupii verticali cu două corpuri

prima agitație, albinele se pot refugia și forma un ghem liniștit.

Prin urmare, la împachetarea stupilor pentru transport se lasă un spațiu de refugiu direct proporțional cu mărimea familiei și cu durata transportului, cu temperatura medie a aerului pe timpul când se execută transportul și invers proporțională cu mărimea orificiilor de ventilație.

La un stup orizontal în care familia ocupă 10—12 rame, se consideră suficient spațiul rămas gol, adică spațiul ocupat de 8—10 rame complet goale: la stupii verticali cu magazine, un magazin gol; la stupii cu două corpuri suprapuse, cel puțin 1/2 din corpul de sus; la stupii multieta-jași corpul de deasupra etc.

Ventilația la stupii special construiți pentru stupăritul pastoral se face prin orificiile de aerisire prevăzute cu site din părțile laterale ale capcuii. În cazul stupăritului pastoral cu stupi obișnuiți, ventilația se poate asigura printr-o ramă de sită aplicată direct pe stup, dacă spațiul de refugiu a fost creat alături de cuib, sau deasupra unui magazin gol, fiind acesta servește ca spațiu de refugiu deasupra cuibului. Rezultate excelente a dat pe timpul transportului introducerea a cîte o ramă complet goală după fiecare 2—3 rame ocupate cu puieț și albine cu aceleași măsuri pentru asigurarea distanțării ramelor cum s'a arătat mai înainte. În acest caz, introducerea ramelor goale se face cu cîteva ore înainte de plecare.

Nu se admite așezarea de sito pentru ventilație la urdinșuri. Albinele obișnuite a folosi această ieșire din stup, găsind-o închisă, o blochează complet, agită familia și chiar o sufocă.

Pentru transporturile pe distanțe mari se recomandă ca ventilația să fie întinută. Aceasta se

realizează prin protejarea sitei de ventilație prin două rinduri de oblonage în solzi.

e) Pregătirea mijloacelor de transport. Transportul stupilor se poate face cu mijloace hipo (cărute, camioane), samarul, bacul, autocamionul, trenul și avionul. Cele mai folosite sînt: la distanțele mici, camionul cu arcuri, autocamioanele (la orice distanțe) și mijloacele de transport pe apă.

Pregătirea transportului constă în fixarea itinerariului și a orei de plecare, a felului de îmbarcare, a personalului necesar la îmbarcare și în pregătirea propriu-zisă a mijlocului de transport.

f) Executarea transportului. Lucrarea poate fi executată în bune condiții de patru oameni și începe cu închiderea completă a stupilor în seara programată pentru deplasarea stupilor. Cu 2—3 ore înainte de apusul soarelui, se verifică la exterior împachetarea stupilor, fiind se astupă ultiemele crăpături sau orificii pe unde ar putea ieși albinele. După aceasta, se scot podișoarele de la stupii verticali și scîndurelele ce formează podișorul la stupii orizontali, se prind capacele, se fixează fundurile mobile (dacă nu au fost fixate separat mai înainte), se verifică locurile pentru închiderea urdinșurilor și se pregătește un felinar care va servi în lucrările de noapte. După încetarea zborului albinelor, se procedează la închiderea urdinșurilor cu blocuri de lemn pregătite nume în acest scop. În lipsa blocurilor, urdinșurile se pot astupa cu iarbă sau fin bine îndesat, însă nu cu hîrtie care poate fi ușor roasă de albine. În toate cazurile, trebuie să se ia cele mai sigure măsuri pentru a se asigura închiderea completă și întinută a urdinșurilor, cît și fixarea scîndurelelor de zbor pe tot timpul transportului.

Se întâmplă adesea ca din cauza căldurii, o parte din albine să rămână afară pe scindurelele de zhor sau peretele din fața al stupilor până târziu. În asemenea cazuri, albinele trebuie forțate să intre înăuntru. Pentru aceasta, se pulverizează ușor cu apă sau se dă cu puțin fum, însă în nici un caz să nu se introducă fum pe urdinișuri. Dacă totuși albinele întârzie, trebuie așteptat câteva minute și apoi se repetă pulverizarea ușoară cu apă sau afumarea.

Stupii se transportă de la locurile lor din prisață la vehiculul de transport cu târgi speciale sau improvizate, astfel ca un stup să fie transportat de doi oameni. La stupii prevăzuți cu cîte două mînere de lemn solide fixate de pereții laterali, nu este nevoie a se folosi targa la transport.

Așezarea stupilor în vehiculul de transport (căruță, camion sau autocamion), mai ales cînd este de parcurs un drum accidentat, se face în așa fel ca poziția ramelor să fie perpendiculară pe direcția de transport. În tren sau autocamioane, direcția ramelor va fi orientată pe direcția parcursului. În primul caz, mișcările sînt transversale, datorită „legănării” vehiculului, iar în al doilea caz, sînt periculoase tamponările, pornirile și opririle bruște. În trenuri, autocamioane și bacuri, stupii se pot așeza suprapuși, avînd grijă ca între ei, pe partea sitelor de aerisire să se prindă în cușoare șipei între pereți pentru a nu împiedica aerisirea.

Blocul format din stupii încălecați, se leagă cu frînghie groasă pentru a nu se produce zgiriri prin frecare, loviri și chiar desprinderea vreunui stup din viteza autocamionului la vreun hop sau curbă. La transportul cu căruța sau camion, se folosește fiul bine îndesat printre stupi pentru a se evita astfel roaderia lor.

Transportul se face de preferință numai noaptea, cu un ~~strop~~ liniștit și evitîndu-se gropile, pornirile și opririle bruște. Dacă din cauze neprevăzute se întârzie cu transportul încît pînă dimineața s-a parcurs doar o mică parte din drum, urmînd ca restul distanței să fie parcursă în timpul zilei pe căldură, atunci se descarcă stupii la umbră, li se deschid urdinișurile și se continuă drumul pînă la destinație în noaptea următoare.

În cazul efectuării transporturilor cu trenul, trebuie folosite vagoanele atașate la trenurile fără oprire în toate stațiile, astfel ca într-o singură noapte să ~~se~~ ajungă la destinație.

Transporturile sînt totdeauna însoțite de apicultori, care supraveghează în permanentă starea stupilor și meru gata de a interveni atunci cînd se observă că ies albine din vreun stup, sau vreun capac etc. De aceea, însoțitorii transporturilor de stupi, au la îndemînă unul sau două afumătoare în stare de funcțiune, măști, cuie, ciocane, clește, și în mod deosebit cîte un vas cu pămînt moale și scămîntat pentru astuparea locurilor pe unde eventual ar putea ieși albine.

g) Așezarea stupilor la destinație. Descărcarea stupilor la destinație se face imediat și în liniște, pe locurile dinainte fixate. Dacă nu au fost bătuți ~~în~~ înainte țărșii sau așezate scaunele, stupii se pot așeza deocamdată (însă numai pentru ziua aceea) direct pe pămînt.

Înainte de a deschide urdinișurile stupilor trebuie să se instaleze adăpătorul, căci primele, zhoruri ale albinelor culegătoare la locul nou se fac în căutarea apei.

După aproximativ $\frac{1}{2}$ oră de la descărcare, timp în care albinele ~~se~~ liniștesc, se trece la deschiderea urdinișurilor și astuparea orificiilor de

ventilație cu blocurile de lemn speciale. Scoaterea blocurilor de la urdinișuri se face dintr-o dată, stînd într-o parte a stupului. Chiar în cursul aceluiași dimineți după ce s-au mai liniștit albinele, se procedează la așezarea podișoarelor, scîndurelelor de podișoare, a capaceelor la stupii transportați cu site peste magazin. Cel mai tîrziu a doua zi de la sosire (cître seară), se trece la despachetarea stupilor și la un control sumar pentru a se aprecia condițiile în care s-a executat transportul, reintroducerea ramelor înalte, așezarea ramelor în magazine, scoaterea ramelor goale cu care au fost sparte cuiburile în vederea unei mai bogate aerisiri pe timpul transportului etc.

În primele zile după transport, albinele sînt mai totdeauna iritate. Apicultorul trebuie să fie foarte atent pentru a evita accidentele cu animalele ce sînt obișnuite să paseze în apropiere și care pot intra printre stupi.

În regiunea Galați, caracteristică practicării stupăritului pastoral, transportul stupilor se face într-o mare măsură folosindu-se vehiculele cu tracțiune animală. Apicultorii din această regiune, au găsit platforme speciale, însă de o construcție foarte simplă, pe căruțele alungite, pe care încăp 16—20 de stupi mari. Platforma are o lungime de 3 m și o lățime de 2 m. Ea se fixează pe doi drugi lungi cam de 5 m, din lemn de salcîm, carpen, frasin sau altă esență cu suficientă elasticitate, pentru amortizarea trepidațiilor vehiculului, înlocuind ea niște arcuri. Platforma propriu-zis se confecționează din drugi de lemn de 2 m lungime și de 80/80 mm în secțiune, pe care se fixează în cuie opt scînduri lungi de 3 m, cu secțiunea de 210/25 mm. Pe marginea de sus a platformei de jur împrejur, se bate în cuie un leaț cu secțiunea

de 40/50 mm, care oprește alunecarea stupilor în afara platformei. În ceea ce privește însușirea modului de împachetare și de transport al stupilor se recomandă începătorilor să asiste mai întîi practic la asemenea lucrări pe lângă apicultori cu experiență.

La înapoiere se iau aceleași măsuri în ceea ce privește pregătirea stupilor și a transportului.

Dacă în timpul sezonului activ nu se admite transportul stupilor avînd faguri cu miere de recoltat și în special cu faguri noi, pentru motivele arătate mai înainte, în schimb toamna (la întoarcerea din stupăritul pastoral), se pot transporta stupii cu faguri cu miere de rezervă. Acest lucru este acum posibil fără a se provoca pagube, din cauză că fagurii, chiar acți construiți în sezonul respectiv, s-au întărit în suficientă măsură ca să reziste transportului.

AMELIORAREA ALBINELOR ȘI CREȘTEREA MĂTCHILOR

AMELIORAREA ALBINELOR

Pe bază de studii și experiențe, s-a dovedit că se pot obține de la albinele locale producții mari de miere și ceară, care nu sînt mai prejos de producțiile obținute de la albinele aduse din alte părți. Cu toate acestea, albinele au însușiri caracteristice legate de condițiile mediului înconjurător, care le frînează sau mărește activitatea, care influențează și determină mîșcarea și mărirea productivității din apicultură.

De aceea lucrările de selecție trebuie să fie îndreptate mai întîi spre îmbunătățirea albinei locale.

Metodele de ameliorare folosite în apicultură. Lucrările de ameliorare a rasei de albine deși în

principii sînt asemănătoare cu cele aplicate la alte specii de animale, au totuși un specific aparte, datorită însușirilor biologice ale albinelor.

Îmbunătățirea însușirilor populațiilor de albine se realizează prin selecție, creștere dirijată și încreșcare.

Cele mai importante însușiri ce se urmăresc în lucrările de selecție, sînt următoarele:

— productivitatea familiilor de albine în miere și ceară;

— rezistența la iernare;

— rezistența la boli;

— blîndețea albinelor.

În stupurile unde se întreprind acțiuni de ameliorare, pentru evidența productivității și a însușirilor fiecărei familii, este necesar să se facă observații, determinări și înregistrări regulate în fișele individuale.

Productivitatea în miere. Pentru prăsilă se aleg numai familiile care dau producții record. Productivitatea se stabilește pe baza producției brute de miere, adică însumînd miera extrasă cu aceea lăsată în cuib și miera trecută la rezerva stupinei de la familia respectivă.

Productivitatea în ceară. Dintre familiile care dau cele mai mari producții de miere, se preferă pentru prăsilă acele familii care au dat și o producție mare de ceară. Productivitatea în ceară se stabilește pe baza producției brute de ceară, care rezultă din totalizarea:

— cantităților de ceară adăugate de albine la clădira fagurilor artificiali, adică cîte 70 g la un fagure clădit în cuib (rama standard) și 35 g la un fagure clădit în magazin;

— cantităților de ceară recoltate din ramele clăditoare;

— cantităților de ceară rezultate din curățirea periodică a cuiburilor și de la descăpăcirea fagurilor la extracția mierei.

Ceara recoltată din ramele clăditoare se determină prin cîntărire sau prin evaluare, socotind ca un fagure natural clădit complet în rama standard conține 140 g de ceară. Cantitatea de ceară obținută la descăpăcirea fagurilor se stabilește pe baza cerii condiționate din căpăcelele rezultate la extracție, raportată la cantitatea de miere extrasă de la fiecare familie.

Rezistența la iernare se stabilește după:

— consumul de miere în timpul iernii; acesta rezultă din diferența dintre cantitatea de miere lăsată pentru proviziile necesare iernatului și aceea găsită la revizia de primăvară;

— mortalitatea albinelor pe timpul iernii; se determină cantitatea de albine moarte găsite pe fundul stupului înainte de zborul de curățire;

— starea generală a cuibului; se urmărește prezența petelor de diaree, umezeală și alte stări anormale.

Rezistența la boli se urmărește în tot timpul anului. Familiile ușor receptive la boli nu se folosesc la prăsilă.

Blîndețea albinelor. La familiile ale căror albine se ierită ușor, productivitatea muncii apicultorului este scăzută, de aceea nu se folosesc la prăsilă. Se consideră familii cu albine blînde acelea la care se poate lucra fără mască și fără abuz de fum.

Pe lângă însușirile enumerate, mai sînt și altele, care de asemenea influențează direct asupra productivității familiilor de albine, ca de exemplu: dezvoltarea timpurie, predispoziția la roire, etc.

Se folosesc următoarele două metode de selecție:

--selecție în masă;

--selecție individuală.

--*Selecția în masă.* Este cea mai ușoară metodă prin care într-un timp foarte scurt, se poate ridica productivitatea stupinelor.

La selecția în masă se fac următoarele lucrări:

--în fiecare an se identifică cele mai productive familii de albine, adică familiile bune de prăsilă;

--acestor familii li se creează toate condițiile care asigură intensificarea și dezvoltarea însușirilor valoroase urmărite (creștere dirijată);

--se evită consangvinitatea;

--măteile se cresc din grupa familiilor de prăsilă.

Familiile crescătoare de măte (doici) se aleg de asemenea dintre familiile de prăsilă.

Lucrările încep cu identificarea familiilor cu însușiri excepționale și formarea cu ele a grupe de familii de prăsilă. Grupa familiilor de prăsilă va reprezenta aproximativ 10% din numărul familiilor aflate în prisacă, iar restul rămân în grupa de producție.

În al doilea an, grupa familiilor de prăsilă se împarte în loturi mai mici. Primul lot se folosește pentru *furnizarea larvelor* necesare creșterii măteilor, iar al doilea lot, ca *familii crescătoare (doici)*.

În vederea creșterii trîntorilor, se introduce din timp în familiile destinate acestui scop, însă alese tot din grupa familiilor de prăsilă, câte 1—2 faguri cu celule de trîntori în mijlocul cuibului. Această lucrare se face toamna cu ocazia rînduirii fagurilor cu provizii pentru iernat sau timpuriu în primăvară în funcție de perioada aleasă pentru creșterea măteilor. În familiile de rînd se îngri-

dește la maximum creșterea trîntorilor înlocuind fagurii cu celule mari prin rame cu faguri avînd celule de lucrătoare pe toată suprafața lor. În cazul cînd prin aceste măsuri nu se obține îngrijirea creșterii de trîntori, atunci se practică folosirea intensă a ramelor eladitate de ceară, trîntoritul și tăiatul larvelor în celule.

Cu măteile fiice obținute crescute din și în grupa familiilor de prăsilă, se înlocuiesc 40—50% din măteile familiilor de rînd.

Tot în anul al doilea, se continuă cu identificarea celor mai bune familii în vederea completării grupe de prăsilă, cu familii ce au însușiri excepționale și eventuala scoatere din această grupă a familiilor dovedite ca necorespunzătoare și trecerea lor în grupa de producție.

În anul al treilea se continuă lucrarea în același mod, înlocuindu-se pe cît este posibil și restul de măte din familiile de producție.

În anul următor, pentru a se preveni efectele dăunătoare ale consangvinității, se aduc măte din alte stupini, de la o depărtare de cel puțin 15 km, în care eventual se aplică selecția în masă după aceeași schemă de lucru. Prin acest schimb, nu numai că se evită încrucișarea înrudită, dar prin viitoarele lucrări de selecție, se acumulează în produși însușirile ereditare valoroase de la ambele stupini.

Creșterea dirijată. În vederea intensificării și dezvoltării însușirilor îndreptate către valorificarea optimă a culesurilor principale, folosirea economică a proviziilor de hrană în sezon, se aplică:

--lucrări prin care se grăbește dezvoltarea familiilor de albine;

--lucrări pentru preîntîmpinarea roitului natural;

— lucrări care activează și intensifică capacitatea albinelor de a valorifica culesurile;

— lucrări care activează și intensifică însușirea albinelor de a produce ceară;

— măsuri care asigură consumul minim de provizii și o bună iernare, fără pierderi, a familiilor de albine.

De la familiile de prăsilă nu se ia puiet sau albine pentru întărirea altor familii sau formarea de colonii artificiale. Pentru a stimula ouatul măt-cilor, trebuie ca ele să aibă spațiu suficient pentru depunerea ouălor pe tot timpul sezonului.

În general, familiilor de prăsilă, trebuie să li se creeze un regim cu totul aparte și deosebit de îngrijire față de celelalte familii din stupină prin înlăturarea oricărui factori care ar influența negativ dezvoltarea acestor familii. Aceasta este cu atât mai necesar, întrucât de condițiile de creștere și întreținere depinde nu numai menținerea însușirilor biologice prețioase, ci și îmbunătățirea lor. Aceasta înseamnă că familiile din grupa de prăsilă trebuie să fie adăpostite în stupi incipători și călduroși, să li se asigure un regim optim de căldură — toamnă, iarnă și mai ales primăvara — provizii suficiente și de cea mai bună calitate, faguri regulat construiți, faguri artificiali și rame eliditoare de ceară pe timpul culesurilor, precum și condiții de igienă bune.

Stupinele unde se aplică lucrările de ameliorare, trebuie să fie asigurate cu o bogată bază meliferă și cules continuu.

Dacă însă, cu toate măsurile luate, apare totuși o perioadă lipsită de cules, familiile (în suferință) trebuie să fie ajutate cu miere și păstură din rezervele stupinei, mai ales în perioada de toamnă și

primăvară, când în familie este absolut necesar să se prăsească multe albine tinere.

Selecția individuală. Este cea mai superioară formă a lucrărilor de selecție. Ea se practică în-deosebi la stupinele experimentale și de cercetări, precum și în pepinierele apicole de stat.

Unitatea biologică la albine fiind familia și nu individul ca la celelalte specii de animale, chiar în cadrul aceleiași familii există grupe de albine care au ereditați diferite. Crescând mătci-fice din larvele provenite de la marea unei asemenea familii, se pot obține familii cu însușiri deosebite.

Alegerea perechii sau a perechilor inițiale de familie, se efectuează într-una sau mai multe stupini unde se aplică selecția în masă ori individuală, sau cel puțin acolo unde se urmărește productivitatea familiilor de albine. Se aleg numai familii cu producție record — așa-numitele *familii recordiste*.

Prin familie recordistă se înțelege aceea care în comparație cu media stupinei respective și a stupinelor vecine, în condiții de mediu identice, dă cea mai mare producție. Marea unei asemenea familii, poartă de asemenea denumirea de *mătcă recordistă*.

La creșterea trîntorilor în familie-tată, se procedează la fel ca în selecția în masă. Pentru a se evita migrarea trîntorilor de la o familie la alta pînă în momentul împerecherilor, la familiile crescătoare de trîntori, se practică închiderea urdînișurilor cu grății speciale. Zborul lor de curățire se asigură prin amenajarea la stupii respectivi a unor cuști de tifon, în interiorul cărora trîntorii pot efectua zboruri zilnice.

Pentru asigurarea controlului asupra împerecherii produșilor femele și masculi, mățele se transportă într-un loc unde pe o rază de 6—7

ku nu există posibilitatea împerecherii lor decât cu trîntori cîșeuți anume.

După împerecherea măteloș lîre, se procedează la formarea grupelor matore și de verificare, fiecare cu cîte cel puțin 20 de familii, unde se introduc măteli împerechelte.

Încercarea. Prin încercare se urmărește înfrînerea într-un organism a unor însușiri economice valoroase ce se găsesc la două rase. Pe lîngă alegerea și potrivirea perechii în vederea încercării, este necesar să se aplice creșterea divizată în sensul asigurării condițiilor de mediu care favorizează dezvoltarea însușirilor dorite la noul organism.

În apicultură, încercarea oferă mari perspective, în primul rînd pentru îmbunătățirea sașurilor existente. Se accentuează în med deosebit pentru lucrările ce privesc selecția individuală, că rezultatele bune depind de o înaltă pregătire a cadetelor.

CREȘTEREA MATCILOR

Productivitatea familiilor de albine depinde foarte mare măsura de calitatea și vîrsta măteloș. Creșterea artificială a măteloș oferă posibilitatea apicultorului de a înmulți numai produșii cu însușiri superioare și să înlocuiască în timpul potrivit măteloș vîrstnice și necorespunzătoare.

Metodele de creștere artificială a măteloș sînt numeroase. În principiu, ele se bazează pe proprietatea biologică a albinelor, potrivit căreia, atunci cînd familia a pierdut sau i s-a înlocuit măteloș (orfânizare), crește o nouă măteli din larvele tinere existente în cuib sau din larvele introduse de apicultor.

Timpul de creștere. Creșterea măteloș se practică pe toată durata sezonului activ, cînd există

trîntori în stupină. Cele mai valoroase măteli se obțin însă numai în perioadele cînd familiile au atins o completă dezvoltare (perioada rîntului natural), cînd în natura există din belșug nectar și polen.

Pentru creșterea măteloș se folosesc trei categorii de familii:

— *familii de prasilă* (mame) de unde se folosesc larve tinere, care crescute și hrînite de albine în mod special, vor deveni măteli;

— *familii crescătoare* (doici), care vor hrîni și îngriji larvele din care se vor dezvolta viitoare măteli;

— *familii crescătoare de trîntori*.

Toate categoriile de familii, trebuie să îndeplinească următoarele însușiri:

-- să fi dat producție maximă de miere și ceară în sezonul lucrativ;

-- să fie rezistente la boli;

-- să fie rezistente la iernare;

-- albinele să fie blînde.

În timpul creșterii artificiale a măteloș, grija de căpetenie a stuparului trebuie să fie îndreptată în primul rînd asupra fixării însușirilor de valoare care corespund cerințelor economice ale stupinei. El trebuie să țină seama că pe durata creșterii sale, larva este influențată și se adaptează ușor condițiilor de creștere. Organismul ei se construiește din substanțele hrînitoare preparate de albinele din familia crescătoare. De aceea, însușirile măteloș care se creș în alte familii decît aceea de unde provin larvele, se abat într-o oarecare măsură de la însușirile părinților, înclinînd spre însușirile familiei crescătoare. În aceeași măsură, trîntorele imprimă la rîntul său urmașilor

calitățile moștenite de la părinți. Având în vedere toate acestea, apicultorul trebuie să acorde aceeași atenție tuturor categoriilor de familii.

La creșterea trîntorilor se aleg familii care sunt destinate în scopul furnizării sau creșterii de larve. Pînă la dezvoltarea trîntorului în stare de maturitate, fiind necesare cca 38 de zile, iar pentru dezvoltarea și maturitatea mătci 23 de zile, creșterea trîntorilor trebuie să înceapă cu 15 zile mai devreme decît creșterea mătcilor.

Pregătirea larvelor de prăsilă. Mătciile de calitate se pot obține numai din larve în vîrstă de cel mult două zile. În cazul cînd pentru creșterea mătcilor se folosesc larve în vîrstă de 3 sau mai multe zile, se obțin mătci de calitate inferioară. Atunci cînd se cunoaște vîrstă larvelor, este destul de ușor a se calcula ziua cînd mătciile vor ieși din celule. De exemplu: cînd s-au folosit larve de 2 zile, atunci tinerele mătci vor ieși din botei după 11 zile, iar dacă larvele au fost de 3 zi, vor ieși la 12 zile din ziua în care au fost date pentru creștere.

Pentru a se obține larve de aceeași vîrstă, A. A. Climentov, recomandă să se introducă în mijlocul cuibului la familia de prăsilă o ramă cu fagure construit, bine clădit, cu celule de albine încrețite umezite cu sirop de miere. Fagurele trebuie să fie nou și să nu fi crescut în el mai mult de 1—2 generații de puiet. Rama aceasta se contrapune zilnic notîndu-se data cînd mătca a început să ouă. La 4 zile după începerea ouatului, acest fagure se întrebuintează la creșterea mătcilor, deoarece larvele nu vor avea o vîrstă mai mare de o zi (trei zile starea de ou și o zi starea de larvă).

În stupinele mari se întrebuintează pentru obținerea larvelor de prăsilă un izolator în forma unei cutii de mărimea unei rame obișnuite, avînd pereții laterali din gratii despărțitoare. În izolator se introduce rama cu fagurele pregătite precum și mătca. Numai albinele pot intra prin pereții izolatorului și astfel mătca este nevoită să depună ouă numai în celulele fagurelui din izolator.

Rama este ținută în izolator timp de 2 zile (48 de ore), după care se mută în cuib. În a cincea zi de la introducerea ramei în izolator, larvele cele mai în vîrstă vor avea cel mult 2 zile.

Pregătirea familiei crescătoare sau familiei-doică. Pentru creșterea larvelor din care se vor dezvolta viitoarele mătci, se aleg familii cu însușiri valoroase care trebuie să aibă puiet pe cel puțin șapte rame, căci numai acestea sînt în stare să crească larvele în condiții optime. A. A. Climentov recomandă să se procedeze în felul următor: cu 3 zile înainte de începerea lucrărilor de creștere a mătcilor se începe hrănirea familiei crescătoare cu un amestec de miere și păstură, sau miere cu polen, în porții de aproximativ 300 g pe zi, prin ungerea fagurilor de o parte și de alta a cuibului sau așezarea turtiței de miere cu păstură sau polen între podișor și ramele de deasupra cuibului.

Seara, în ajunul introducerii larvelor, se scoate mătca din familia crescătoare împreună cu toate ramele ce au puiet necîmpărit, fără albine. Ramele și mătca se folosesc după împerechere: la organizarea unui roi-stolon lângă familia crescătoare pentru ca după ieșirea mătcilor tinere să fie unit cu familia de bază; formarea unui roi-stolon prin

scuturarea de albine tinere dintr-o familie puternică.

În cuibul familiei crescătoare se lasă găso rane bine acoperite de albine, cel puțin 8 kg de miere și o porție de amestec din păstura și miere. Cuibul se așază în mijlocul stupului, bine împachetat deasupra și lateral, iar dacă nopțile sînt răcoroase, se pune material izolator și sub fundul stupului.

Altoirea larvelor, în stupinele mari unde lucră apicultori experimentați sau în stațiunile de cercetări științifice, se practică metoda straturării larvelor în polirase de ceară artificiale. În vederea altoirii larvelor, se pregătesc suporturi și rame speciale pentru creșterea mătelo. Suporturile se fixează pe șipruile prevăzute cu locașuri care îngăduie montarea și ridicarea suporturilor la timpul potrivit. Șipruile se bat apoi în cuib în interiorul unei rame goale obișnuite, care poartă denumirea de ramă specială de creștere. Suporturile pot fi fixate de șipruile și cu ceară topită.

În cele ce urmează se descrie însă o metodă mai ușoară, care constă din altoirea larvelor pe suporturi cu celulele unde s-au găsit. Se procedează în felul următor: a doua zi după pregătirea familiei crescătoare cum s-a urtat, din cuibul familiei de prasili se scoate cu atenție fagurele cu larvele în vîrstă de 1—2 zile, înălțurîndu-se albinele de pe el cu o paucă de gîscă. Fagurele se duce într-o încăperă curată, luminoasă, cu temperatura de -25°C și acolo este așezat pe o masă. Cu un cuțit bine ascuțit și încălzit, se taie în fișii, care conțin fiecare cîte un rînd de celule cu larve de aceeași vîrstă. Fișia de fagure se așază pe masă și se taie

în așa fel încît rîndul de celule cu larve (pe o parte) să fie scurtat la jumătate înălțime, fără ca larvele să fie atinse. După aceea, fișia de fagure se taie în bucățele separate, avînd fiecare cîte o celulă cu larvă. Se aleg larve numai din cele bine dezvoltate. Celula cu larvă este apucată cu degetele

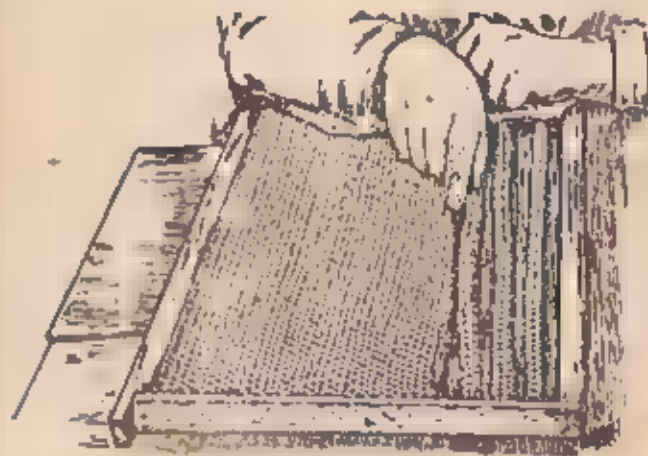

Fig. 66 — Tăierea fișilor de fagure cu larve tinere

de partea scurtată și scufundată cu partea nescurtată în ceară topită și se aplică pe un suport, astfel ca să se lipească bine.

Celulele cu larve pot fi lipite mai ușor pe un fel de pene făcute din cutii de chibrituri, lungi de 35 mm și late (la capatul de sus) de 15 mm, după care se pot înfige în diferite părți ale fagurelui. Pe șipruile ramei speciale pentru creșterea mătelo, se pot da la crescut 30—50 de larve.

Șipculițele cu suporturile pe care se află lipite celulele cu larve, se montează în rama specială de creștere, (cu celulele orientate în jos), unde vor fi în curând transformate de albine în botei. În cazul folosirii penelor, acestea se înfig în aceeași poziție pe ambele părți ale unui fagure, pe două rânduri, la distanța de 3 cm între ele și 5 cm între rânduri. Boteile

Fig. 67 — Desen-pene: fiecare celulă în parte

Fig. 68 — Celulă decupată

Fig. 69 — Botei fixate pe fagure

clădite pe suporturi sau pene, pot ■ mutate în colivii de matcă fără să fie atinse cu degetele.

Îngrijirea familiilor crescătoare. Rama cu larvele pregătite se duce cât mai repede în cuibul familiei crescătoare, după ce mai întâi s-a verificat că nu mai există nici un început de botcă crescută din larvele rămase din greșeală, iar în cazul când au fost descoperite, se înlătură.

Cuibul familiei crescătoare se organizează astfel: în mijloc se introduce rama cu larvele de crescut; de o parte și de alta, câte o ramă cu puiet căpăcit, apoi ramele cu rezervele de hrană. Cu cât există

mai mult puiet căpăcit, ■ atât albinele vor construi mai multe botei.

La organizarea cuibului, o parte din miera cuibului se desprăcește pentru ca albinele să se hrănească cât mai bine; în același scop fagurii cu celule libere se ung cu o parte din amestecul de miere și păstură ori polen. La 2 zile se verifică câte larve au fost primite pentru creștere, iar cele care au întârziat în dezvoltare se înlătură și se dă familiei din nou sub formă de pastă de miere și păstură.

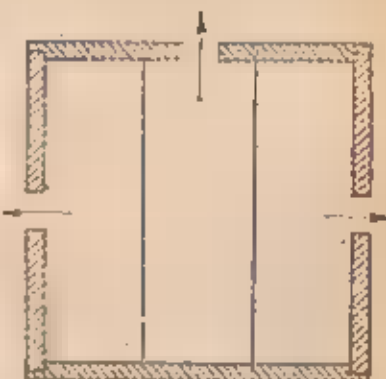

Fig. 70 — Stup desprăcit în compartimente pentru adăpostirea nucleelor

Mătrile pot ieși din botei peste 11 — 12 zile. Pentru ca prima matcă ieșită să ■ le distrugă pe celelalte, în 9 zile după altoirea larvelor, se ridică din familia de creștere toate boteile mari și bine construite, iar cele mici, strâmbe, sau prea lungi, se distrug. Boteile dezvoltate normal, se repartizează în nuclee anume formate sau în coșori stoloni pentru împerechere.

Metoda de creștere ■ măteilor expusă mai sus, se practică pe scară largă de către apicultorii fruntași. Începătorilor și acelorora fără prea multă experiență, se recomandă următoarea variantă: după pregătirea familiei de prăsită pentru obținerea larvelor tinere de aceeași vârstă și a celei crescătoare în felul cum s-a arătat, în loc de a duce fagurele ce conține larve în laborator pentru

fixarea lor pe suporturi sau pene, se introduce fagurele cu larve în mijlocul cuibului la familia crescătoare unde albinele vor crește un număr mai mic de botci. Se înțelege că din familia crescătoare s-a ridicat matca, puietul necăpăcit, și s-au înlăturat toate începuturile de botci crescute de albine în răstimpul celor 24 de ore de cînd a fost organizată. Operația aceasta este făcută primăvara timpuriu, într-o perioadă cînd există trîntori în stupină. Introducerea de faguri cu celule de trîntori în mijlocul familiilor crescătoare, permite să se obțină mătci fecundate înainte de apariția naturală a frigurilor roitului. Cu mătciile sau botciile obținute în acest fel, se poate trece la formarea primei grupe de roitori-stoloni, care în condiții favorabile pot valorifica și ei eulcul, contribuind astfel la sporirea producției de miere și ceară. Botciile necesare se obțin prin provocarea frigului roitului în familii înainte de vremea eulcului, așa cum s-a arătat în descrierea metodei de roire intensivă simplificată.

Marcarea mătciilor. În vederea cunoașterii și urmării viștei mătciilor, se aplică pe partea dorsală a toracelui mătciilor vopsele sau foite rotunde de staniol colorat. Vopselele folosite la marcarea mătciilor sînt preparate pe bază de anilină cu lacuri. Ele pot fi preparate cu ușurință de apicultor, din alcool alb de 90% și gerlac, dizolvate împreună în părți egale, cu adăugarea unor culori de anilină. Vopseaua gata pregătită nu trebuie să fie nici prea fluidă și nici prea consistentă.

Marcarea mătciilor se face pe fagure cu ajutorul unui căpăcel din plasă de sîrmă cu ochiuri de 2,5-3 mm, cu ajutorul căruia se imobilizează mătciile pentru aplicarea culorii. Căpăcelul se așază deasupra mătci înfigînd acele în fagure cu o deose-

bită gri și pentru a nu strîvi matca. Pe ochiul căpăcelului ce vine în dreptul toracelui se aplică vopseaua cu ajutorul unei pensule fine sau cu un băț de chibrit sau cu gîmălia unui bold. După aplicarea lacului, căpăcelul se ridică dintr-o dată, observînd ca lacul să nu se ia, sau să se înlădă.

Marcarea mătciilor se face înainte de împerecherea lor, în fiecare an cu altă culoare (alb, roșu, verde), care se trece în fișa familiei respective. O altă metodă folosită la marcarea mătciilor este aceea prin aplicarea unei foite (rotunde) de staniol colorat. Lipirea foitei de staniol pe toracele mătci se face cu ajutorul unei soluții de lipit făcută pe bază de acetoni. Pe foitele de staniol se pot imprima numere care să indice originea mătci etc.

Pentru dobîndirea îndemînării necesare la marcarea mătciilor este nevoie să se facă mai întîi mai multe încercări de marcarea pe trîntori și albine și numai după aceea să se procedeze la marcarea mătciilor.

Transportul mătciilor. În stopăritul modern se practică pe scară mare transportul mătciilor nu numai dintr-o regiune în alta, ci chiar la distanțe considerabile. Pentru aceasta se folosesc felurite colivii.

Transportul albinelor pe distanțe mari. Pentru transportul albinelor cu poșta sau pe căile ferate,

Fig. 71 - Căpăcele pentru introducerea (1,2) și marcarea mătciilor (3)

Stațiunea experimentală apicolă din Krasnodar (U.R.S.S.) recomandă o lădiță de placaj, fără ventilație specială, care să nu permită pătrunderea luminii. Lădița are o lungime de 47,5 cm, înălțimea de 39 cm și lățimea de 20 cm.

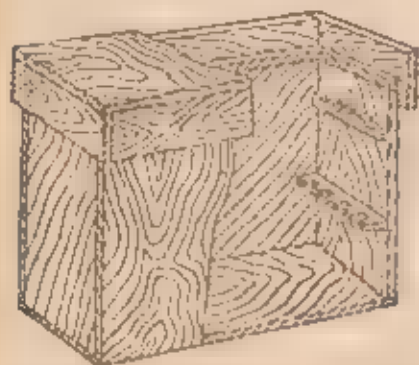

Fig. 72 - Lădiță pentru transportul albinelor

La o înălțime de 6 cm de la marginea de sus a pereților și la 10 cm de fund, lădița este prevăzută cu leături având adâncimi care permit clădirea distanțată a ramelor.

Capacul are o înălțime de 6 cm, cu lungimea și lățimea corespunzătoare pereților exteriori ai lădiței care în perețele frontal are un urdiniș lung de 30 mm și înalt de 10 mm, ce se închide ermetic cu o scândurică. În asemenea lădițe se transportă familii de albine în greutate de 1,2—1,5 kg, împreună cu matca împerecheată, cu puiet și patru laguri de culoare închisă cu proviziile respective, însă cu cel mult 25% miere necăpăcită față de toată rezerva din lădiță.

În teluirea nouă, albinele se mai transportă în așa-numitele „pachete” numai cu un singur laguraș cu provizie, de exemplu cel 1/4 dintr-o ramă de cuib. Ventilația pe timpul transportului se asigură prin câteva găurele, astfel ca lumina nu vine în contact cu mediul interior.

Măteile și albinele din „pachete” se folosesc după împrejurări, la înlocuirea măteilor necores-

punzătoare sau mai des la formarea de familii noi prin procedeele descrise la lucrările respective.

Măteile care au stat un timp în sacul poștal, capătă un miros străin. De aceea se recomandă ca după sosire, pachetul sau numai colivia cu matca să se țină câteva ore la un loc răcoros fiind călătoria s-a făcut pe căldură mare sau lângă o familie (în magazin sau după diafragma unui stup orizontal), dacă transportul s-a făcut pe timp răcoros. În cazul când se formează familii noi cu albinele din pachetele primite, este bine ca la organizarea cuiburilor să se folosească rame cu puiet și laguri clădiți de la familiile puternice.

Înlocuirea măteilor. Înlocuirea măteilor în mod natural sau prin intervenția apicultorului, are o mare influență asupra productivității în apicultură. Înlocuirea pe cale naturală a măteilor în familiile de albine se face în următoarele împrejurări.

— În cazul roirii naturale a familiilor de albine, datorită instinctului de înmulțire, albinele clădesc un număr de botei, pregătindu-se astfel de roit. După căpăcirea primei botei, o parte din albinele și trîntorii din familie, împreună cu matca vîrstnică (în cazul roirii primare) părăsesc stupul, formînd un roi. În timp ce albinele din roi întemeiază o familie nouă cu matca vîrstnică, familia veche rămîne cu o matcă tînără ieșită dintr-o boteă, clădită amare în acest scop.

— Cînd matca este vîrstnică sau cu defecte și nu poate satisface astfel necesitatea familiei de a se dezvolta normal, albinele clădesc un număr mai mic de botei, (de obicei 2—3). Matca tînără, conviețuiește un timp oarecare cu matca vîrstnică, pînă ce aceasta din urmă va pieri. În acest caz se produce *înlocuirea liniștită* a măteii. La înlocuirea liniștită a măteii, creșterea măteii tînere se face în

același mod ca la roie, adică din oul depus de marea vârstnică în potirașul botcii construit amănunțit de către albine.

— În cazul pierderii pe neașteptate a mamei, cum se întâmplă în cazurile atacurilor de albine hoște, strivirea de către apicultor cînd nu cercetează și organizează atent cuibul, moartea de bătrînețe etc., albinele nu pot crește o mamea în mod obișnuit. Dacă în familie cu marea pierdută există larve în vîrstă de 1—3 zile, familia se găsește în situația de orfanizare parțială. În această situație, albinele pot crește o nouă mamea dintr-o larvă care are vîrstă de 1—3 zile, pe principiul care se descrie la „Creșterea mameilor pe cale artificială”. În jurul acestei larve, albinele lărgesc celula stricînd celulele din jur, transformînd-o într-o botcă, care a fost denumită *botca de salvare*.

Albinele nu construiesc niciodată o singură botcă de salvare ci mai multe. Îndată însă ce va ieși din botcă prima mamea (în cazul cînd familia nu a intrat în frigurile iernului), albinele distrug celelalte botci.

În situația cînd familia a pierdut marea într-o perioadă în care nu există larve tinere din care albinele pot crește din ele mame de salvare, unele albine încreacă să devină ele însăși mame. Pentru aceasta, ele se hrănesc din abundență și încep să depună ouă, devenind mame false căci din ouăle depuse de ele se vor naște numai trîntori. Aceste albine se numesc *albine măturoare*, iar familiile de albine ajunse în această stare se numesc *hesmetice*. În familia hesmetică, populația scade de la o zi la alta și fără intervenția apicultorului de a îndrepta această stare, prin introducerea unei mame înpercheate, întreaga familie poate să dispară.

Substanța de mamea. Pînă în prezent, știința nu a lămurit pe deplin căror factori se datorează înlocuirea pe cale naturală a mameilor, deși a fost stabilit că aceasta și condițiile în care are loc preschimbarea mameilor influențează diferit asupra dezvoltării familiilor, deci asupra productivității lor.

G. V. Heinrich (U.R.S.S.) și S. G. Butler (Anglia), în lucrările lor dintre anii 1951—1955, asupra relațiilor dintre albine și mamea, au dovedit că marea secretă pe suprafața corpului său o substanță specifică denumită de Butler „substanță de mamea”, care este în permanență linsă de albinele ce o înconjoară și transmisă repede între celelalte albine. După acești autori, substanța de mamea servește albinelor ca semn că marea este în sîmîl familiei, fiind astfel un factor de legătură între mamea și albine, fapt care ar contribui la preîntîmpinarea sau la începerea elidării botcilor după împrejurări.

Cînd așa denumita substanță de mamea nu mai este răspîndită printre albine, înseamnă că marea lipsește și albinele, simțindu-se orfane, încep să elidească botci de salvare. Același lucru s-ar petrece și în cazul răspîndirii printre albine în cantitate insuficientă a substanței de mamea, ceea ce ar însemna o insuficiență sau o defecțiune a mamei existente.

Desigur că cercetările viitoare privind „substanța de mamea” vor duce la descoperirea și lămurirea mai multor probleme încă necunoscute din organizarea vieții albinelor.

Înlocuirea mameilor pe cale artificială. În toate cazurile, cea mai bună metodă de înlocuire a mamei într-o familie orfanizată este cea cu o mamea tină și înpercheată. În acest fel, întreruperea

depunerii ouălor, durează foarte puțin, iar familia se poate dezvolta mai departe în condiții normale. Cum la creșterea și mai ales la păstrarea măteilor de rezervă, se cere muncă, timp, dar mai ales pricepere, apicultorul trebuie să lucreze în așa fel ca să asigure primirea lor de către albine. În același timp, pentru reușita acestei lucrări, trebuie ales timpul cel mai potrivit și familiile să fie pregătite în acest scop.

Primirea măteilor în familiile orfanizate, necesită următoarele condiții:

-- măteile să fie introduse seara, după încetarea zborului albinelor;

-- în natură să existe eul, iar în lipsa acestuia familia să fie hrănită suplimentar: în ajun, în ziua introducerii măteii (înainte de introducere) și în ziua următoare;

-- albinele să nu fie iritate (de fum, ciocănituri, revizie prelungită, atacul albinelor hoște etc.)

-- familia să nu fie deranjată timp de 3 zile după introducerea măteii noi.

La introducerea măteilor împerecheate în familiile orfanizate se folosesc mai multe metode:

a) **Introducerea măteii direct pe fagure.** Mătea tânără și împerecheată se scoate din nucleu împreună cu rama pe care se găsește și se aduce la stupul cu familia căreia trebuie să i se schimbe mătca. Folosind cât mai puțin sau chiar de loc fumul, se cercetează cuibul pînă se observă mătca. Fagurele pe care s-a găsit mătca se ține într-o poziție convenabilă, astfel ca în același loc de unde s-a ridicat mătca necorespunzătoare, aproape în aceeași clipă să fie așezată mătca tânără. Deși operația trebuie executată cu o repeziune care să nu dea timpul necesar ca albinele să simtă ridicarea și înlocuirea măteii, se are în vedere ca

mătea tânără ce se introduce să nu sufere vreo leziune. Apicultorul trebuie să fie curat pe mâini pentru a nu transmite nici un miros străin măteii noi.

b) **Introducerea măteii împreună cu albine.** La această metodă, odată cu mătca se introduce împreună cu fagurii albinele din nucleu. Familia de albine cu mătca necorespunzătoare aflată într-un stup orizontal, se organizează în timpul zilei. Cuibul se organizează într-o parte a stupului izolându-se perfect cu diafragma. În seara aceleiași zile, după încetarea zborului albinelor, se introduce toți fagurii cu albine și mătca din nucleu în partea goală a stupului. A doua seară se scoate ușor diafragma تاکا a se folosi fum, iar peste alte 2 zile familia se controlează și i se organizează cuibul.

În cazul stupului vertical, pe corpul de stup cu familia orfanizată ziua, se aplică seara (după încetarea zborului albinelor) două magazine sau unul din ele corp, după ce mai întâi s-a aplicat deasupra corpului de jos o sonie de ziar găurită des enough, în așa fel ca marginile ei să fie prinse de perimprejur între marginile corpului de jos și cele ale magazinelor sau corpului de deasupra. În corpul de sus și în dreptul cuibului familiei de pe jos se introduc fagurii cu albinele și mătca tânără din nucleu, care se separă de restul spațiului cu ajutorul unei diafragme, iar deasupra se așază câștigul pentru menținerea căldurii. Albinele din cele două familii, largesc găurilele din sonia de ziar și treptat se unesc, primind în acest fel mătca. Controlul familiei pentru organizarea cuibului cu fagurii de la ambele familii se face după 3 zile.

c) **Introducerea măteii în familia orfanizată.** La introducerea măteii

familia de unde s-a îndepărtat matca necorespunzătoare și toate ramele cu puiet necăpăcit (rare se împarte altor familii) se ține în această stare timp de 3-6 ore. După aceasta se introduce în mijlocul cuibului 1-2 laguri cu puiet, împreună cu albinele și matca tinăra. Această metodă a dat cele mai bune rezultate.

Din cuibul familiei organizate ziua, se scente seara 1-3 laguri cu albine din mijlocul cuibului și se scutură la urdiniș pe scindura de zbor. Matca tinăra se eliberează printru grosul de albine și astfel pătrunde în stup o dată cu ele.

Ca o variantă în aceste două metode din urmă, se arată că unii apicultori mai introduc matca tinăra în familia organizată, prin eliberarea ei deasupra cuibului în mijlocul aglomerației de albine, după ce mai întâi a fost unsă cu miere. Albinele primesc cu ușurință mătcele introduse de apicultor în acest fel.

Metodele descrise (la punctele a, b, c,) se folosesc îndeosebi pe timpul sezonului activ, adică atunci când există cules în natură, deoarece numai în aceste perioade albinele primesc cu ușurință mătcele introduse.

d) **Introducerea mătci cu ajutorul coliviei Titov.** Prin această metodă, matca se introduce seara în familia organizată în timpul zilei, izolată în colivie. Colivia cu matcă se așază între laguri din mijlocul cuibului și mai aproape de urdiniș, după ce mai întâi s-a lărgit puțin spațiul dintre laguri pe măsura coliviei. A doua zi, către seară, se deschide stupul și se cercetează cu atenție colivia. Dacă albinele stau liniștite pe colivie și hrănesc matca prin ochinurile plasei de sîmși, este semn că matca este accep-

tată și că trebuie să se asigure posibilitatea albinelor s-o elibereze din colivie. În acest caz, se deschide grădina de jos al coliviei care se astupă cu o foaie de fagure artificial în care se fac câteva găurile cu un ac mai gros. Albinele largesc găurile din foaia de fagure artificial și eliberează astfel matca din colivie. Peste 2-3 zile, familia se controlează și pentru a se constata primirea mătci după prezența oulor în celulele lagurilor din cuib.

Dacă însă albinele nu acceptă matca tinăra, și aceasta se cunoaște după îngrămădirea albinelor în jurul mătci, și mișcările lor agitate, atunci cuibul se acoperă, se închide stupul și se cercetează din nou a doua zi. În cazul când comportarea albinelor s-a schimbat, adică sînt semne că matca este acceptată, atunci se iau măsurile arătate pentru eliberarea ei. În cazul însă când comportarea albinelor continuă să fie dusmănoasă, se poate întâmpla ca în cuib să fie o matcă tîncă neîmperecheată sau chiar numai o botcă prezentă de albine pentru schimbarea liniștită a mătci necorespunzătoare. În asemenea cazuri, cuibul se corectează cu atenție și se recurge chiar la scuturarea albinelor în fața urdinișului. Dacă se găsește botca, atunci ea se îndepărtează. Cînd se găsește matca tinăra neîmperecheată, se apreciază dacă este suficient de dezvoltată, și cînd familia respectivă are însușiri bune, atunci colivia se duce în miezul de unde a fost luată, lăsînd în familie matca tinăra crescută de ea. Dacă însă matca tinăra găsită este necorespunzătoare, atunci ea trebuie îndepărtată și se lasă în cuib colivia cu matca tinăra împerecheată, urmărindu-se primirea și eliberarea ei cum s-a arătat.

Introducerea mătci cu ajutorul căpăcelului din plasi de sîrmă. În loc de colivie, se poate folosi la introducerea mătciilor, un căpăcel din plasi de sîrmă, cu ochiuri de 2-2,5 mm. Pentru

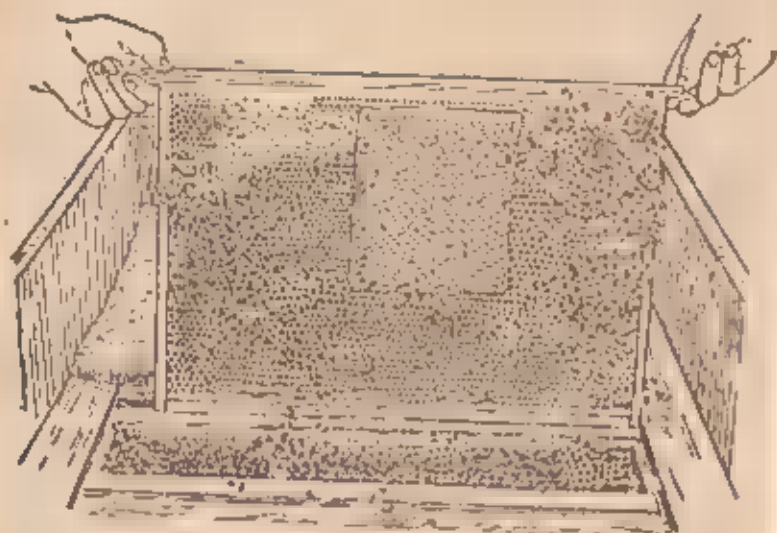

Fig. 73 — Introducerea mătci cu ajutorul căpăcelului din plasi de sîrmă

aceasta este nevoie de o bucată de plasi de sîrmă în mărime de 20×18 cm, la care se taie colțurile pe o adîncime de 2,5 - 3 cm, iar marginile se îndoaie pentru a se da forma căpăcelului. Este bine ca marea să fie prinsă sub căpăcel pe fagurele unde a fost găsită și împreună cu albinele de pe el. Pe lîngă acest fagure, este bine să se mai introducă încă un fagure cu miere descăpăcită sau cu sirop de zahăr, lîngă cel pe care se află marea nouă. Căpăcelul se înfige în porțiunea de fagure care are un număr de celule goale și celule cu miere. Marea tină deși se găsește izolată însă în contact cu

albinele familiei începe chiar de a doua zi să depună ouă în celulele libere, ceea ce favorizează mult primirea ei în sinul familiei. O dată cu apariția ouălor, se scoate căpăcelul și în felul acesta marea tină este eliberată. Căpăcelul poate fi folosit cu succes și la introducerea unei mătci neîmperecheate. Unii apicultori, introduc mătciile pe urdiniș după ce le-au stropit bine cu apă sau direct pe un fagure (tot stropit cu apă), după ce mai înainte cu 30 de minute familia cu marea necorespunzătoare a fost orfanizată.

Introducerea mătciilor izolate în colivii sau căpăcele din plasi de sîrmă se recomandă mai cu seamă în perioadele lipsite de cules, cînd albinele în general se comportă dispușuros cu o marea nouă, refuzînd din primul moment s-o primească.

Îndreptarea familiilor besmetice. Cînd, dintr-o familie de albine lipsește marea un timp mai îndelungat, parte din albinele-duce încep să depună ouă din care însă vor ieși numai trîntori. În asemenea familii, care au fost denumite besmetice, mătciile false, deun obiceiuit nu cîte un ou, cum depune normal marea, ci mai multe într-o celulă. Punctul căpăcit în celulele de albine, care provine din ouăle depuse de mătciile false are căpăcelul bombat. Dacă apicultorul nu intervine pentru îndreptarea acestei stări, familia besmeticii se va depopula în curînd de albinele lucrătoare și va pieri, atacată de obicei de albine hoare sau de fluturii moliei de ceară.

Pentru îndreptarea familiilor besmetice, se folosesc mai multe procedee. Unii autori recomandă simpla scuturare a albinelor, cu scopul ca acestea să se împrăstie pe la celelalte familii, ceea ce nu este deloc bine, pentru că se întîmplă adesea lupto

între albinele familiei besmetice și cele din familiile unde tind să intre, care uneori se termină cu uciderea mătii din familiile normale de către albinele stupului besmetic.

Rezultate bune s-au obținut la noi prin imitația metodei sovietice: albinele din familia besmetica se scutură jos într-o parte a stupinei, iar fagurii se împart la alte familii după ce puietul a fost descăpăcit (cu o cutură bine ascuțită sau o furculiță) și scuturat puternic pentru a fi eliminat din celule. Apoi se scutură două rame cu puiet capăcit dintr-o familie normală și scuturate de albine se așază în stupul în care a stat familia besmetica. Mătea din familia normală se pune în colivie și se așază între cele două rame cu puiet capăcit, iar în locul ei, tot în colivie, se pune o măte de rezervă, sau o măte de la o familie mai slabă care se unește cu una din familiile vecine. După ce s-au închis bine stupii și li s-au redat urdinișurile, se trece unul în locul celuilalt.

Albinele culegătoare din familia normală, venind de la timp vor intra în stupul în care găsesc mătii lor în colivie și cele două rame cu puiet, pe când cele din familia besmetica vor intra în celuilalt stup. În seara următoare se eliberează mătii.

O altă metodă ce se practică de mulți stupari în țara noastră este aceea de a se da o măte împerecheată în colivie, albinelor care au fost scuturate de pe faguri și infometate pe timp de aproximativ 24 ore. Fagurii din cuibul familiei besmetice se împart (după scuturarea albinelor) la familiile puternice, iar în familia besmetica, o dată cu introducerea mătii, se introduce și faguri cu provizii.

La stațiunea apicolă experimentală din Tula (U.R.S.S.), familiile cu mătii false s-au îndreptat cu succes prin introducerea pe la urdiniș, seara, a mătii virgine unse cu miere.

Prevenirea și combaterea furisagului. Atît în sezonul activ, dar mai cu seamă în perioadele lipsite de cules, cercetarea și controlul des al familiilor nu numai că nu sînt folosite care pentru albine, ci dimpotrivă, le împiedică a se dezvolta normal. Fiecare control atrage după sine răcirii cuibului și întreruperea activității normale. De aceea, după controlul amănunțit al familiilor și crearea condițiilor necesare unei bine dezvoltări, albinele nu trebuie deranjate decît atunci cînd este absolută nevoie.

În perioadele lipsite de cules și aceasta mai ales primăvara, albinele au tendința să se înfrupte din proviziile altor familii. Albinele hoate se recunosc ușor căci stau pe lingi stupi, ezită să intre pe urdinișuri, căutînd să pătrundă prin orice crăpătură, pe sub capace și numai cînd nu reușesc se furîșează printre albinele ce fac de pază la urdiniș, intrînd în luptă cu ele. De multe ori se observă furturi între albine și fără împotrivire din partea albinelor de pază, din cauză că familiile atacate sînt slabe sau foarte slabe în populație. Se mai poate observa pe un timp nepotrivit pentru zbor cum ar fi geara tirziu, sau într-o vreme lipsită de cules, zboruri intense la unele familii izolate; mai totdeauna aceste albine zboară cu o încălțare de miere din stupul prădat. Dacă apăsăm ușor una din aceste albine, ea va lăsa să-i cadă din cavitatea bucală o picătură de miere. Albinele hoate se mai recunosc după felul cum ies din stup: albinele stupului jefuit zboară normal, pe cînd cele

hoațe, când ies din stup, se lasă repede mai întâi în jos și apoi se ridică în sus.

Mai totdeauna albinele hoațe sînt din cele mai vîrstnice și de aceea sînt de culoare mai închisă. Pentru a se stabili familiile de unde vin albinele hoațe, se presară cu făină albinele care ies din stupul jefuit și se urmăresc în care stup intră.

La urdinișurile stupilor atacați se descoperă totdeauna un număr de albine moarte cu abdomenul îndoit.

Trebuie arătat că e mult mai ușor de prevenit decît să se oprească furtișagul.

Pentru prevenirea furtișagului se recomandă următoarele măsuri:

- nu trebuie luate în stupină familii slabe, iar familiile orfane care slăbesc de la o zi la alta, trebuie îndreptate imediat, acestea fiind cele dinții atacate;

- se astupă toate crăpăturile stupilor; fundul și capacul nu trebuie să lase locuri de trecere pentru albine;

- în perioadele lipsite de cules, se reduce la maximum urdinișurile, astfel ca să nu poată intra deodată decît 3—4 albine în stupii puternici și cîte 1—2 în familiile cu mîlei de rezervă;

- hrănirea albinelor să se facă numai seara tîrziu și în porții care să fie consumate de albine pînă dimineața; să nu se lase urme de sirop pe pereții și capacele stupilor sau pe jos;

- nu se lasă în stupină faguri goi sau bucăți de faguri, hrănitore sau vase care au miros de miere și ceară;

- ramele de rezervă, mierea și ceara, fagurii goi, să fie păstrate în locuri inaccesibile albinelor;

— în perioadele lipsite de cules, stupii se corelează către seară (cînd timpul este favorabil) și numai cînd în natură există un cules slab, și în restul zilei. Totdeauna însă, stupii nu se țin prea mult descoperiți, iar afumătorul să asigure în jurul operatorului o dîm de fum protector, neutralizînd astfel mirosul de miere și ceară de la familia descoperită. Dacă există totuși tendința de furtișag, atunci peste peretele din față, marginile capacului și fundului, scîndura de zbor (afară de porțiunea strict necesară circulației albinelor proprii), se trece cu o cârpă imbutată în petrol lampant, care prin mirosul caracteristic face ca albinele hoațe să se îndepărteze.

În cazul cînd prin reducerea urdinișurilor și ungerea cu petrol, nu se stăvilește furtișagul, măsura cea mai bună este ducerea familiei atacate într-o încăpere întunecoasă pentru 2—3 zile (cu urdinișul astupat), unde va trebui neapărat aprovizionată cu apă.

Dacă și la alte familii se constată tendința de furtișag, atunci se ung cu petrol — cum s-a arătat mai înainte — toți stupii, repetînd operația în caz de nevoie și bineînțeles o dată cu reducerea la maximum a urdinișurilor.

În lupta contra furtișagului ajută uneori strîm-tarea urdinișurilor, în care — lăsați numai o gaurică pentru circulația 1—2 albine deodată, de asemenea astuparea cu lut a crăpăturilor și locurilor pe unde persistă să intre albinele hoațe.

Este de remarcă că în primul rînd, apicultorul este acela care provoacă furtișagul între albine. De aceea, el va trebui să se comporte totdeauna cu grijă în lucrările din stupină, iar în cazurile cînd totuși s-a produs furtișagul între albine, să ia toate măsurile pentru stăvilirea lui. Lipsa unor

măsurii imediate și otrăve împotriva furtigagului poate duce ușor la decimarea și chiar distrugerea familiilor de albine; aceasta se poate întâmpla pe toată durata sezonului inactiv în afară de scurtele perioade de eules intens.

Prinderea roiilor naturale. Cu toate măsurile ce se iau pentru prevenirea și combaterea roiirii naturale, se întâmplă să roiască uneori și stupii sistematici. Pentru prinderea ușoară a roiilor naturale, se recomandă următoarea metodă: în timpul formării ghemului de albine pe crenguța unde se prinde roiul și chiar după ce ghemul a fost format, se vine cu o ramă cu fugure ce are puiet de toate vîrstele (scuturată de albine), agățată în vârful unei prăjinii și se vine ușor în mijlocul aglomerației de albine fără să se atingă crenguța pentru a nu strivi albinele. În ambele cazuri, albinele din roi ocupă numai decît fugurele cu puiet. De numerasele ramei este fixată o școală sau o sîrmă în formă de toartă, iar în vârful prăjinii se bate un cui de care se agăță rama.

Se înțelege că roiul prins în acest fel, se poate duce foarte ușor de toartă ramei la stupul nou, unde se scutură deasupra dintr-o singură smuncitură. Dacă au mai rămas albine pe locul unde s-a prins roiul, se mai repetă operația.

În stupul unde se introduce roiul, se agază o ramă cu puiet de toate vîrstele printre cîteva rame cu fuguri artificiali, precum și rama care a servit la prinderea roiului.

Grija că puietul din rama folosită la prinderea roiului răcește este inutilă, căci timpul în care ies roi este călduros, iar acoperirea puietului de către albinele din roi se face o dată cu introducerea ramei printre albine.

În cazul cînd roiul s-a prins foarte sus, apicultorul se poate folosi de o scară sau se poate urca în pom, pînă aproape de el, de unde va coborî fie cu roiul prins în jurul ramei sau îl va da cu ajutorul prăjinii ajutorului ce stă jos.

LUCRĂRI DE TOAMNĂ

O dată cu terminarea eulesurilor din vară, treptat se produc modificări caracteristice în viața familiilor de albine. Datorită uzurii albinelor cugatoare pe timpul eulesurilor de vară, populațiile stupilor se micșorează de la o zi la alta. Ca urmare, mătcele sînt hrănite mai puțin, și micșorează ritmul ouatului. În aceste condiții, trîntorii sînt izgoniți unul cîte unul din stupi și familia crește un număr din ce în ce mai mic de larve.

Dacă în această perioadă albinele pot valorifica un eules de întreținere, o dată cu aceasta, în familie, reîncepe activitatea. Albinele zburătoare aduc din nou neectar și polen în stup; matca hrănită mai bine depune mai multe ouă, familia crește mai mult puiet, completează proviziile de miere și polen, iar uneori, cînd eulesul este mai abundent, apar în familie și trîntori.

În țara noastră, afară de regiunile unde există eulesuri tirzii constante, cum sînt la finețele din Ianca și Delta Dunării, stupinile din celelalte regiuni stagnează și chiar scad în dezvoltare după eulesurile din vară. În asemenea situație, populația stupului ajunge în toamnă să fie formată din albinele crescute în mare parte la sfîrșitul verii. Dacă familiile vor intra în iarnă cu populații de albine vîrstnice, mare parte din ele nu vor trăi

până la sfârșitul iernii, iar grosul va pieri cu siguranță la începutul primăverii, înainte de apariția noilor generații de albine.

De aceea, în vederea iernării albinelor fără pierderi și dezvoltarea timpurie a familiilor în primăvară, este necesar să se creeze următoarele condiții:

- familii puternice ale căror albine acoperă complet cel puțin cîte opt saguri, cu mătci tinere și prolifiche, cu un mare număr de albine tinere crescute mai ales în perioada de toamnă;

- provizii suficiente de miere și polen în stup, pentru iernat și dezvoltarea familiei în primăvară de cea mai bună calitate și la îndemîna ghemului de albine;

- protecția împotriva frigului și schimbărilor de temperatură;

- asigurarea unei bune aerisiri și îndalțurarea umezelii din interiorul stupilor;

- asigurarea liniștii albinelor și a protecției contra dăunătorilor;

- adăpostirea stupilor pe timpul iernii, cu respectarea următoarelor condiții: la iernarea afară, protecția contra curenților și vînturilor reci; la iernarea în adăpost, asigurarea unei aerisiri permanente, temperatură constantă ($0^{\circ} - 2^{\circ}$ și cel mult 4°C), umiditate potrivită a aerului ($75 - 85\%$) și întuneric.

MĂRIREA PUTERII FAMILIILOR DE ALBINE ÎNAINTE DE IERNARE

Familiiile puternice consumă pe durata iernii cu mult mai puține provizii în comparație cu familiile mai slabe. Asemenea familii se dezvoltă

bine și repede în primăvară devenind capabile să valorifice din plin culesurile timpurii.

Familiiile slabe produc în ghem pe durata iernării căldura necesară supraviețuirii lor pînă la revenirea timpului frumos și a culesului din natură, pe seama unui consum mai mare de hrană. Prin aceasta, organismul albinelor se uzează mai repede, iar în primăvară dezvoltarea lor evoluează așa de încet, încît nu vor fi în stare să valorifice culesurile timpurii.

Astfel, după datele publicate în revista „Apicultura nr. 6/1949” o familie care la intrarea în iarnă este formată din 20 000 de albine (2 kg) consumă normal pe durata iernării, în medie, 8 kg de miere, adică cîte 0,40 g de fiecare albină. Familia care la intrarea în iarnă este formată din 50 000 de albine (5 kg), deci de 2,5 ori mai mare, pe aceeași perioadă, consumă normal aproximativ 14 kg de miere, adică în medie cîte 0,22 g de fiecare albină. Consumul mare de 0,40 g ce revine la albina din familia mai slabă, față de 0,22 g cît revine în familia puternică, se explică prin consumul suplimentar din familia mai slabă pentru producerea căldurii necesare în ghem pe timpul iernii.

Înșiși dezvoltarea și productivitatea familiilor de albine în perioada de primăvară este determinată de mărimea familiei. Problema aceasta a fost luată în studiu de colaboratorii secției de apicultură ai Institutului de Cercetări Zootehnice.

Astfel a fost stabilit pe bază de cercetări, că familii care la începutul primăverii au avut greutatea de 1 500 — 1 750 g au crescut între 19 și 30 martie cîte 3 650 de larve, pe cînd cele cu greutatea de 250 — 500 g, numai cîte 542 de larve. Cu urmarea a acestei stări, familiile care

La ieșirea din iarnă au avut greutatea de 1 500 - 1 750 g au adunat de la eulesul de salcâm câte 36,4 kg miere brută față de 10,900 kg cât au adunat familiile care au avut greutatea între 250 - 500 g.

Din cele arătate mai sus, se vede clar ce însemnătate prezintă familiile puternice și câtă atenție trebuie acordată la menținerea și ajutorarea lor pentru a intra în iarnă în condiții bune.

Pentru popularea familiilor cu albine tinere, toamna, trebuie stimulată cât mai mult creșterea de puieți în lunile august - septembrie. Intensificarea creșterii de puieți în familii la sfârșitul verii până toamna târziu se realizează prin următoarele lucrări:

- înlocuirea măteilor necorespunzătoare;
- deblocarea cuibului;
- asigurarea regimului de căldură;
- mătii ajutoare;
- prelungirea perioadei de ouat a măteilor.

Înlocuirea măteilor necorespunzătoare. Măteile tinere și înboscăi cele care au început ouatul pe la sfârșitul eulesului, depun toamna un număr mai mare de ouă față de mătii vârstnice. Această însușire a măteilor tinere se poate folosi toamna din plin în scopul măririi puterii familiilor prin înlocuirea măteilor necorespunzătoare, cu mătii crescute în perioada eulesului de vară. Cu ele se înlocuiesc mai întâi mătii care au depășit vîrsta de 2 ani și apoi cele mai tinere, însă necorespunzătoare. Mătii vârstnice din familiile recordiste, destinate creșterii de mătii în sezonul următor, se păstrează în cele mai bune condiții în familiile respective.

Schimbarea măteilor necorespunzătoare se face cu mătii tinere împerecheate, mătii neîmperecheate

sau cu botei căpăcite mature, atunci cînd înlocuirea măteilor are loc către sfârșitul verii. Mai ușor și mai bine, înlocuirea măteilor se face cu mătii împerecheate.

Schimbarea măteilor se mai poate face și cu mătii neîmperecheate, însă acestea sînt primite mai greu de către albine. În asemenea cazuri, arîmază o întrerupere în creșterea puieților și posibilitatea de pierdere a măteilor în zborul de împerechere.

Dacă schimbarea măteilor se face prin luna iulie, se pot folosi și boteile. Schimbarea măteilor cu botei are avantajul că este mai ușoară întrucît familiile organizate le primesc cu ușurință. Botea se alioiește cu atenție ca să nu fie strivită, pe un locuș cu puieți, la 24 de ore după ridicarea mătii vîrstnice. La alioirea boteii căpăcite se strică pe cât este posibil începuturile de botei crescute de familia organizată și nu este rău să se aplice peste botea, timp de 24 de ore, un căpăcel de protecție.

Schimbarea măteilor cu botei are însă un mare neajuns, pentru că familia rămîne fără puieți 10 - 15 zile, cîteodată și mai mult. Pe lângă aceasta, tinerele mătii se pot pierde ușor în zborul de împerechere și lucrarea trebuie începută din nou.

Deblocarea cuibului. După trecerea eulesului de vară și mai ales cu revenirea nopților răcoroase, albinele se adună pe lagurii din dreptul ordinelor. Dacă în natură există însă un carecare eules, albinele depozitează mierea în celulele lagurilor din cuib, astfel că în cuibul mătii nu va mai avea unde depune ouă. Situația aceasta duce la așa-zisa *blocare a cuibului*, adică la ocuparea cu miere a celulelor din jurul elipselor cu puieți. Dacă apicultorul nu intervine la timp, familii puternice în timpul verii devin toamna foarte slabe

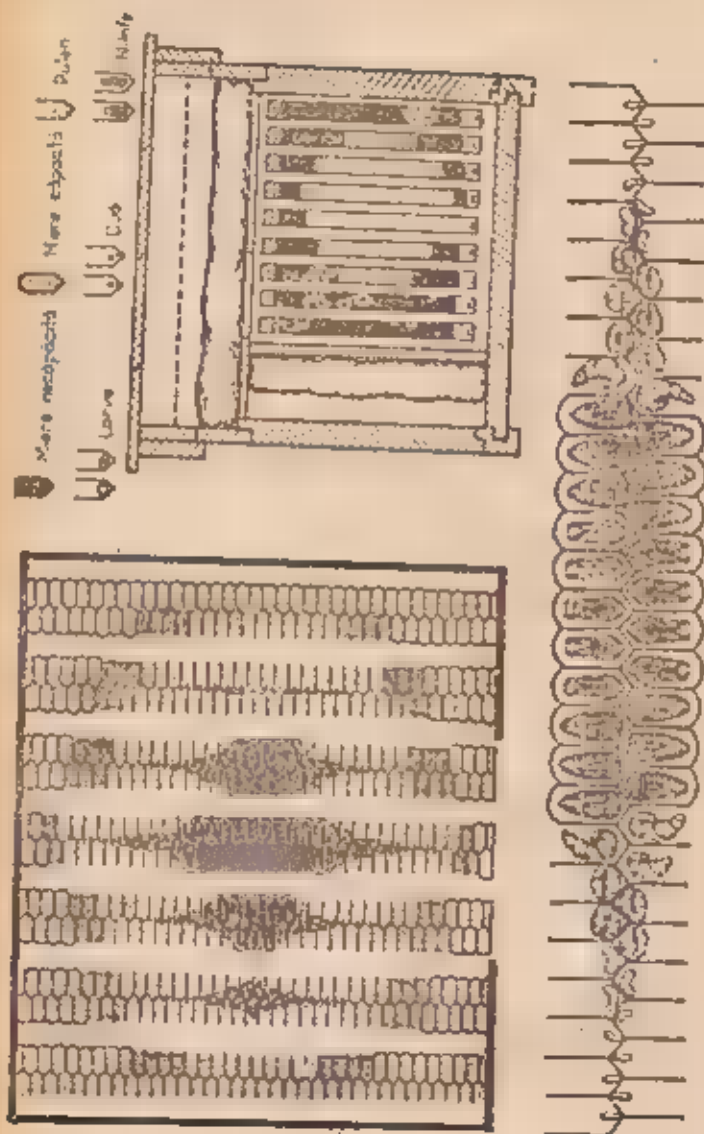

Fig. 74 — Secțiune schematică prin cuibul unei familii de albine în perioada de iarnă: *ans stînga*, secțiune orizontală; *ans dreapta*, secțiune verticală avînd în mijloc introducerea ramii cu celule goale pentru depozitarea hranei; *j* — surzătorii din lemn.

în populație, deși au mari cantități de provizii. Indreptarea acestei stări anormale se face prin introducerea, o dată la 4—6—8 zile, a cîte unui fagure în care albinele au crescut 2—3 generații de puieț, construit regulat cu celule de albine lucrătoare, în mijlocul cuibului, unde matca va putea să depună ouă. Fagurele se stropește cu sirop sau chiar numai cu apă pentru a fi ocupat și curățat mai repede de către albine.

Fagurii destinați pentru deblocarea cuiburilor este bine să aibă cîte o fișie de celule cu micro capacita în partea superioară, căci s-ar putea ca ei să rămână în cuiburile familiilor peste iarnă.

Asigurarea regimului de căldură în perioada de toamnă. Se obișnuiește, de o mare parte din apicultori, ca lucrarea de împachetare a familiilor de albine să se execute la sfîșitul toamnei cu prilejul organizării cuiburilor pentru iernat. Asigurarea regimului de căldură în stupi înca din luna august, favorizează creșterea unui număr mai mare de larve adică de albine tinere, alături de necesare pentru iernat. De aceea, o dată cu venirea nopților reci, trebuie ridicați fagurii neocupați de albine, lăsînd în stupi doar pe acei pe care aproximativ vor ierna familiile. Prin această lucrare, cuibul familiei este cîrecum pregătit pentru iernat; albinele vor depozita proviziile de hrană necesare iernatului în fagurii din cuibul redus și aceasta ușurează mult lucrările privind organizarea definitivă a cuibului pentru iernat. Cuibul astfel redus, se agăza către peretele stupului expus mai mult la soare și se separă de restul spațiului din stup cu o diafragmă din lemn.

În cazul cînd familia nu are în fagurii rămase în cuib rezervele de hrană necesare iernatului, atunci, după diafragmă se mai lasă un număr din

ramele cu puțină miere, care se vor descăpăci periodic în vederea completării proviziilor. Spațiul ocupat de aceste rame (cele cu puțină miere) se va separa la fel de restul spațiului gol din stup cu o diafragmă de lemn și dacă mai rămâne spațiu gol, se introduce o diafragmă din câlți, mușchi, paie, papură etc. Deasupra podișorului se aplică salteleuța.

Măteii ajutătoare. Unul din mijloacele cele mai eficiente pentru mărirea puterii familiilor de albine în timpul toamnei, îl constituie folosirea familiilor cu măteii ajutătoare. Astfel, înainte de pregătirea pentru iernat a familiilor de albine (luna septembrie), când creșterea de puieți a încetat, familiile cu măteii ajutătoare se unesc cu familiile de bază. În acest fel se pot obține familii cu o populație puternică, capabile să ierneze în condiții optime. Măteile familiilor de bază necorespunzătoare se infiltrează, rămânând în familia formată matcă tină. În cazul când măteile vârstnice nu prezintă defecțiuni și se mai pot folosi în viitor, se păstrează cu măteii de rezervă în nuclee bozonar, sau în stupi amenajați amare pentru iernarea într-un stup a mai multor nuclee cu măteii de rezervă.

Stațiunile Institutului de Cercetări Zootehnice, aplicând metoda formării de familii cu măteii ajutătoare pentru a fi unite în toamnă cu familiile de bază, au obținut familii de albine cu populații care au depășit greutatea medie a celorlalte familii din stupină cu 39,5—98,7%.

Prelungirea perioadei de ouat a măteilor. Crearea condițiilor pentru intensificarea creșterii de puieți, la sfârșitul verii și mai ales toamna, se realizează foarte ușor dacă albinele folosesc un cules cât de slab. În lipsa culesului, chiar măteile tinere încetinesc ouatul și astfel puterea fami-

liilor respective scade. Dinapotrivă, acolo unde există cules, familiile nu măsoarează ritmul de creștere al puiețului, prin urmare ele vor intra puternice în iarnă, cu majoritatea populației formată din albine tinere. Prelungirea perioadei de ouat a măteilor se realizează toamna prin: folosirea culesurilor târzii, îmbunătățirea bazei melifere locale, hrănirea stimulată.

Pentru stupinele care nu au floră în raza economică de zbor a albinelor, se pune problema transportării familiilor în zonele unde există un asemenea cules. Pe lângă stimularea creșterii de puieți, deplasarea stupinei la culesurile târzii mai are avantajul că puieții se crește pe seama unor asemenea culesuri, economisindu-se astfel mari cantități de provizii, din rezervele proprii ale familiilor. Alături de aceasta, familiile reușesc mai toldeamna să-și întregescă proviziile de hrană pentru iarnă.

Crearea de culesuri târzii se poate realiza desigur într-o măsură mai mică, prin cultivarea de anumite plante melifere în apropierea stupinei, care trebură să aibă perioada de înflorire spre sfârșitul verii și toamna. Pentru aceasta se folosește lotul apicol și în mod deosebit cultivarea de plante melifere în asolament. Accentuăm că prin introducerea în asolament a plantelor melifere, nu se sustrage din suprafețele cultivabile în mod special pentru albine, iar pe de altă parte se crează o bună bază meliferă târzie pe suprafețe întinse. Plantele melifere ce se recomandă în scopurile arătate sînt facelia, sulfina, muștarul etc. În cîmpia Bărăgan ca și în alte regiuni, stupinele pot fi transportate de asemenea la suprafețele ocupate cu plante tehnice aromate.

Cînd regiunea este lipsită de culesuri târzii sau stupina nu poate fi deplasată la asemenea cu-

Iesuri, intensificarea creșterii de puieți în perioada de toamnă se realizează prin hrăniri *stimulente*. Rezultate foarte bune se obțin cu această metodă în felul următor: pe o durată de 20--30 de zile, se descăpăcesc la fiecare 2--3 seri suprafețe de câte 1--2 dm² de miere din fagurii așezați anume în acest scop (se folosește câte un fagur cu o dată), după diafragmă. Prin spațiul liber din partea de jos a diafragmei, albinele se grăbesc să transporte în cuib mierea descăpăcită și astfel se creează condițiile unui cules aproape natural. Mierea fiind hrănită mai bine, începe să depună din abundență ouă. Pe toată durata hrănirii, trebuie acordată o mare atenție preîntâmpinării furtişagului. Pentru aceasta urdinișurile stupilor se micșorează în raport cu puterea fiecărei familii (2, 3, 4 cm). Descăpăcirea mierei se face seara, după încetarea zborului albinelor. La fiecare familie nu se descăpăcește decât suprafața de fagur care poate fi golită de albino în noaptea următoare, folosindu-se mai întâi ramele cu puțină miere. Cuiburile familiilor de albine trebuie astfel organizate, încât la terminarea hrănirilor să nu mai fie nevoie de o nouă rânduire a fagurilor pentru iernare.

Hrănirea stimulentă în perioada de toamnă este categorie superioară hrănirii stimulente de primăvară. Pentru a produce însă efectele dorite, hrănirea stimulentă trebuie începută uneori la sfârșitul lui iulie, sau cel mai târziu la începutul lunii august, având în vedere că trebuie să existe în fiecare familie o cantitate îndestulătoare de miere și în aceeași măsură o bogată rezervă de păstură. Fără aceste elemente, hrănirea stimulentă nu are efectele așteptate, devenind doar o metodă de completare a rezervelor de iarnă.

În lipsa ramelor cu miere, se poate folosi pentru hrănirea stimulentă siropul de zahăr în doze mici (cca 150 g în fiecare scara) cit și în doze mai mari (la 3--4 zile), cu aceleași măsuri de preîntâmpinare a furtişagului. Siropul se dă albinelor fie în rama-brânitor, fie în hrânitorul prevăzut de STAS-ul stupului orizontal.

Un colectiv de la secția de apicultură I.C.Z. a studiat, în anii 1950--1951, efectele hrănirii stimulente prin descăpăcirea de rame după diafragma în comparație cu administrarea de sirop de zahăr, și rezultatele au fost următoarele: familiile hrănite stimulent prin descăpăcirea fagurilor cu miere au crescut cu 28% mai mult puieți decât familiile nehrănite. Cele hrănite cu sirop de zahăr în doze mari au crescut cu 19,5% mai mult puieți, iar cele hrănite cu sirop de zahăr în doze mici numai cu 13,6% mai mult decât familiile nehrănite. Prin urmare la hrănirile stimulente de toamnă, rezultatele cele mai bune se obțin prin descăpăcirea fagurilor cu miere după diafragmă.

PROVIZII DE MIERE ȘI PĂSTURĂ PENTRU IERNAT

Un rol hotărâtor la iernarea în bune condiții a familiilor de albine îl are cantitatea și calitatea rezervelor de hrană. Asigurarea familiilor cu hrană înainte de venirea iernii este necesară nu numai pe timpul iernii, ci și pentru creșterea de puieți în a doua perioadă de iernare, dar mai ales la începutul primăverii. În această perioadă, albinelor le trebuie liniște desăvârșită, căci orice intervenție poate tulbura și cauza un dezechilibru în viața familiei. Va trebui deci ca apicultorul să se îngrijească din toamnă să asigure familiilor

întreaga cantitate de provizii necesară pentru iarnă și în special începutul primăverii, după cum vom arăta mai departe.

Strimțarea cuibului. Familia trebuie să formeze ghiemul pe fagurii cu miere de bună calitate

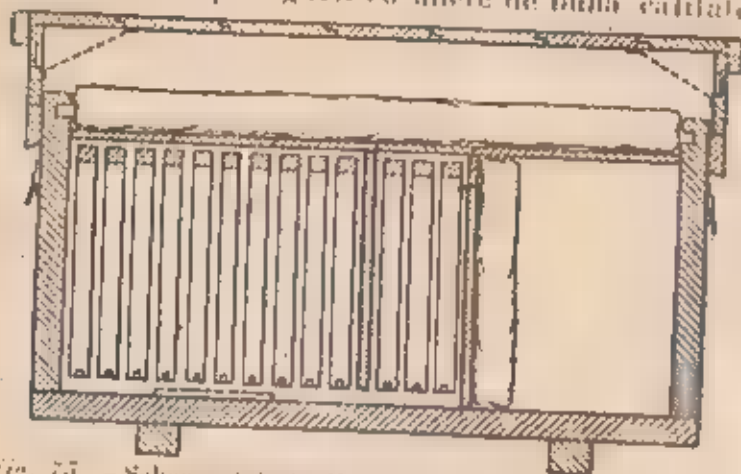

Fig. 75 - Schema strimțării cuibului în perioada de toamnă în stupul orizontal

într-un spațiu proporțional cu mărimea ei. În acest scop este nevoie de strimțarea cuibului, în numărul de rame acoperite bine de albine. Cu această ocazie se îndalătură din cuib toți fagurii ce urmează a se reforma și care nu au putut fi scoși în luna august cu prilejul strimțării cuibului, pentru stimularea creșterii de puieți, care nu trebuie confundată în nici un caz cu strimțarea cuibului în vederea iernării. De asemenea, se îndalătură din cuib fagurii de curând clădiți de culoare deschisă, care păstrează mai greu căldura pe timpul iernii, precum și aceia care au mai puțin de 2 kg de miere. Această lucrare trebuie executată între sfârșitul lunii septembrie, pe vreme caldă-roasă și între seară. Dacă familia nu are provi-

ziile necesare iernatului pe fagurii rămași în cuib, atunci parte din fagurii scoși din cuib se trec după diafragma, unde se descăpăcesc periodic, iar restul se păstrează la rezervă, alcătuind un fond prețios pentru largirea cuiburilor de primăvară.

Rînduirea fagurilor cu provizii. Pentru trecerea cu bine prin anotimpul rece și creșterea de puieți în primăvară, o familie normală are nevoie de 18-20 kg de miere, din care 14-16 kg trebuie să se găsească în fagurii ocupați de albine în timpul iernii în cuibul strimțat. Rînduirea corectă a fagurilor cu provizii, în familiile normale (care iernează individual), se face în felul următor: în centrul cuibului se așază fagurii care au cel puțin 2 kg de miere și celulele din partea de jos goale, iar la marginile cuibului se așază doi faguri cu miere. În cazul proviziilor slabe de iarnă (8-10 kg) rînduirea fagurilor se face astfel: în mijloc se așază fagurii ce conțin mai multe provizii, iar spre margini cei cu mai puține provizii, însă cu cel puțin 0,5 kg.

Cînd însă iernează două familii într-un stup, cum este cazul în stupii orizontali, fagurii cu mai multe provizii se organizează de o parte și de alta a diafragmei ce le separă, apoi către margini și în ordine descrescîndă, cei cu mai puține provizii, dar cu cel puțin 2 kg. În acest fel se asigură la îndemîna familiilor cantitatea de hrană necesară iernatului. Mierea necăpăcită absoarbe pe timpul iernii vaporii de apă din cuib, se subțiază și începe să curgă din faguri. Afară de aceasta, produce albinelor care o consumă, diaree; de aceea, mierea din fagurii pe care iernează familia trebuie să fie căpăcită.

Cel mai important lucru pe care trebuie să-l cunoască stuparii este cu productivitatea famili-

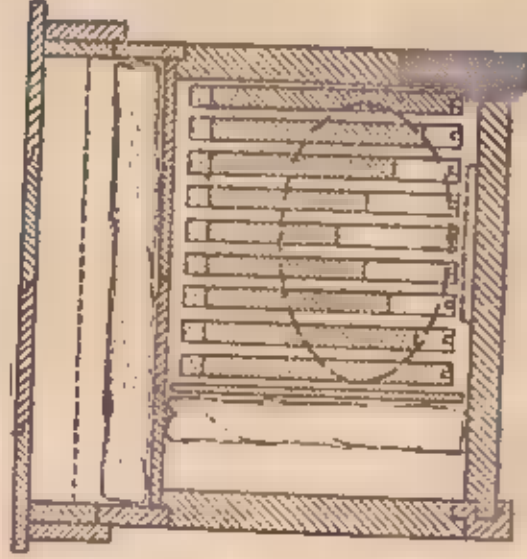

Fig. 76 — Schema rîndirii fagurilor
cu proviziî pentru iernat la o familie
de albine normală

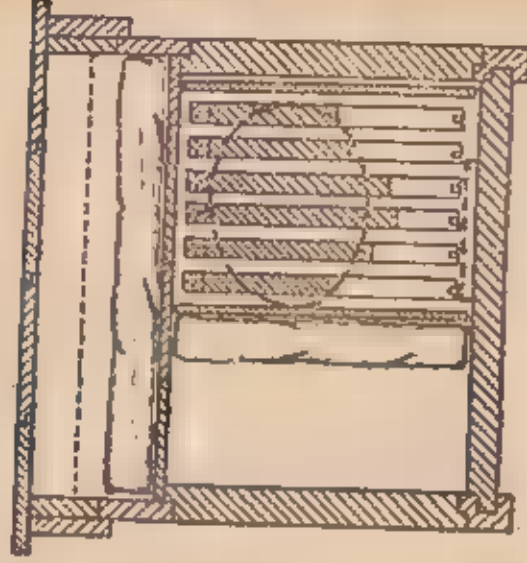

Fig. 77 — Schema rîndirii fagurilor
cu proviziî pentru iernat la o familie
insuficientă cu proviziî insuficiente

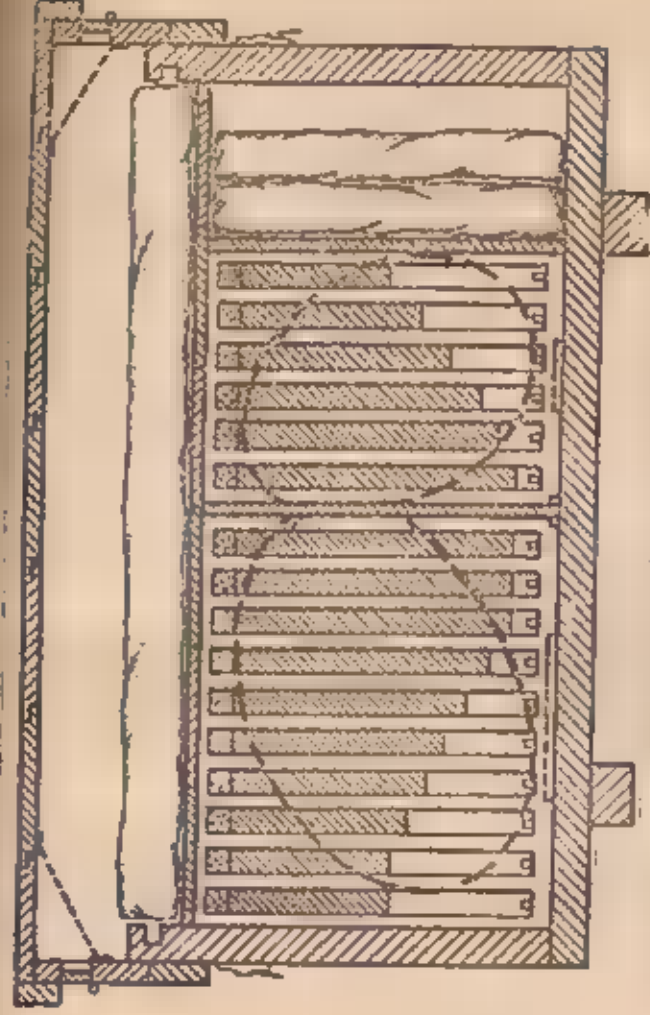

Fig. 78 — Schema rîndirii fagurilor cu proviziî pentru iernat la o familie
de două familii de albine în stupul orizontal

ilor de albine este determinată de abundența proviziilor lăsate albinelor pentru iarnă și primăvară.

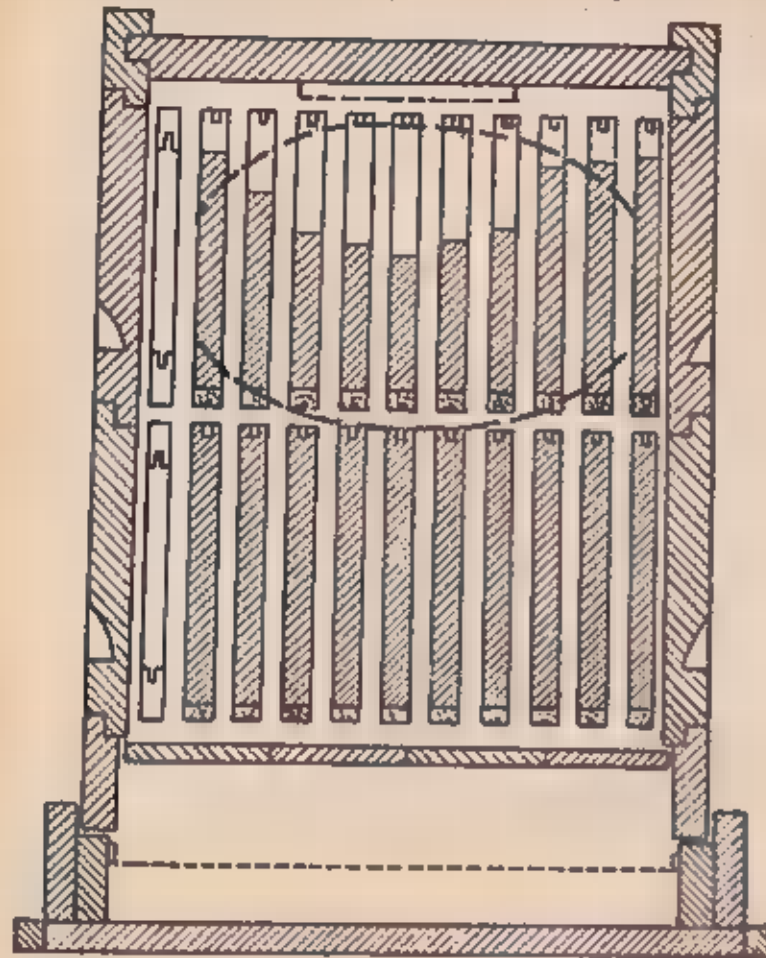

Fig. 79. — Schema rânduirii fagurilor cu provizii pentru iernat în stupul mult ietajat

După o statistică din U.R.S.S. rezultă că familiile care au iernat cu câte 14,4, 16,7, 18,3, și

19,1 kg provizii; au produs în sezonul următor respectiv câte 17,1, 23,6, 28,0 și 31,7 kg miere brută. Dar aceeași mulți stupari lasă familiilor pentru iernat provizii care depășesc cantitatea de 25—30 kg la fiecare.

Completarea proviziilor de hrană în familiile slab aprovizionate. Uneori familiile nu reușesc să se aprovizioneze cu hrana necesară iernatului pe seama culesurilor slabe de la sfârșitul verii și din toamnă. În asemenea situație, apicultorul trebuie să completeze proviziile necesare înainte de venirea timpului rece, cu mierea din faguri ce au prisosit în alte familii, deci prin echilibrarea hranei între familiile din stupină; pe seama rezervelor de miere în faguri, făcând anume în perioada culesului principal din vară, sau cu miere lichidă. În lipsa acestora, completarea rezervelor de iernat se poate face cu sirop de zahăr (o parte apă și două părți zahăr).

În stupinele unde există numai rezerve de miere lichidă, lucrările de completarea proviziilor se fac astfel: mai întâi se aranjează cuibul cu faguri de culoare închisă (care să conțină și păstură), în numărul corespunzător puterii familiei, apoi mierea necesară completării proviziilor se subțiază cu apă (o parte apă și trei părți miere) și se dă albinelor în hrănitoare sau în faguri așezați la marginea cuibului. Completarea hranei se poate face prin hrăniri masive de câte 2—3 sau chiar mai multe kilograme de miere zilnic.

Trebuie avut în vedere că această lucrare trebuie să se facă încă de la sfârșitul lunii august, ca albinele să o poată înmagazina și mai ales căpăci. Căpăcirea mierei se face cu un efort din partea albinelor și este bine cu acest efort să-l facă albinele vîrstnice care pier pînă la venirea iernii.

În același mod se face și hrănirea cu sirop de zahăr; mai întâi zahărul se topește prin fierbere cu apă în proporție de 2 : 1 (două părți zahăr și o parte apă), iar după răcire se dă familiilor cu ajutorul hrănitorelor sau în faguri cum s-a arătat la completarea proviziilor cu miere lichidă.

Prin prelucrare, siropul pierde din cantitate, de aceea la completarea proviziilor cu sirop de zahăr, se mărește cantitatea necesară cu 25%.

Datorită faptului că zahărul suferă mai multe transformări (se inversește), care uzează organismul albinei mai mult decât mierea, se recomandă amestecul de sirop cu miere (o parte miere și o parte sirop de zahăr, sau două părți zahăr și o parte miere).

Asigurarea proviziilor de păstură. Albinele au nevoie pentru iarnă, în afară de miere, și de polen sub formă de păstură. Apicultorul trebuie să controleze dacă fiecare familie are cel puțin doi faguri cu păstură și dacă celulele acestor faguri sunt acoperite cu miere câpăcită. Familiile lipsite de această importantă provizie, vor primi faguri cu păstură de la rezervă și li se vor administra polen de la floarea de porumb, arin etc., sub formă de turtițe.

Fagurii cu păstură se agază de o parte și de alta a cuibului însă în așa fel ca să fie acoperiți de albine pe timpul iernii. Altfel se poate întâmpla ca păstura să se altereze din cauza umidității.

Calitatea proviziilor de iarnă. Iernarea familiilor de albine în bune condiții se asigură nu numai prin provizii de hrană înfostătoare, ci în primul rând prin calitatea acestor provizii.

Mierea de mană nu este bună pentru hrana albinelor pe timpul iernii. Prezența ei în proviziile de hrană pentru iarnă, provoacă o mortalitate ridicată chiar și acolo unde albinele culeg în-

timplător. Pentru a se preîntâmpina pierderile cauzate prin consumul mierei de mană, sau îmbolnăvirea albinelor de diaree, fagurii ce conțin mierea de mană se scot din stupi, înlocuindu-se cu faguri cu miere de calitate bună din rezervele făcute în acest scop de la culesul principal din vară. Dacă nu există asemenea rezerve, mierea de mană se extrage din faguri și se înlocuiește cu miere lichidă sau cu sirop de zahăr.

Cît de importantă este această lucrare se poate constata din rezultatele cercetărilor stațiunii experimentale din Tula (U.R.S.S.), care arată: la albinele iernate cu miere de flori, greutatea resturilor de hrană nedigerată din intestinul gros a fost de 28 mg în decembrie, 32 mg în ianuarie, 34 mg în februarie și 36 mg în martie. La cele iernate cu miere de mană, la sfîrșitul lunii noiembrie greutatea a ajuns la 24 mg, la începutul lunii decembrie 31 mg, iar la sfîrșitul lunii decembrie 30 mg, cînd a apărut diareea. Întrucît capacitatea intestinului gros pentru reținerea resturilor nedigerate a fost depășită.

În timpul culesurilor se urmărește ce plante sînt cercetate de albine. Dacă albinele culeg sucurile dulci produse de păduchii de frunze sau acelea produse de alte părți ale plantelor în afară de floare, atunci cu siguranță că în cuiburile familiilor se va descoperi mierea de mană. De obicei în zonele cu păduri de foioase, aproape că este nelipsită mierea de mană din rezervele de iarnă. Pentru preîntîmpinarea pagubelor de pe urma iernării cu asemenea provizii, se procedează la controlul calității mierei.

Probele se iau cu lingurița de la cel puțin 20% din familie, de pe 2—3 faguri din fiecare familie și din diferite locuri din cuib. Mierea de mană poate fi identificată organoleptic: este mai puțin

plăcută la gust, mai vâscoasă, de culoare mai închisă și de regulă necăpăcită.

În stupină, pot fi practicate două procedee pentru identificarea mierei de mană: *reacția cu apă de var* și *reacția cu alcool*. În primul caz, se introduce — în volum egal, într-o eprubetă — miere și apă distilată (care poate fi înlocuită și cu apă de ploaie). După ce mierea a fost dizolvată, se adaugă două părți apă de var. Apoi se încălzește până fierbe și dacă există miere de mană, apar în soluție flocoane brune.

Apă de var se prepară din 100 g de var nestins și 0,5 l de apă de ploaie. După ce varul s-a depus la fund, soluția limpede se toarnă într-o sticlă și se păstrează în acest scop. În al doilea caz, în soluția rezultată prin dizolvarea mierei în apă distilată se adaugă 8—10 părți alcool rectifiant (90°). Dacă soluția este tulbură, înseamnă că proba analizată conține miere de mană.

PROTECȚIA ÎMPOTRIVA FRIGULUI ȘI SCHIMBĂRIILOR DE TEMPERATURĂ ÎN TIMPUL IERNII

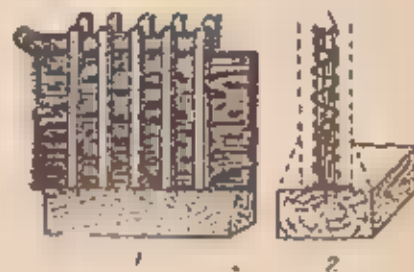
Asigurarea regimului de căldură în interiorul familiilor este una din condițiile esențiale pentru ușurarea vieții albinelor pe durata iernii.

Chiar dacă apicultorul a strînat cuiburile familiilor în luna august și a echipat stupii cu diafragme și saltebute de paie în vederea stimulării creșterii de puieț în perioada de toamnă, această lucrare s-a făcut numai pe jumătate, pentru că o parte din fagurii ce trebuiau reformati, mai aveau încă puieț. De aceea, la terminarea lucrărilor de completare a hranei și după încetarea creșterii de puieț, se face un ultim control, în vederea organizării definitive a cuibului pentru iarnă. Cu ocazia

aceasta, se scot din stupi fagurii care la controlul ultim erau ocupați cu puieț și care au mai puțin de 2 kg de miere, fagurii care din alte cauze nu au fost înălțurați din cuib și aceia care nu sînt ocupați cu albine, astfel încît să nu rămîină în cuib decât fagurii pe care se formează ghemul și doi faguri marginasi, plini cu miere.

Fagurii rămași pentru iarnă se așază către pereții din spate răsăriți al stupului și se separă de restul spațiului

din stup cu o diafragmă de lemn. Dacă stupul are două diafragme de lemn, fagurii cuibului de iarnă se așază la mijlocul stupului avînd de o parte și de alta cele două diafragme. În cazul stupilor orizontali, cînd miezul cu matca asintătoare ierneaază alături de familia de bază, sau se ierneaază două familii într-un stup, se folosesc trei diafragme de lemn și două din paie sau alte materiale izolatoare, în felul următor: la mijlocul stupului se fixează între șipurile pe fundul și pereții stupului diafragma înaltă cu marginea de sus pînă la nivelul superior al scîndurilor ce formează podșorul. Fixarea diafragmei, cum s-a arătat, este absolut necesară pentru a se

A - catapod pentru condichionarea saltebutelelor: 1 - vedere generală a catapodului cu palele presate manual; 2 - secțiune transversală prin catapod (se vede cum se prind palele)

B - poz pentru presarea paielei
Fig. 80

înlătura posibilitatea trecerii albinelor dintr-o parte în alta a stupului, care duce la unirea familiilor în timpul iernii și pierderea uncia dintre măci. În partea de răsărit se trece nucleul ru matra ajutătoare sau familia mai slabă, iar în partea de apus familia de lauză sau cea mai puternică. După fiecare cuib se alătură o diafragmă de lemn și câte una din materiale izolatoare (paie, papură, fin, cîlți, mușchi etc.) și apoi se așază scindurele de podișor și salteluță.

ASIGURAREA UNEI BUNE AERISIRI ÎN INTERIORUL STUPILOR

La stupii verticali, se ridică căpăcelul de pe gaura de hrănire a podișorului, iar dacă nu există acest dispozitiv se depărtează scindurelele dintr-o parte a cuibului, în așa fel, ca să rămînă o deschidere de 4 — 6 mm lărgime pe toată lățimea podișorului. Același lucru se aplică și la stupii orizontali. Peste podișor se așază apoi salteluță care trebuie să acopere întreaga suprafață a podișorului fără a lăsa locuri goale pe margini. Prin această operație se creează posibilitatea ca vaporii de apă ce se produc din respirația albinelor, precum și umezeala ce pătrunde în stupi, să fie absorbită de salteluță și să se mențină astfel o atmosferă uscată în interiorul stupilor.

Un rol important pentru evacuarea vaporilor, îl au urdinișurile superioare, care la familiile normale și puternice trebuie lăstate deschise pe toată lungimea. Nu se admite așezarea a 2—3 rînduri de hirtie peste podișoarele stupilor, înainte de așezarea salteluțelor, ceci prin aceasta se împiedică evacuarea vaporilor de apă. Așezarea a 2—3 foi de hirtie peste podișor rămîne valabilă numai în

perioada de toamnă și primăvară, iar pe durata iernii, asemenea hirtii se pot așeza pe deasupra salteluțelor.

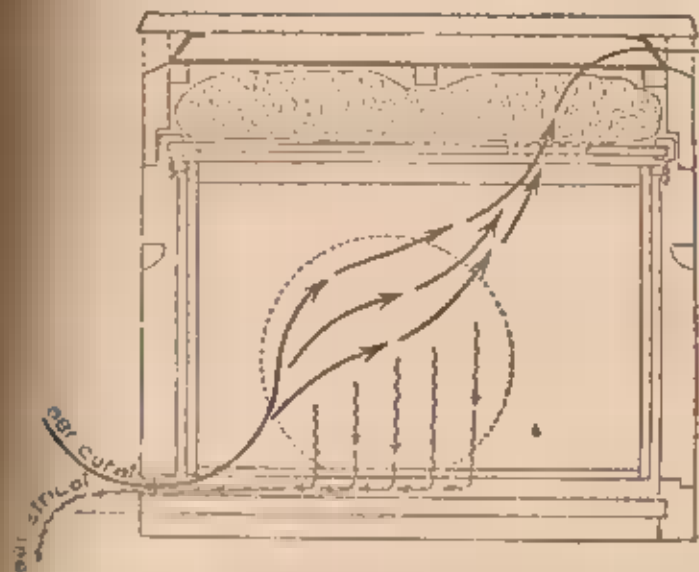

Fig. 31 — Schema primenirii aerului din cuib

Cea mai bună ventilație se asigură prin urdinișurile superioare.

MASURI PENTRU ADAPOSTIREA STUPILOR PE TIMPUL IERNII

Familiile slabe pot ierna mai multe într-un stup (3—4), cu luarea aceluiași măsuri stricte de a nu trece albinele dintr-o parte în alta a compartimentelor. Fiecare familie trebuie să aibă urdinișul propriu, iar pentru a nu se rătăci albinele, se aplică pe scindura de zbor, despărțituri de lemn și se vopsesc intrările în diferite culori.

Nucleele cu mătci de rezervă pot ierna foarte bine în stupi orizontali și chiar în cei verticali, pregătiți anume în acest scop, pe câte 1—2 faguri cu miere și păstură.

Pentru a preveni intrarea șoarecilor în stupi, se fixează la ordinașori grătare speciale.

În condițiile de climă din țara noastră, familiile de albine normale afară de familiile slabe și nucleele cu mătci de rezervă (în afară de acelea care iernază lângă familia de bază), asigurate cu provizii suficiente de hrană, pot ierna în cele mai bune condiții în aer liber.

Iernarea în aer liber se face pe locurile care au ocupat pe viața stupinei în timpul sezonului activ. Mult mai bine și mai ales în regiunile bîntuite de vînturi, este și se organizează iernarea familiilor în adaposturile cunoscute sub denumirea de „cojone”. Un asemenea cojoc nu este decît un împănchetaj exterior comun mai multor familii. Acest sistem duce la realizarea unei însemnate economii de hrană pe timpul iernii, precum și la evitarea uzării stupilor din cauza intemperțiilor.

Un cojoc mai bun, un fel de adapost, improvizat din panouri mobile în fața, ce pot proteja familiile ca într-o încăpere, a fost introdus la stupinile cooperatiste. Pentru aceasta, se folosesc materiale ce se găsesc cu ușurință în orice gospodărie ca: stuf, cocii de porumb, floarea-soarelui, sorg și chiar paie (panouri din paie presate) și are avantajul că o dată executat în bune condiții poate servi acestui scop mai mulți ani. Un asemenea adapost oferă două mari avantaje: prin montarea panourilor din față pe timpul gerurilor și viscolurilor, stupii sînt protejați ca într-un adapost, iar pe timp normal, prin aplecarea în față a panourilor demontabile, stupii sînt în situația iernării în aer liber.

Dimensiunile interioare recomandate pentru acest „adapost” sînt următoarele: înălțimea din față — 100 cm; înălțimea din spate — 50 cm; adîncimea (lărgimea) — 100 cm. Acoperișul care depășește în față și spate — marginile cu cea 30 cm se confecționează tot din materiale izolatoare și se învelește cu carton asfaltat. Pentru susținerea și întărirea pereților se folosesc — după împrejurări — pari sau stîlpișori, iar pentru susținerea acoperișului, un schelet din scînduri etc.

El se confecționează din timp în spatele grupelor de câte 4—10 stupi anume formate în perioada de toamnă. În stupinele mici este necesar un singur adapost orientat cu fața spre sud, iar în cele cea 60 de stupi, 3 adaposturi (dispușe în careu) orientate cu fața la sud, est și vest.

Cojocul simplu se amenajează prin noiembrie-decembrie, după ce albinele au rărit zborurile. Pentru aceasta, se amenajează mai întîi un scaun comun de înălțime convenabilă pentru numărul stupilor, la 20 — 25 cm înălțime de la pămînt, peste care se așterne paie, și mai bine cîte o salteluță din paie sub fondul fiecărui stup. Pe acest scaun se așază pe un singur rînd, stupii alăturați. Gaturile dintre stupi și de sub scaun se infundă cu paie. Deasupra stupilor și în spatele lor se așază de asemenea un strat de paie sau cîte o salteluță. Pentru a feri acest strat izolator de pătrundere a apei, care l-ar transforma într-un strat de gheață pe timpul iernii, partea superioară se acoperă cu o foaie de carton asfaltat.

Partea din fața adapostului astfel improvizat se acoperă cu snopi de stuf, cocii sau papură, însă numai pe durata gerurilor, vînturilor puternice și a viscolului. În zilele calde din timpul iernii și mai ales către sfîrșitul ei, peretele improvizat din

fața adăpostului se înlătură. Stupii trebuie să fie orientați cu urdinișul către sud, iar în jurul adăpostului se improvizează perdele de protecție contra vânturilor predominante, din trestie, coceni de porumb, floarea-soarelui, sorg, nuiele etc.

Pentru că materialele ce se folosesc la confecționarea „cojoacelor” înau foarte ușor, trebuie acordată toată atenția la supravegherea și măsurile pentru preîntâmpinarea incendiilor.

În cazul iernării familiilor de albine în camere, trebuie asigurată ventilația, linaștea, întunericul și de asemenea trebuie să se ia măsuri împotriva șoarecilor, prin folosirea capcanelor, otrăvirilor, introducerea pisicilor etc. Cea mai bună temperatură în camera de iernare este de $0-2^{\circ}\text{C}$ și cel mult 4°C și o umiditate a aerului de $75-85\%$.

Practica și cercelările întreprinse în ultima vreme au demonstrat că cea mai bună iernare în regiunile de sud, sud-vest și vest ale țării se obține lăsând stupii pe locurile ce le-au ocupat în sezonul activ. Pentru aceasta, „cojoacele” individuale corespund cel mai bine tuturor cerințelor necesare familiei pentru o iernare optimă. În această situație și pentru realizarea unor economii substanțiale de materiale, soluția ar fi să se amenajeze „cojoace” pentru grupuri mici de stupi (4-10 familii). În felul acesta, se evită rătăcirile albinelor în zborurile de curățire din timpul iernii și mai ales primăvara.

În regiunile de nord, nord-est și zona muntoasă, unde iernile sînt de durată mai lungă și mai aspre, problema împachetării, adăpostirii stupilor pe timpul iernii, capătă o și mai mare importanță.

ÎNȚOȚINERA FAMILIILOR DE ALBINE PE TIMPUL IERNII ȘI ALTE LUCRĂRI DIN ACEASTĂ PERIOADĂ

Problema iernării familiilor de albine a frămîntat și continuă să frămînte în mare măsură poapicicultori.

Experiențele din țara noastră făcute pe sute de familii, au arătat că iernatul în aer liber este categoria mai bună față de iernarea în adăpost, prin urmare cerințele biologice ale albinelor pe

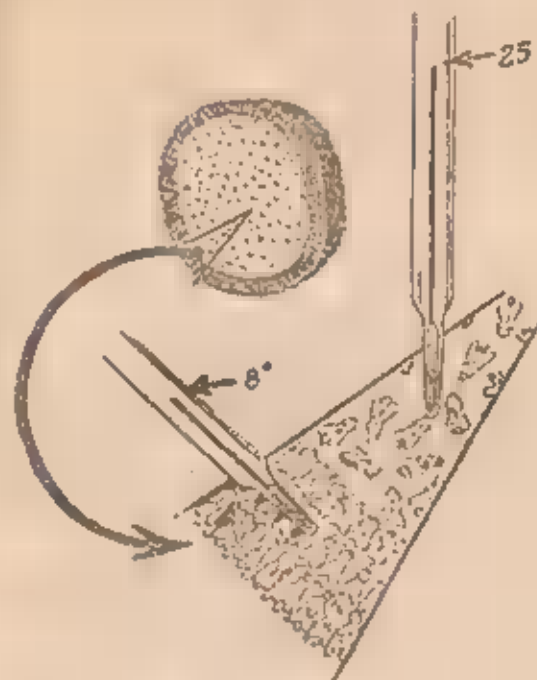

Fig. 32 — Ghemul de iarnă și temperatura lui (după P. Orban)

timpul iernii sînt satisfăcute mai bine prin iernarea în aer liber, dar pentru care, este necesar să se creeze condițiile arătate în descrierea lucrărilor

de iarnă. Pentru a putea supraviețui în timp de iarnă, albinele se strâng pe câțiva faguri în mijlocul cuibului formând ghemul de iarnă. Principala cauză care determină formarea ghemului este temperatura. După numeroase observații, formarea ghemului începe când temperatura din jurul cuibului scade sub $18,3^{\circ}\text{C}$, iar formarea completă are loc când temperatura exterioară a ghemului ajunge la 13°C . Aceasta se întâmplă când temperatura de afară scade sub 8°C . Cu cât temperatura este mai ridicată, cu atât albinele stau mai răsfirate și ghemul este mai mare, pe când la temperaturi scăzute, ele se strâng din ce în ce mai mult și ghemul se micșorează. Temperatura din interiorul ghemului este influențată la rândul ei de prezența puieților, care face ca temperatura să se mențină la $34 - 35^{\circ}\text{C}$; lipsa lui face ca temperatura să oscileze cu câteva grade deasupra temperaturii critice a ghemului, care este de 14°C . Albinele de pe margini, care alcătuiesc un fel de „coajă” a ghemului, au rolul de a proteja ghemul de pierderea căldurii. Grosimea acestui strat de albine variază de la $2,5 - 7$ cm în raport cu temperatura din jurul ghemului.

Interiorul ghemului este format din albine mult mai active care hrănindu-se mai intens produc căldură prin mișcări din aripi, picioare și abdomen; după o astfel de activitate, ele se liniștesc. În perioada de inactivitate temperatura produsă de ele, scade treptat, apropiindu-se de aceea minimă, 14°C , în care timp se produce în familie o excitare și în mijlocul ghemului reîncepe activitatea.

Variațiile bruște de temperatură se resimt și în interiorul ghemului și sînt dăunătoare pentru viața familiei de albine, deoarece la o răcire bruscă se poate întâmpla ca o parte din albine să nu se

poată alătura albinelor din grosul ghemului și să înghețe. De asemenea, variațiile bruște de temperatură, precum și gerurile puternice de lungă durată pot duce la ridicarea temperaturii din interiorul ghemului pînă la $33 - 34^{\circ}$, situație în care marea poate începe ouatul, ceea ce nu este de dorit în cazurile cînd urmează încă o perioadă lungă de iernare.

De obicei, perioada de activitate a albinelor din interiorul ghemului durează de la $\frac{1}{2}$ oră pînă la $5 - 8$ ore. După aceasta urmează o perioadă mai lungă de aproximativ 24 de ore, în care albinele stau liniștite.

La începutul iernii, temperatura în ghem se ridică pînă la 25° , scăzînd după aceea pînă aproape de limita minimă. Spre sfîrșitul iernii, temperatura în ghem se mărește treptat. Pe timpul iernii, temperatura în „coajă” ghemului variază între limitele de $6 - 8^{\circ}\text{C}$.

Se menționează că pe timpul iernii, albinele produc căldura și încălzesc numai interiorul ghemului. Radiațiile de căldură din ghem fiind protejate de „coajă” ghemului, influențează doar într-o foarte mică măsură asupra interiorului stupului. Din această cauză, temperatura aerului din stup în general, este cu numai $1 - 2^{\circ}\text{C}$ mai ridicată ca aceea din exterior.

Locul de formare a ghemului de albine și forma lui. Totdeauna albinele formează ghemul de iernare în partea cea mai călduroasă a cuibului, pe fagurii de unde au ieșit ultimele generații de puieți și în dreptul urdinșului. Camoșind acest lucru apicalul poate să dirijeze locul de formare a ghemului. Albinele din ghem au tendința de a se așeza în partea superioară a ramelor, adică în spațiul unde este temperatura mai ridicată, ocupînd

lagurii cu miere căpăcită. Forma ghemului variază în raport cu felul stupilor și puterea familiilor. Astfel, la familiile puternice aflate în stupii sistematici cu rame scunde și late, ghemul are forma de elipsă cu diametrul mare paralel cu fundul stupului. La familiile aflate în stupi cu rame înalte

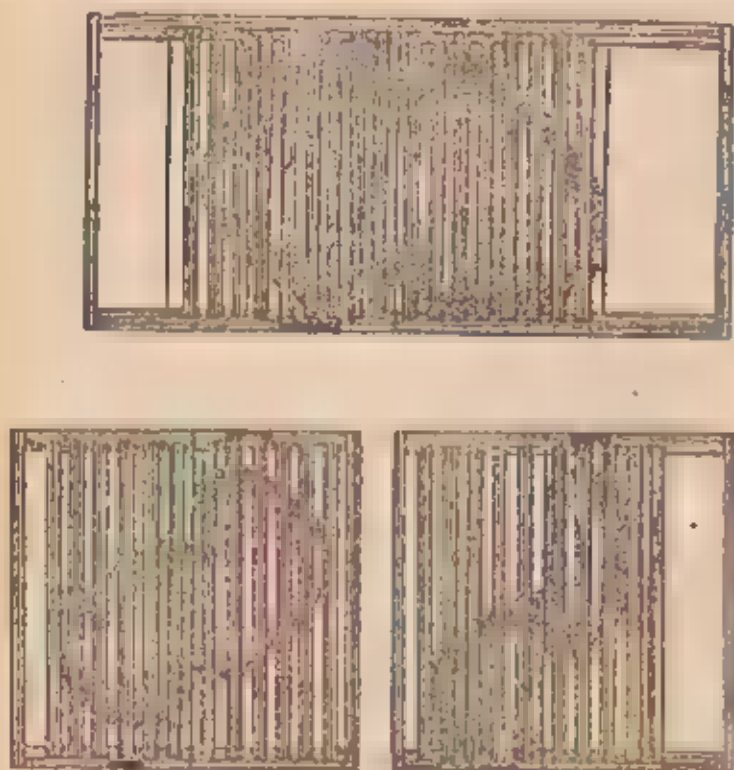

Fig. 53 — Scheme așezării ghemurilor a două familii de albine, ce iernază la același stup

Apa: familiile fiind puternice, cu toate că ordinele sunt îndreptate în direcții deosebite, ghemurile s-au adunat lângă diafragma comună. *Jos:* ghemurile se așază lângă diafragma comună, dar familiile fiind slabe și ordinele îndreptate în direcții opuse, albinele nu fac un ghem comun

to care căldura este păstrată mai bine, ghemul are forma tot a unei elipse, însă cu diametrul mare perpendicular pe fundul stupului. Aceeași formă o iau și ghemurile de iernare din familiile adăpostite în stupii primitivi. La familiile slabe, forma ghemului este aproape întotdeauna sferică.

Cum trăiesc și se hrănesc albinele în timpul iernii. În toată perioada de iernare, ele nu elimină în mod normal excrementele în interiorul stupului. Acest lucru este posibil datorită mării capacități a intestinului gros și datorită faptului că în acest timp consumul de miere este redus, iar mierea se asimilează aproape complet de către organism.

Dacă resturile de hrană nedigerate ce se adună în intestinul gros provin din miere de calitate inferioară sau miere de urnă, ele ajung în cantități mai mari și capacitatea intestinului gros va fi în curând depășită. Aceasta duce la supraîncălzirea intestinului gros și apariția *diareei*. Formarea cuibului de iernare pe rame ce au mierea pe o jumătate din suprafața lor, asigură o bună iernare. În acest caz, ghemul nu va trebui să se deplaseze de pe unii laguri pe alții în căutarea hranei. Lipsa proviziilor de hrană face ca ghemul de albine să fie nevoit a se deplasa în alte spații dintre laguri. Atunci temperatura scade sub 0° din cauza mobilității reduse a albinelor, ghemul nu se mai poate deplasa și albinele pot pieri de foame.

Cercetările din urmă au dus la constatarea că învelișul ghemului este format din albinele vârstnice, pe când cele din mijlocul lui sînt din cele mai tinere. Acest lucru se confirmă prin faptul că albinele tinere, adică cele crescute tîrziu în toamnă, păstrează toate însușirile de a produce lapte de

albină pentru hrănirea mătii și larvelor, pot scela ceara, îngriji puietul etc.

Către sfârșitul primăverii, mătrea începe ouatul în celulele fagurilor din mijlocul ghemului, adică acolo unde căldura este mai mare; albinele tinere sînt acelea care hrănesc și îngrijesc puietul și nu cele vîrstnice. S-a mai observat că celulele căpăcite cu miere din apropierea albinelor ce formează învelișul ghemului rămîn în general intacte, ceea ce confirmă ca albinele vîrstnice primesc hrana de la albinele tinere.

Din cele arătate, se vede că albinele pe timpul iernii au o activitate redusă. Strînse în ghem pe fagurii cu provizii, aproape nemîșcate, albinele se hrănesc atît cît este necesar pentru menținerea vieții. Prin urmare, în condițiile de iernare normală, funcțiile fiziologice sînt reduse și ele la strictul necesar, ceea ce contribuie ca uzura organismului să se reducă la minimum.

Tulburarea acestui ritm caracteristic de viață provoacă neliniștea lor, activizarea lor, consumul exagerat de hrană, ridicarea temperaturii în ghem, încălcarea intestinului gros cu fecale peste limita normală și în consecință o uzură mai mare a organismului lor.

Neliniștea albinelor în timpul iernii poate fi determinată de numeroase cauze, ca: zgomotul din afară sau din interiorul stupului, provocat prin loviri sau de dăunători (șoareci, ciocănitori), temperatură prea scăzută sau prea ridicată, umiditatea sau uscăciunea exagerată a aerului, aerisirea insuficientă a cuibului, proviziile de calitate inferioară, lipsa mătii, existența a prea multe albine vîrstnice, lumina ce pătrunde pe neașteptate, boli etc. O singură ridicare a capacului de pe corpul stupului duce la ridicarea temperaturii în ghem cu

2-3°C. Cînd temperatura ghemului se ridică cu cîteva grade, pentru liniștirea albinelor este necesar un interval de 20—30 de ore. Într-o atmosferă umedă în stup, se mărește pierderea de căldură și ca urmare consumul de hrană crește. În același timp, umiditatea exagerată, poate provoca și alterarea rezervelor de miere și păsturi, cu urmări nefavorabile asupra sănătății albinelor.

Îngrijirea albinelor pe timpul iernii. Lucrările de îngrijire a albinelor în sezonul de iarnă constau în lăini mari din crearea condițiilor care să asigure o deplină liniște a albinelor și înlăturarea pe cît este cu putință a tuturor cauzelor care tulbură ritmul caracteristic de viață al lor.

Voluntul acestor lucrări depinde de modul cum s-a organizat și ajutat familiile de albine pentru iernat. Familiile puternice, care îndeplinesc condițiile ce asigură o bună iernare, necesită intervenția apicultorului numai în situații excepționale. Stările anormale, ce se pot ivi în timpul iernii la unele familii, se datoresc în mare parte pregătirii nesatisfăcătoare a lor în vederea iernatului, mai ales din cauza lipsei de hrană suficientă sau a hranei de calitate inferioară, existența familiilor slabe și în cele din urmă din cauza ivirii unor condiții nefavorabile și neînlăturate la timp.

Datorită particularității vieții albinelor, care îngreiește posibilitatea de amestec din partea apicultorului în cuibul lor, așa cum se poate practica cu ușurință pe timpul verii, îngrijirea familiilor de albine în această perioadă reclamă multă pricepere, atenție și grijă.

În sezonul de iarnă, starea familiilor se poate aprecia după comportarea albinelor prin *ascultare* și după aspectul diferitelor resturi ce pot fi văzute fără deschiderea stupului.

Ascultarea familiilor de albine se face apropiind urechea de peretele din față a stupului sau mai bine cu ajutorul unui tub de cauciuc lung de 1 — 1,2 m și cu diametrul interior de 0,8 — 1,0 cm. Introducerea unuia din capetele tubului în urdiniș și a celuilalt capăt în ureche, îngăduie perceperea zgomotului albinelor în cele mai bune condiții. Zgomotul moderat și uniform arată că familia este în stare bună și că iernarea decurge normal. Bizăitul puternic înseamnă că familia este în suferință și urmează să se stabilească de îndată cauzele care au provocat această stare. Zgomotul slab, însoțit de zgomotul asemănător focnetului frunzelor, este o indicație că familia este infometată. Când zgomotul este foarte slab sau nu se percepe de loc, se va interveni fără abuz însă, prin lovirea cu mâna (ușor) a peretelui din față al stupului. Dacă albinele răspund printr-un bizăit puternic, care însă încetează numai deocă, înseamnă că familia iernează în condiții bune. Bizăitul prelung, neuniform în intensitate și plingător, indică absența mătci.

După cantitatea de albine moarte găsite pe jos în fața urdinișului și cele scoase de pe fundul stupului, cu ajutorul unei sime îndoită și cea mai bine cu ajutorul unei hirtii parafinate sau cernițe așezată înăuntru din toamnă — anume în acest scop, după aspectul lor, se poate de asemenea aprecia starea familiilor de albine. Mortalitatea exagerată de albine înseamnă că familia a intrat în iarnă cu prea multe albine vârstnice, fie azurii organismului din cauza unor condiții nefavorabile sau unor boli. Prezența albinelor amede, unecegate, arată că în stup este prea multă umiditate. Cadavre de albine, fără capete, roase, prezența excrementelor de șoareci, arabi cu aceștia au pătruns în stup.

Dacă albinele moarte au abdomenul umflat, sau se observă semne de excremente de albine, înseamnă că albinele sînt pe cale, sau sînt deja bolnave de diaree, din cauza proviziilor de calitate inferioară, sau a consumului exagerat de hrană în urma unor condiții nefavorabile. Prezența de cristale printre cadavrele de albine dovedește că mierea din fagurii pe care iernează albinele, s-a cristalizat. Albinele moarte se strîng într-o lădiță și apoi se ard.

Îngrijirea familiilor de albine ce iernează în aer liber sau în „coșne”. În scopul micșorării pierderilor de căldură din ghem, în afara împachetajului individual al familiilor, se asigură o cât mai bună protecție a stupinei contra vîntului. Astfel dacă plantația de protecție sau gardurile amenajate din jurul stupinei, nu asigură o bună adăpostire, se amenajează paravane suplimentare din nuiele, tulpini de floarea-soarelui, stuf etc. De asemenea se îmbunătățește împachetajul individual al stupilor prin înbrăcarea lor cu rogozini confecționate din paie, stuf ori papură. Pentru împiedicarea luminii de a pătrunde direct în interiorul stupului, se fixează în fața urdinișului o scîndură înclinată.

Se urmărește ca în interiorul stupului să nu pătrundă apa sau zăpada prin orificiile de aerisire sau crăpături. Se curăță scîndura de zbor și urdinișul de zăpadă sau gheață cu ajutorul unui fier încălzit. Cel puțin o dată pe lună se curăță urdinișul și fundul stupului de albinele moarte, apreciindu-se cu ocazia ocăzii starea familiilor.

În prima jumătate a iernii, se urmărește o dată pe lună prin ascultare, în deosebi starea familiilor slabe sau cu provizii de hrană neîndestulătoare. În a doua jumătate a iernii, se urmărește starea totu-

rar familiilor, luând de fiecare dată măsuri de îndreptare a stărilor anormale.

În zilele ciobitoare se înlesnește efectuarea zborurilor de curățire, înlăturând albinele moarte de la urdinișuri, grătile de protecție contra șoarecilor și lărgirea urdinișului. Dacă timpul este deosebit de favorabil pentru efectuarea zborului de curățire, familiile ale căror albine întârzie să iasă la zbor pot fi stimulate anume la aceasta, lăsând ca razele solare să treacă direct pe podișor, prin înlăturarea capacului și saltelei. De asemenea, familiile ce se găsesc la umbră, pot fi stimulate pentru zbor, mutându-le în locuri adăpostite de curenți și expuse razelor solare. În tot timpul iernii se urmărește zilnic ca familiile să nu fie deranjate de păsări de curte etc.

Îngrijirea familiilor de albine ce iernează în adăposturi. O deosebită atenție trebuie acordată și îngrijirii albinelor ce iernează în încăperi amenajate. Pentru ca iernarea să decurgă în bune condiții, este necesar să se asigure o temperatură cât mai constantă de 0 - 2°C cel mult 4°C, și o umiditate a aerului de 75—85%.

În prima jumătate a iernii, adăpostul se vizitează de două ori pe lună, iar în a doua jumătate, săptămânal și chiar mai des. În afara de aceasta, adăpostul trebuie cercetat ori de câte ori intervine o schimbare bruscă a timpului (geruri mari sau încălzirea timpului). În adăpost se intră cu atenție, fără a produce zgomot. Pentru iluminat, în timpul vizitării adăpostului, se folosește un felinar prevăzut cu piază sau hârtie roșie. În adăpost, apicultorul constată și înregistrează temperatura și umiditatea, apreciază starea familiilor, după comportarea albinelor, stabilind eventualele cauze care provoacă o stare anormală. Aprecierea stării

familiilor și stabilirea cauzelor care provoacă neliniștea albinelor se face după aceleași criterii ca la stupii ce iernează afară.

Reglarea temperaturii se face prin mărirea sau micșorarea ventilației din încăperea unde iernează stupii. În lipsa coșurilor de ventilație, menținerea temperaturii, în limitele cerute, se obține prin ușa încăperii. În cazul unei scăderi exagerate a temperaturii din cauza gerurilor mari, menținerea ei la nivelul necesar se asigură prin trecerea de aer cald pe ușa din camera verină, încălzită anume în acest scop. Dacă temperatura din adăpost este prea ridicată, ceea ce se întâmplă mai cu seamă spre sfârșitul perioadei de iernare, menținerea ei în limitele normale se va asigura lăsând ușa deschisă în tot cursul nopții.

Trebuie menționat că în același adăpost și la aceeași temperatură, familiile de albine reacționează diferit, în raport cu puterea lor, după felul împachetajului, marimea urdinișului și poziția ghemului pe laguri față de poziția urdinișului. Se întâmplă ca la aceeași temperatură, familiile de albine puternice să se neliniștească pentru că le este prea cald, iar familiilor slabe să le fie frig. În asemenea situații restabilirea condițiilor normale din stupi se realizează la familiile puternice prin ridicarea saltelețelor, deschiderea completă a urdinișului, iar dacă această măsură nu este suficientă, chiar prin înlocuirea fundului stupului cu o ramă prevăzută cu plasa de sîmă, pe cînd la familiile slabe, prin așezarea lor în cel mai cald loc din adăpost, împachetare suplimentară, micșorarea urdinișului etc.

Reglarea umidității în adăpost se realizează prin intensificarea sau micșorarea ventilației adăpostului. Unezeala exagerată se înlătură prin

zerisire puternică și așezarea în adăpost a unor pîdițe cu var nestîns, care absorb vaporii de apă. Dacă aerul este prea uscat, se va recurge la introducerea în adăpost a unor saci umezi. Aerul prea uscat în adăpost provoacă albinelor sete, care se recunoaște prin prezența unor cantități exagerate de cîmpăcele (ramagus) de faguri pe fundul stupilor și ieșirea albinelor din stup în căutarea apei. Pentru potolirea setei, se pot folosi adăpătorele individuale (sticle prevăzute cu fitile de bumbac), sau se așază cîrpe umezite deasupra ghemului. Albinelor trebuie să primească de asemenea apă în cazul cristalizării mierii în faguri.

Altfel la iernarea în aer liber cîi și în adăpost, trebuie luate măsuri sigure de a se împiedica umiditatea în interiorul stupilor. Umiditatea excesivă provoacă cea mai mare neliniște în familii, un consum exagerat de hrană și o uzură anormală a organismului albinelor. În cazul cînd stupii nu sînt prevăzuți cu urdinișe suplimentare superioare, evacuarea vaporilor de apă din stup se poate asigura prin podișor, lăsînd o deschidere de 1—2 cm, sau înălțurîndu-se cîmpăcelul de la orificiul de hrănire, rămînînd, bineînțeles, pe loc saltelea de protecție.

O deosebită atenție trebuie dată șonrecilor, care provoacă în fiecare an pagube însemnate. Pentru împiedicarea pătrunderii lor în stupi, pe lingă montarea la urdinișe a grătarelor speciale despre care s-a vorbit mai înainte, se folosesc capcane, otrăvă etc.

Indreptarea stărilor anormale din familiile de albine pe timpul iernii. Celo mai frecvente cazuri de stări anormale, care influențează negativ asupra productivității stupinelor, sînt: lipsa de hrană, îmbolnăviri și, mai rar, pierderea mamei.

Hrănirea familiilor cu provizii insuficiente sau lipsite complet de hrană se face cu miere sau zahar dublu rafinat. Cel mai ușor și bine se ajută familiile cînd exista în stupină faguri cu miere de rezervă. Fagurii cu miere se introduc în cuib, în așa fel, ca să fie în contact cu ghemul albinelor. Cînd lipsese ramele cu miere de rezervă se poate folosi miere lichidă turnată în faguri.

Un alt procedeu de hrănire este acela prin folosirea mierii cristalizate, care se administrează în porții de 1—1,5 kg învelită în pînză umezită și așezată pe leăturile superioare ale ramelor, deasupra ghemului. Turtița de miere se așază pe șipei de 0,5—1 cm grosime, pentru a se înlesni astfel accesul albinelor. Un procedeu asemănător de hrănire, care dă rezultate foarte bune, este folosirea pastei preparată din miere și zahăr, precum și a șerbetului de zahăr. Pasta se prepară din patru părți zahăr pudră și o parte miere încălzită, care se frămîntă la un loc cu aluatul. Se dă albinelor ca și mierea cristalizată. În lipsă de miere se poate folosi sirop gros de zahăr (două părți zahăr și o parte apă). Siropul se poate administra albinelor fie turnat în faguri ce se așază alături de ghem, fie în hrănitore așezate deasupra ghemului.

Numărul hrănirilor și data cînd se administrează hrana pe timpul iernii depind de cantitatea proviziilor existente în cuib, la începutul iernii. La stabilirea datelor cînd trebuie administrată hrana, se ține seama de consumul mediu al unei familii normale, care în lunile octombrie, noiembrie și decembrie, este de aproximativ 0,7 kg pe lună, în luna ianuarie de 1—1,5 kg, iar în februarie și martie de 2—3 kg pe lună.

În cazul îmbolnăvirii albinelor de diaree, ceea ce se întâmplă mai frecvent spre sfîrșitul iernii,

familiilor bolnave li se va asigura posibilitatea efectuării unui zbor de curățire. Pentru aceasta se va folosi orice zi caldă din timpul iernii. Dacă nu este posibilă executarea zborului în aer liber, se va recurge la zborul de curățire în cameră.

Altfel în această situație cît și în altele, cînd sînt necesare intervenții în cuibul albinelor în timpul iernii, cum va fi completarea sau înlocuirea proviziilor de hrană, înlăturarea soarecilor din stupi, înlăturarea umidității din stupi, împachetarea suplimentară interioară, lucrările se vor executa într-o cameră încălzită la temperatura de 25-27°C. Familile se introduc la început pentru 4-5 ore într-o cameră alăturată cu o temperatură de 15°C și se trece în cealaltă cameră unde se execută lucrările. În cazul zborului de curățire, familia se așază pe un postament în apropierea ferestrei, la înălțimea părții de jos a torului acesteia. Toate ferestrele, în afară de aceea în fața căreia se găsește stupul, se acoperă cu hîrtie neagră, iar pe fereastra neastupată se atîrnă o perdea de tifon. După deschiderea uşdinisului și ridicarea podişorului, se lasă albinele să iasă în zborul de curățire. În timpul zborului, se îndreaptă toate stările anormale: gîsile în cuib ca înlocuirea hranei, curățirea stupului și a ramelor, administrarea de hrană etc. După 2-3 ore se ajută albinele ca să se strîngă din nou în cuib prin întunecarea camerei și lăsarea unei dîre de fum în îndreptată spre uşdinis.

Din cele arătate cu privire la îngrijirea familiilor de albine pe timpul iernii, se desprinde foarte clar că este mult mai bine să se prevîntîmpine stările anormale ce se pot ivi pe durata iernii — familii, prin măsurile ce pot fi luate încă din toamnă pentru asigurarea condițiilor unei bune iernări.

Pe de altă parte, în situația cînd din cauze obiective nu — putut fi luate toate măsurile, în vederea asigurării iernatului în bune condiții, cu puțină muncă și atenție, este posibil a se interveni și pe timpul iernii nu numai pentru a salva viața familiilor în suferință, ci și să se ajute efectiv ca toate familiile să poată ieși cu bine în primăvară.

Completarea și recondiționarea inventarului apicol. Ca și în alte ramuri din agricultură, sezonul de iarnă în general nu reclamă în stupărit intervenția apicultorului decît în situații excepționale. De aceea, în mod curent se poate afirma că iarna reprezintă sezonul inactiv. Dacă așa stau lucrurile, în ceea ce privește creșterea și îngrijirea albinelor propriu-zis, nu tot așa se întîmplă cu pregătirile apicultorului pentru valorificarea culesurilor din sezonul următor. De aceea, în afară de grădă și măsurile ce trebuie să le ia pentru îndreptarea stărilor anormale din familii, apicultorul bun gospodar, își va putea ușura cu mult munca din sezonul următor, folosind sezonul de iarnă la completarea și recondiționarea inventarului apicol.

Pentru aceasta, pe lîngă fiecare stupină nu trebuie să lipsească o încăpere-atelier, unde se pot repara și chiar construi mare parte din utilajele necesare în practica apicolă.

Cea mai importantă lucrare din această perioadă este confecționarea sau procurarea sagurilor artificiale, necesari în sezonul viitor, precum și fixarea lor în rame. Din practică se cunoaște că sagurii artificiale cu mît stau un timp mai îndelungat (de la confecționarea pînă la introducerea lor în stupi), cu atît devin mai trîndei, mai rezistenți și prin urmare nu se vor mai dilata celulele și chiar rope pe timpul căldurilor din vară sau pe timpul transporturilor în stupăritul pastoral.

PRODUSE APICOLE

MIEREA

Principalul produs direct de la albine este mierea. Ea constituie pentru oameni un aliment de mare valoare alimentară, care are în același timp proprietăți medicinale. Valoarea nutritivă a mierei de albine este dată de compoziția ei: hidrați de carbon sub formă de zahăr ușor asimilabil (glucoză și fructoză), săruri minerale, ferumenți și vitamine. Ea este un excelent întăritor pentru copii, tineret, pentru aceia care efectuează munci grele, convalescenți și un medicament în prevenirea și combaterea multor afecțiuni ca: boli cardiace, digestive, pulmonare, nervoase, epuizare, ajutând în mare măsură la centrizarea ramilor etc.

În stare proaspătă, mierea are mirosul și culoarea specifică florilor de unde provine nectarul, este fluidă și transparentă. Cu vremea, dar totdeauna în funcție de florile din care provine, se cristalizează.

Clasificarea mierei se face după diferite criterii.

— După plantele și părțile din plante de unde au cules albinele nectarul. Mierea din flori provine din preluarea de către albine a nectarului produs de nectarile florilor. Ea poate fi *monofloră*, purtând denumirea plantei respective (sălcii, lei,

lonă etc), dacă la prepararea ei a predominat nectarul unei singure specii de plante, și *polifloră* în cazul când provine din prepararea unui amestec de nectar de la mai multe specii de plante. Pe lângă sorturile arătate, mai există miere rare provenind din sucurile dulci pe care le culeg albinele nu din flori, ci de pe alte părți ale plantelor, cum ar fi frunzele de prun, stejar, arțar etc., precum și din excrementele dulci ale unor soiuri de purici de frunze, așa-denumită *miere de mona*.

— După felul cum a fost recoltată, mierea poate fi: *miere în laguri sau în secțiuni*, care rămâne în laguri clădiți și căpăciți, în care nu a crescut puieț; *miere provenită de la extractor*, unde lagurii cu miere, însă fără puieț, au fost goliți de miere; *miere scursă liber din laguri*, care nu conțin puieț, deci fără intervenția vreunei acțiuni mecanice asupra lagurilor și *miere obținută prin presarea lagurilor*, care nu conțin puieț.

— După consistență poate fi: *miere fluidă* (siropoasă), mai mult sau mai puțin transparentă, și cu o viscozitate variabilă. Viscositatea este determinată de procentul de apă conținut în miere și temperatura mediului înconjurător, iar transparența, de culoare; *miere cristalizată* sau în diferite stadii de cristalizare, cu diferite mrimi de cristale.

— După culoare, poate avea o gamă de culori, de la înecolor până la brună roșcată.

— După gust, aromă și puritate poate fi: *miere monofloră* care are gustul și aroma caracteristic speciei de plantă de la florile căreia provine și *polifloră* cu gustul și aroma în raport cu proveniența și cantitatea nectarului predominant. Mierea are un gust caracteristic și plăcut; fiind gustul este pronunțat aerisitor, înseamnă că ea a

intrat în fermentație. Dacă se simte o înțepală în gură, atunci conține multă păstură.

Clasificarea mierii pe calități se face în conformitate cu prevederile STAS-ului 784-49, prin metoda punctelor. Aprecierea mierii din punct de vedere organoleptic (STAS 784-49) se face în puncte după indicațiile din tabelul 5.

Tabelul 5

Clasificarea mierii prin metoda punctelor

a) Culoare (maximum 30 de puncte)

Califica- tiv	Aprins incoloră	Gălbui dealb	Gălbui auriu	Gălbui portoca- lie	Gălbui brun	Brun negru
Puncte	30 29 28	27 26 25	24 23 22	21 20 19 18	17 16 15 14	13 12 11 10

b) Aromă și gust (celte maximum 20 puncte pentru fiecare)

Calificativ	Exce- lent (5)	Foarte plăcut (4)	Plăcut (3)	Accep- tabil (2)
Puncte	20 19	18 17 16	15 14 13	12 11 10 9 8

c) Consistență și puritate (celte maximum 15 puncte de fiecare)

Calificativ	Exceptional	Normal	Acceptabil
Puncte	15 14 13	12 11 10	9 8 7 6

Proprietăți fizico-chimice și biologice. La secția de apicultură I.C.Z. au fost analizate 160 de probe de miere din diferite regiuni ale țării. Mierea s-a încadrat în următoarele constante, care au fost adoptate în STAS 784-49:

Tabelul 6

Caracteristica	Miere	
	de flori	de mănă
Apă la % maximum	22	22
Greutatea specifică la 15°C minimum	1,402	1,402
Cenușă la %, (fier, fosfor, magneziu, potasiu etc) maximum	0,35	0,8
Aciditate, în ome NaOH la 100 g miere maximum	4	5
Zahăr invertit la %	70 — 80	60 — 70
Zaharoză la %	max. 5	5 — 10
Substanțe nezaharoză la %	1,5 — 5	4 — 12
Indicile diastazie minimum	10,9	10,9

Prevederile STAS-ului nu admit în miere prezența zahărului invertit artificial, glucozei industriale și coloranților de anilină. Prezența acestora în miere, indică falsificarea.

La probele de miere analizate, greutatea specifică a oscilat între 1,40 și 1,48; procentul de apă între 13,3 și 22,4; procentul de zahăr invertit între 73 și 78,5%; indicile diastazie între 2,4 și 38,5.

Puterea calorică a mierii este egală cu 3 280 calorii mari.

Condiționarea mierii. Înfațișarea și modul de prezentare al mierii inspiră consumatorului de la început fie încrederea că are în față miere naturală de albine, fie bănuiala că are de-a face cu un produs falsificat. De multe ori, bănuiala că mierea ar fi falsificată vine de acolo că în masa ei se zărește impurități, este tulbură, prezintă la suprafață un strat de mici bule de aer sau la fund un început de granulație etc. Cu alte cuvinte, deși mierea este naturală, ea se prezintă totuși ca un produs falsificat din cauză că a fost dată în consum

de către apicultor în stare *necondiționată*. Trebuie arătat că mai puțin decât în oricare alte ramuri, producția mare de miere nu influențează și nu atrage micșorarea calității.

Mierea de calitate trebuie să întrunească anumite proprietăți fizico-chimice, precum și caracteristicile organoleptice specifice acestui produs. Pe lângă proprietățile menționate, trebuie avut în vedere că mierea mai are o serie de însușiri de care trebuie să se țină seama la recoltare, extracție, condiționare și conservare, care influențează asupra calității. Astfel mierea este deosebit de higroscopică, prinde cu ușurință mirosurile mediului înconjurător, iar în cazul încălzirii peste limitele cerute, se distruge diastaza și fermentii ce-i conține. De aceea, apicultorul trebuie să țină seama de toate însușirile mierei, începând de la recoltarea pînă la predarea ei în consum.

În general, pentru a se obține miere de calitate, se recomandă următoarele măsuri:

— recoltarea fagurilor cu miere din stupă să înceapă atunci cînd mierea a ajuns la maturitate, și aceasta se cunoaște după căpăcirea de către albine a părții superioare a fagurilor. Din acest moment, se împlă rareori ca apa din conținutul mierei să depășească limita admisă de 22%. Fagurii destinați extracției, se transportă în camera destinată acestei lucrări în lădițe curate și acoperite. Înainte de începerea extracției, fagurii cu miere se sortează: într-o parte se trec aceia de culoare deschisă, în care nu a fost crescut puiet, iar în altă parte aceia de culoare închisă, în care s-a crescut puiet. Dacă nu se face această sortare, se obține o miere de culoare mai închisă, din cauza coloranților ce au pătruns în pereții celulelor din fagurii vechi de la generațiile de puiet crescute

în ele. Mierea de culoare mai închisă are o valoare comercială mai mică, uneori cu câteva puncte. În cazul mierei de salciu, prin sortarea fagurilor se obține *miere superioară* și *miere de calitate 1*, iar prin nesortarea fagurilor numai *miere de calitate 1*. Nu se admite, în nici un caz, extragerea mierei din fagurii care conțin puiet.

Mierea care se scurge de la extractor trebuie trecută printr-o strecurătoare dublă. În acest scop, se așază strecurătoarea specială între caneaua de scurgere a extractorului și găleata în care se scurge mierea, sau se așază deasupra maturatorului o strecurătoare mare. Ca strecurătoare foarte bună poate servi și o bucată de pînză obișnuită sau un șiențel mare, confecționat din pînză obișnuită.

În vasele cu miere, corpurile străine cu greutate specifică mai mică decât a mierei se ridică la suprafață, iar cele mai grele se lasă la fund. Tot aici, mierea se stratifică: deasupra stă mierea mai puțin viscoasă, adică aceea cu un conținut mai mare de apă (cu 2% mai mult decât cea de la fund), iar la fund mierea viscoasă. După un timp, dacă camera de condiționare a mierei este uscată și caldă, se evaporă o parte din apă și atunci mierea ajunge la greutatea specifică normală.

După limpezire, se îndalătură straturile de miere cu impurități de deasupra și de la fund. Mierea cu impurități, strînsă de la toate vasele, se limpezeste de mai multe ori, înainte de a fi dată în consum, sau se folosește la prepararea oțetului din miere, mai ales dacă este o cantitate mică.

Mierea limpezită se poate păstra mai departe în maturator, dacă începerea este curată, uscată și bine aerisită, sau ambalată în vase specifice ermetice închise. Camerele în care se păstrează mierea trebuie să fie bine acoperite în așa fel ca

să nu cadă praf sau să pătrundă muște, furnici, viespi, albine etc.

În raport cu proveniența, mai toate sorturile de miere cristalizează, atât cea extrasă cit și cea în faguri, și la aceasta, contribuie prezența în miere a unei infime cantități de melitoză. Cristalizarea indică totdeauna că mierea este naturală. În general, mierea falsificată nu cristalizează. Mai totdeauna în mierea din faguri există un număr de cristale denumite *cristale inițiale*, îndeosebi la aceea din fagurii vechi. Timpul în care se cristalizează mierea extrasă, depinde de numărul cristalelor inițiale. În cazul existenței unui număr mare de cristale, ele cresc, se unesc repede și forma cristalizării în asemenea cazuri este fină (tutoasă), iar procesul de cristalizare durează puțin. În cazuri contrare, cristalele inițiale sînt rare, cresc și se dezvoltă independent fiind forma unei cristalizări mai zgrunțuroase (cu cristale mari de 0,5--5 mm). La cristalizarea mierei influențează compoziția chimică a mierei și temperatura. Astfel mierea de nouă cristalizează mai greu față de mierea provenită din nectar floral, pentru că prima conține o mai mare cantitate de substanțe coloide. În ceea ce privește temperatura, se știe că la o temperatură scăzută cristalizarea se face mai repede, mai ales cînd acest proces era deja început.

Cunoașterea elementelor ce favorizează cristalizarea permite apicultorilor să dirijeze acest proces pe calea dorită de ei, astfel: — pentru grabirea procesului de cristalizare se amestecă în mierea lichidă, miere cristalizată și anume cîte 100 g la fiecare 100 kg, bine frecată într-un mojar. Prin amestecări repetate, se obține o cristalizare mai fină.

Lichefierea mierei cristalizate se obține prin încălzire în baie de apă la o temperatură de cel

mult 60°C. Printr-o încălzire peste această limită, se distrug fermenteii, deci valoarea ei comercială scade.

O condiție esențială ce se impune la condiționarea mierei în tot procesul de manipulare a ei, de la recoltarea fagurilor din stupi și pînă ajunge la consumator, este respectarea cu strictețe a tuturor regulilor de igienă, căci numai în acest fel va fi obținută și se va menține de calitate superioară.

Cît privește vasele folosite la condiționarea mierei, dacă sînt de metal, ele trebuie să fie emalinate, lăcuite special sau la nevoie ceruite ori parafinate. Dacă se folosesc vasele de lemn, atunci ele trebuie să fie obligatoriu impermeabilizate, căci altfel se pot produce mari surgeri de miere, și mierea împrumută mirosul de lemn.

Determinarea greutății specifice a mierei. Una din metodele ușoare pentru aflarea exactă a greutății specifice a mierei, este următoarea: se ia un vas de sticlă cu gîtul îngust și după ce i s-a luat tura, se toarnă în el un kg de apă cît mai precis cîntărită, notîndu-se nivelul la care a ajuns pe gîtul sticlei. Apoi se varsă apa, se usucă bine vasul și se toarnă în el miere pînă la nivelul la care ajunsese apa. Mierea trebuie lăsată în vas pînă ce se ridică la suprafață toate bulele de aer. Dacă prin aceasta, nivelul mierei a scăzut, se mai adaugă miere pînă la nivelul marcat și apoi se cîntărește cu aceeași precizie. După aceea se scade greutatea vasului fără miere și cifra obținută indică greutatea specifică a mierei, de exemplu:

greutatea vasului gol . . .	= 325 g
greutatea vasului cu apă	= 1325 g
greutatea vasului cu miere	= 1727 g
greutatea specifică a mierei	= 1402 g
(1727 - 325 = 1402).	

Conținutul apei în miere se determină și mai ușor după greutatea ri specifică. Cu cât greutatea specifică a mierii este mai mică, cu atât conține mai multă apă și invers. Astfel în micșorarea sau creșterea greutății specifice cu 7 g, conținutul apei crește sau scade cu 1%.

Greutatea unui litru de miere lichidă în grame

1443
1436
1429
1422
1416
1409
1402

Conținutul apei în procent

16
17
18
19
20
21
22

după A. I. Climentov

Ambalarea și pastrarea. Obliguit, mierea se ambalează astfel:

- în bidoane de sticlă cu o capacitate maximă de 2 kg de miere, prevăzute cu capace de metal;
- în bidoane de carton impermeabile, de maximum 1 kg de miere, prevăzute cu capace de carton (miere cristalizată);
- în ambalaje de hârtie pergament și carton, de maximum 1 kg (miere cristalizată);
- în lădițe de lemn cu o capacitate de 10-15 kg de miere, parafinate sau rășinate cu hârtie pergament;
- în bidoane de tablă albi (cositorită), curate și uscate de câte 25 sau 50 kg conținut net, de formă paralelipipedică sau rotundă, închise ermetic cu capace metalice;
- în butoaie de lemn impermeabilizate (parafinate sau ceruite) cu un conținut de maximum 100 kg.

Butoaiile se marchează cu ajutorul șabloanelor, iar celelalte ambalaje prin etichetare.

Marcarile au următoarele specificații: numele și adresa producătorului sau distribuitorului, denumirea și calitatea mierii, anul recoltării, greutatea brută, lara, numărul ambalajului, greutatea netă pentru ambalajele sub 2 kg și STAS 784-49.

Pastrarea și transportul. Incușerile destinate pentru depozitarea și pastrarea mierii trebuie să fie uscată, răcoroasă în timpul verii, bine ventilată și fără mirosuri pătrunzătoare. Mierea este un produs care poate fi păstrat vreme îndelungată, dacă este suficient de maturată, putând suporta temperatura de 24°C, fără a se influența aroma, gustul și culoarea. La această temperatură păstrată timp de 16 luni, nu a prezentat nici un fel de degradare. Temperatura optimă pentru conservarea mierii este de 10-12°C, iar cea minimă de 5°C, cu condiția ca ea să fie ambalată în vase ermetice închise.

Mierea poate fi transportată prin orice mijloace. La transporturile pe cale ferată, în timpul caldurilor din vară, vagoanele trebuie să fie bine ventilate, iar vehiculele trebuie să fie curate și fără mirosuri pătrunzătoare.

CEARA

Este un al doilea produs direct de la albine. Ea are o deosebită importanță economică, fiind neînlocuibilă în numeroase ramuri ale industriei, ca: industria electrică, metalurgică, de automobile, de sticlă, hârtie, industria textilă, a lacurilor, farmaceutică și în primul rând, în industria fagurilor artificiali.

Metode și unelte pentru prelucrarea materiei prime de ceară. Metodele și unelte ce se reco-

mandă la prelucrarea materiei prime pentru obținerea cerii comerciale se pot împărți în două categorii:

— metode și unelte pentru obținerea cerii de calitate superioară și calitatea I;

— metode și unelte pentru obținerea cerii de calitate a II-a și a III-a.

Ceara de calitate superioară se obține din prelucrarea fagurilor crescuți în ramele clăditoare, a curățiturilor recoltate cu ocazia cercetării și organizării cuiburilor în sezon, a căpăcelelor de la extracția cerii și a fagurilor în care nu a fost crescut puiet.

Toate categoriile de materie primă arătate, se pot prelucra cu ajutorul căldurii solare, pe toată durata sezonului activ, în cerificatorul sau topitorul de ceară solar, cu condiția ca platforma, pe care se așază fagurii de topit, să nu fie la o depărtare mai mare de 7 cm de geamul capacului. Ceara obținută prin acest fel de prelucrare este de culoare aproape albă sau galbenă-deschis și cu cel mai mare punct de topire ($64-65^{\circ}\text{C}$). Această ceară se pretează cel mai bine pentru confecționarea fagurilor artificiali.

Fagurii vechi ce se reformează, deși conțin un mare procent de ceară, de obicei se prelucurează tot cu ajutorul topitorului solar și mai ales prin diferite sisteme de presare (cum ar fi sistemul primitiv cu saculețe etc). Și în primul, ca și în celelalte cazuri, practica a dovedit că prin acest sistem, cea mai mare parte din ceară conținută în fagurii vechi, rămâne în boșină, căreia apicultorii nu-i acordă atenție, și astfel o însemnată cantitate de ceară de la familiile de albine se pierde, în loc de a constitui un fond dintre cele mai importante pentru sporirea producției de ceară.

De aceea, fagurii vechi ce se reformează trebuie topiți și presați în cel mai scurt timp de la scoaterea lor din stupi, cu ajutorul unei prese simple ce

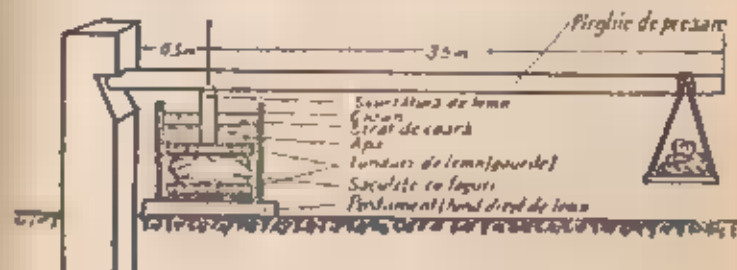

Fig. 84 — Presă simplă din lemn pentru prelucrarea fagurilor vechi în stupină (după C. Antonescu)

poate fi improvizată în gospodărie și pusă în stare de funcționare în orice zi pe durata sezonului.

Compoziția chimică. În compoziția cerii de albine intră aproximativ 15 substanțe diferite, care aparțin următoarelor grupe: compuși esterici, 70,4 - 54,7 % acizi grași liberi 13,5 - 15% și hidrocarburi 12,5 - 15%.

La analiza elementară, ceara de albine se prezintă astfel: carbon = 80%; hidrogen = 13%; oxigen = 7%.

Proprietăți fizice. Greutatea specifică a cerii la 15°C variază între 0,956 și 0,969. Prin ridicarea sau micșorarea temperaturii, greutatea specifică crește sau scade cu 0,008 pentru fiecare 1°C . Punctul de topire al cerii diferă, și aceasta este în funcție de materia primă și metodele folosite la prelucrarea ei, astfel:

— solzișorii de ceară produși de albine 72°C ;

— ceara provenită din faguri topiți și presați $62-65^{\circ}\text{C}$;

— ceara extrasă prin solvenți (benzină, sulfură de carbon) $69-71^{\circ}\text{C}$.

Punctul de solidificare: 60,5—64,1°C. Temperatura de solidificare la aceeași ceară este, în general, mai mică ca a punctului de topire cu 0,1—2,0°C.

Coefficientul de duritate la temperatura de 20°C diferă, de asemenea, după materia primă și metodele folosite la extracția cerii, după cum urmează: ceara scursă liber din faguri topiți este de 8—13; ceara provenită prin presarea fagurilor, 3—6; ceara extrasă prin solvenți, de 1.

Clasificarea cerii¹. Din punct de vedere economic, ceara se clasifică în următoarele calități.

a) *Ceara de calitate I* de culoare aproape albă și galbenă deschis, cu totul lipsită de corpuri străine, adică uniformă în culoare atât în masa calupului cât și în partea de jos a lui; astfel că în locurile de ruptură ea are o culoare omogenă pe toată înălțimea buciții. Suprafața sparturii are o structură cristalină fină. Mestecată în gură nu se lipește de dinți și nu are gust sau miros de rășină, grăsime, parafină. Frământată între degete pînă se înmoaie, nu se întinde. Mirosul ei caracteristic este plăcut de miere și flori, iar punctul de topire este de 63—66°C.

Din această calitate face parte ceara obținută prin topirea cu ajutorul certificatului solar, a cusciturilor de faguri, recoltată cu ocazia cecurtării și organizării cuiburilor în timpul sezonului, a căpăcelelor de celule de la extracția mierii, fagurilor recoltați din ramele clăditoare de ceară și a fagurilor reformati de culoare deschisă.

¹ După Scerbină și Blizniuk, STAS-61 3064-62 prevede trei calități de ceară: superioară, calitatea I, calitatea a II-a și de calitate inferioară. Hotărîrea Consiliului de Miniștri nr. 896/21.X. 1955, privind dezvoltarea apiculturii, stabilește numai următoarele calități de ceară: calitatea I (prin înglobarea cerii de calitate superioară și de calitatea I), ceară de calitate a II-a și ceară curată de boștină.

b) *Ceara de calitate a II-a*, de culoare galbenă, galbenă închis, sau brună-deschis, fără corpuri străine, atât în interiorul ei și în partea de jos a calupului. Ruptura poate și nu fie omogenă la culoare, însă sedimentul (stratul) de ceară de la fundul calupului de culoare mai închisă nu trebuie să depășească 1/3 din înălțimea calupului. Mirosul și caracteristicile organoleptice sînt aceleași ca la ceara de calitate I, însă cu punctul de topire între 63 și 64°C.

Din această calitate face parte ceara de stupine, avînd *culori mai închise*, obținută din topirea și presarea fagurilor vechi.

c) *Ceara de calitate a III-a*, de culoare galbenă, galbenă închis, cafenie, roșcată sau cenușie, brună închis. Spărtura prezintă neuniformitate. Se caracterizează prin aceea că este mai moale și cu un miros greu ca de mucegai, alături de mirosul caracteristic de ceară. Stratul de culoare mai închisă de la fundul calupului ajunge pînă la 1/2 din înălțimea calupului.

Din această calitate face parte ceara de stupine de o culoare strîictă (din cauza vaselor de tuc sau tablă necositorite ce se folosesc la topirea și condiționarea ei, sau alte cauze) și în mod densă ceara obținută prin prelucrarea boștinii (de la certificatul solar sau de la fierberea cu apă) cu ajutorul teascurilor.

Punctul de topire al cerii de calitate a II-a este de obicei de 62—62,5°C. În general, ceara provenită de la prelucrarea boștinii nu este bună pentru confecționarea fagurilor artificiali, chiar în cazurile cînd se reușește să fie prelucrată în faguri; aceștia sînt moi, se ondilează și se rup ușor în stupi.

De aceea, ceara de boștină se folosește mai mult în industrie. Dacă însă boștina mai este de prelu-

ceară este spălată de mai multe ori cu apă caldă pînă ce devine curată și îi pierе mirosul greu, iar ceara curată rezultată (aproximativ 60—70%) se fierbe fără apă la fundul vasului 6—10 ore, timp în care se evaporă parte din compușii volatili, atunci ea poate dobîndi însușirile cerii de calitate a II-a.

Afară de aceste trei calități, mai există ceară naturală de albine de o valoare redusă, care se apropiază sub calitatea a III-a. Ea se obține prin tratarea cu benzină sau sulfură de carbon a reziduurilor rămase de la prelucrarea hosiței în teascuri. Solvenții folosiți (benzină sau sulfură de carbon) dizolvă ceara din reziduurile tratate, iar prin decantarea și apoi evaporarea lor rezultă o ceară închisă la culoare, cu miros greu, patrunzător, de calitate inferioară, ce se folosește exclusiv în industrie.

Metode practice pentru identificarea cerii falsificate.

Mai întâi trebuie cunoscut faptul că ceara de albine este un produs care se pretează ușor la falsificări, în special în produse petrolifere (parafină, cerezină) și cu ceruri vegetale.

Metodele de analiză chimică, condițiile de recepție, ambalaj și marcare pentru ceară de albine sînt cuprinse în STAS 3064-52.

La identificarea cerii falsificate se pot folosi însă metode din cele mai simple de către agricultorii care sînt nevoiți să-și procure ceară sau făguri artificiali în anumite perioade, sau de către achizițorii acestui produs.

Iată cîteva din aceste metode:

Ceară amestecată cu parafină. Prin frămîntare între degete, devine moale, licioasă, nu se lipește de cuțitul întrebunțat la tăierea unui calup și

ceea ce este mai concludent, se întinde la rupere cînd este încălzită prin frămîntare între degete și apoi trasă sub formă de fir. Are miros de petrol și spărtura se prezintă netedă, pe care nu se poate serie cu cîrle.

Ceară amestecată cu cerezină. Prin frămîntare devine sfîrnicioasă, se deschide la culoare (aproape albă) și nu se lipește, nu se întinde (se rupe scurt), avînd adeseori miros de petrol; se lipește puțin la tăiat, iar spărtura se prezintă netedă și cristalină.

Ceară amestecată cu rășină (saciz). Prin frămîntare devine licioasă; prin întindere (cînd a devenit maleabilă) se trage în fire; se lipește la tăiere. Amestecată cu cantități mai mari de saciz, devine sfîrnicioasă, casantă; spărtura o netedă și miroasă a saciz.

Ceară amestecată cu șeu. Prin frămîntare devine moale și unsuroasă; nu se prezintă cu lucrul caracteristic al cerii naturale; la mestecare sau tăiere se lipește.

Agricultorii cu oarecare practică se obișnuiesc și recunosc ușor caracteristicile altor ale cerii naturale de albine, cît și ale cerii falsificate.

PROPOLISUL

Este o substanță de natură oleoasă-rășinoasă pe care albinele o folosesc ca material de construcție în interiorul stupului. Propolisul conține 50—55% materii rășinoase și balsamuri, ca. 15% uleiuri eterice și aromate, ca. 30% ceară și 5% polen. Există două izvoare de proveniență a propolisului, membrana grîuncioarelor de polen pe care albinele le adună din flori și cleiul de pe mugurii pomilor care sînt: plopul, castonul etc.

Recollarea propolisului de către apicultor se face în toată perioada sezonului activ prin curățirea scindurelelor de podișor sau a marginilor podișorului, capetele ramelor, falțurile pe care se sprijină rametele etc.

Propolisul și-a găsit o largă întrebuințare în preparatele medicinale, la prepararea lacurilor fine, soluției de altoit și pentru că are un miros aromat, se folosește la prepararea luminașilor parfumați.

BOLILE ȘI DAUNATORII ALBINELOR

GENERALITĂȚI

Albinele se pot îmbolnăvi de diferite boli care aduc pagube însemnate apiculturii, prin micșorarea productivității familiilor de albine, iar formele grave de îmbolnăvire a puietului pot duce chiar la pierrea familiilor de albine prin scăderea treptată a populației stupilor.

Bolile albinelor se împart în: *boli nemolipsitoare*, care la rândul lor pot fi infecțioase, provocate de microbi, și parazitare, provocate de paraziți; apoi *boli molipsitoare*: intoxicații, necrea puietului etc.

Unele boli ale albinelor sunt specifice albinelor în stare adultă iar altele puietului. Apariția bolilor la albine este determinată de factori care predispun la îmbolnăvire, precum și de factori care contribuie efectiv la îmbolnăvire. Bolile infecțioase sunt produse de microbi, care nu se pot vedea decât la microscop. Microbii pătrund în corpul albinelor adulte sau în acela al larvelor unde se înmulțesc repede și intoxica organismul. Atunci când le lipsește condițiile necesare de viață și înmulțire, microbii ori pier, ori formează spori. Sporii sunt acoperiți cu o membrană rezistentă, care îi apără de influențele exterioare nefavorabile.

Sporii pot trăi luni și chiar ani de zile pe faguri, pe pereții stupului sau pe unelte apicole. În data ce un spor ajunge iar în condiții prielnice de viață, ei dau naștere microbilor, care se hrănesc, cresc și se înmulțesc.

Razele solare omoară microbii și sporii acestora. Microbii mor și în diferite substanțe dezinfectante: formol, acid fenic, sodă, sublimat etc. Soluțiile acestor substanțe pot fi folosite pentru dezinfectarea inventarului apicol. El poate fi dezinfectat și prin ardere, sau chiar numai prin fierbere, fiindcă și temperaturile înalte omoară microbii.

În cazul bolilor molipsitoare este de ajuns ca microbii sau parazitul să îmbolnăvească o singură albină sau o singură larvă, și dacă nu se iau măsuri de combatere, boala se poate răspândi (trece la alte familii și chiar în stupinele vecine). Agentul provocator poate fi transmis direct prin atingerea albinei bolnave de cea sănătoasă, sau indirect, prin obiectele înconjurătoare: miere, păstură, instrumente apicole etc.

S-au văzut multe stupine înfloritoare, care au fost lichidate în câțiva ani prin lipsa măsurilor de prevenire și combatere a bolilor molipsitoare ale puieului. Organismul albinelor în condiții normale de viață și muncă este rezistent la îmbolnăviri. Condițiile care slăbesc puterea de rezistență a familiilor de albine, micșorează puterea lor naturală de a lupta împotriva bolilor. Este mult mai ușor de a preveni apariția bolilor decât, o dată apărute, a le trata.

Măsurile generale de prevenire a bolilor albinelor. Pentru a preveni apariția bolilor la albine trebuie aplicat un complex de măsuri cuprinzând:

- reguli generale de creștere,
- reguli de igienă în stupină,

— reguli pentru practicarea stupăritului pastoral.

Reguli generale de creștere. Ele au fost descrise amănunțit în celelalte capitole și acum le vom arăta numai pe scurt, pentru ca stuparul să le aibă mereu în minte.

Așezarea prisăcilor se va face în locuri uscate și ferite de vânturi. Baza meliferă din apropierea stupinelor se va înlăunțați prin însămânțarea de plante melifere și se va practica pe scări cât mai largă stupăritul pastoral la masivele melifere.

În apropierea prisăcii va fi o clădire luminoasă, uscată, care se va folosi pentru păstrarea fagurilor de rezervă, a produselor apicole și pentru executarea diferitelor lucrări. Produsele apicole vor fi ferite de atacul albinelor și al altor insecte, prin așezarea unor plase de sîrmă la ferestrele încăperilor. Mierea se va ține în vase acoperite.

Stupina va fi înzestrată cu substanțe dezinfectante și medicamente pentru albine. Se va da o atenție deosebită măsurilor de prevenire a furisugului.

Vara, stupii vor fi feriți de arșița soarelui, luîndu-se măsuri pentru o bună aerisire a cuibului. Iarna, cuiburile familiilor de albine se vor împacheta pentru a feri ghiemul de pierderile de căldură. În timpul iernii se vor lua măsuri pentru îndepărtarea excesului de umezeală din stupi. Cuibul familiilor de albine va fi alcătuit numai din faguri bine clădiți și în fiecare an se va reinnoi cel puțin a treia parte din fagurii din cuib. În fagurii vechi se pot păstra microbii și sporii acestora, care în condiții prielnice pot provoca diferite boli, mai ales acelea ale puieului.

În stupina se vor ține numai familii puternice, cu productivitate ridicată, aplicîndu-se complexul

de lucrări privind creșterea și îngrijirea rațională a familiilor de albine, prevăzute în regulile apicole obligatorii.

Familiiile de albine vor fi asigurate tot timpul anului cu rezerve suficiente de miere în cuih, necesare pentru buna desfășurare a activității albinelor. Primăvara și vara, proviziile de miere din cuih nu vor scădea niciodată sub fi — 8 kg, iar pentru iernat se vor lisa 16—18 kg de miere. Rezervele de miere pentru iernat vor fi de bună calitate, evitându-se iernarea albinelor pe miere de mână.

Pentru iarnă se vor folosi cele mai productive familii, rezistente la iernat și boli. Măteile vor fi folosite cel mult 2 ani. Pentru înlăturarea urmărilor încreșterii înrudite se va face schimb de mătci la 3 — 4 ani, din alte localități.

Încăperile amenajate pentru iernarea familiilor de albine vor fi uscate și cu ventilație bună. Vara, ele se vor ventila și se va controla ventilația, luându-se măsuri pentru înlăturarea umezelii și a rozătoarelor. Adăpostul de iernare se va folosi numai pentru așezarea stupilor în timpul iernii, interzicându-se folosirea lui în alte scopuri.

Reguli de igienă în stupină. Locul unde sînt așezați stupii și clădirea prisăcii vor fi păstrate în cea mai perfectă ordine și curățenie. Stuparul va lucra îmbrăcat într-un halat curat și își va spăla cit mai des mâinile.

Procurarea familiilor de albine și a măteilor va fi făcută numai din stupine sănătoase, recunoscute de serviciul veterinar rațional.

Expedierea și transportul mătciilor și al familiilor de albine vor fi făcute după controlul executat de medicul veterinar și numai cu certificat

Fig. 35 - Curățirea stupului

de sănătate eliberat de medicul veterinar oficial.

Se interzice hrănirea albinelor cu miere procurată din comerț sau din altă parte.

Adăparea albinelor se va face prin folosirea unui adăpător cu apă curgătoare, pentru a se evita corectarea de către albine a surselor de apă nesănătoase.

În fiecare an, primăvara, familiile de albine vor fi mutate în stupi curați și dezinfectați. Dezinfectarea stupilor se face prin spălare cu o soluție de sodă de rușe (carbonat de sodiu) 3—5% după ce mai înainte au fost curățiți de toate murdăriile, apoi se limpezesc cu apă și se usucă. Urmează apoi flambarea, cu ajutorul flăcării unei lămpi de benzină. Stupii și toate accesoriile lor (diapragme, podișoare etc.) se țin la flacăra, pînă cînd suprafața lemnului devine ușor brună. Se va insista la încheieturile stupilor. În timpul dezinfecției cu

flacăra trebuie respectate măsurile pentru prevenirea incendiilor.

Inventarul apicol se va curăța și dezinfecta după fiecare întrebuințare, astfel:

— extractorul de miere se va dezinfecta cu o soluție fierbinte de sodă de rufo 3—5%, după aceea ■ va clăti și se va usca la soare;

— presele de stors ceara, topitorul solar și celălalt inventar metalic folosit la extragerea mierii și a cerii se vor dezinfecta cu o soluție fierbinte de sodă de rufo 3—5%;

— hăbutele, prosopele, pinzele de la perne și măști, săculețele de stors ceara se vor dezinfecta prin fierbere timp de 30 de minute într-o soluție

de sodă de rufo 1%, apoi se vor călca cu fierul încins;

— inventarul apicol cu care se lucrează la stupi (clăști, cuțite, măști) se va dezinfecta cât mai des prin flambare sau prin fierbere într-o soluție de sodă 3—5%, timp de 30 de minute.

Toate resturile rezultate de la curățirea stupilor și a inventarului apicol se vor arde. Apa folosită pentru spălarea inventarului apicol se va vărsa într-o groapă de 0,5 m adâncime, care apoi se va astupa.

Fig. 56 — Dezinfectarea stupului cu ajutorul flăcării de la lampa cu benzină

Fig. 57 — Albinile moarte găsite pe fundul stupului la controlul de primăvară se vor arde

Se interzice folosirea stupilor goi sau ■ altui inventar apicol străin, fără o prealabilă dezinfecție a lor.

În fiecare primăvară, înainte de apariția zilelor cu zbor intens al albinelor, locul prășiei se sapă la o adâncime de 10—15 cm.

Albinile moarte găsite pe fundul stupilor la controlul de primăvară se vor arde.

Produsele apicole (mierea, ceara, boștina, propolisul) vor fi transportate în ambalaje în bună stare bine închise, pentru a fi ferite de accesul albinelor.

Reguli pentru practicarea stupăritului pastoral. Stupinele care se deplasează în vederea culesului în alte localități, vor poseda pe lângă adeverința privind repartizarea zonei melifere respective, eliberată de secția agricolă raională și un cer-

tificat de sănătate al familiilor de albine, eliberat de medicul veterinar oficial.

Familiiile de albine sănătoase din stupinele declarate bolnave de loca, puiet în sac și acarioză, vor putea fi transportate la cules numai cu autorizația scrisă a secției agricole raionale, luându-se măsuri de izolare, atât în timpul transportului cât și la așezarea lor, repartizându-li-se zone depărtate cu cel puțin 3 km de alte stupine.

Măsuri generale de combaterea bolilor la albine. În cazul apariției bolilor la albine sau numai a bănuielii lor, se vor lua următoarele măsuri: izolarea familiilor bolnave, declararea bolii sau a bănuielii ei, la organele veterinare din comună sau de la raion, precum și dezinfectarea.

Izolarea familiilor bolnave se va face într-un loc depărtat la cel puțin 3 km de orice alte stupine, luându-se măsuri pentru a preveni întoarcerea albinelor la vechiul lor loc.

În cazul gospodăriilor agricole socialiste care au mai multe secții, ele vor fi transportate la secția cea mai izolată, unde se va aplica tratamentul. În cazul gospodăriilor individuale se recomandă înființarea de stupine de izolare, unde se vor transporta familiile bolnave și se va aplica tratamentul. Stupinele de izolare sînt sub controlul direct al medicului veterinar oficial. În același timp se vor lua măsuri de izolare în stupină. Controlul familiilor bolnave sau suspecte de îmbolnăvire se va face după controlul familiilor sănătoase, interzicându-se folosirea de părți din stupii izolați, la stupii sănătoși. Lucrările apicole care pot duce la răspîndirea bolii, de exemplu, coirea artificială, ajutorarea cu faguri cu puiet, miere sau păstură etc., sînt interzise la familiile bolnave.

Declaraarea bolii sau a bănuielii ei se va face în mediat organelor veterinare celor mai apropiate. Acestea sînt obligate a controla familiile de albine pentru stabilirea diagnosticului, pe baza examenului clinic al familiilor de albine, iar după confirmarea bolii, a înștiința pe toți deținătorii de stupi cu albine, din localitățile așezate pe o rază de 3 km în jurul locului unde a apărut boala, pentru ca aceștia să aplice cu mai multă strictețe regulile de igienă în stupină.

Precizarea diagnosticului se va face la cel mai apropiat laborator bacteriologic veterinar¹, pe baza examenului materialului patologic recoltat de la familiile bolnave.

Probele expediate la laborator pentru precizarea diagnosticului vor fi însoțite obligatoriu de o adresă în care se vor arăta: denumirea stupinei, numele stuparului, adresa exactă, numărul familiilor din stupină, cînd s-a observat boala, felul cum se manifestă și data culegerii materialului patologic.

La îmbolnăvirea puietului se vor trimite probe de faguri cu puiet, de dimensiunile 10×15 cm. Fagurele nu va cuprinde celule cu miere (întregi sau retezate). Proba se va lua din partea fagurilor cu cele mai multe lărve moarte.

Probele de faguri se împachetează, fără a fi învelite în hîrtie într-o cutie de lemn, cu dimensiunile interioare de 10×15×4 cm. Fagurele se separă de fundul și capacul cutiei prin șipculițe subțiri, nu mai groase ca un creion. Bucata de fagure așezată în lădiță trebuie să stea nemîșcată în timpul transportului.

¹ Laboratoare bacteriologice veterinare sînt în următoarele localități: București, Cluj, Timișoara, Oradea, Sibiu, Brașov, Iași, Focșani, Giurgiu.

Pe cutia de fagure se va scrie numărul familiei de la care s-a luat proba.

În cazurile de îmbolnăvire a albinelor adulte se vor strânge de la familiile cele mai atacate cel puțin câte 20 de albine. Ele se perie într-o lăfurie cu alcool medicinal sau denaturat și după ce mor se împachetează în cutii de chibrituri sau pachetele de hârtie, separate, înscu-

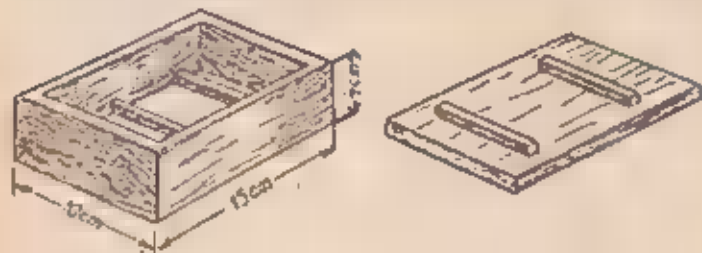

Fig. 88 - Lădiță pentru expedierea probelor de faguri în vederea diagnosticului de laborator al bolilor puietului

nându-se pe fiecare, numărul familiei de albine. Toate probele se împachetează apoi într-o lădiță rezistentă la transport.

Primăvara, se expediază la laborator și albinele care se lăsară sau cad la pământ în timpul primului zbor de curățire.

În cazul constatării de paraziți pe albine sau puiet, se vor trimite probe, astfel: paraziții cu înveliș tare se împachetează în vată, cei cu înveliș moale se introduc în borcane mici cu soluție de formal 10%, alcool 60 % sau miere.

Se vor lua măsuri pentru depistarea tuturor cazurilor de boală, prin examinarea tuturor familiilor de albine existente în raza de zbor (3 km) a albinelor din stupina bolnavă.

Dezinfectarea locului în stupina unde au stat familiile bolnave, se va face prin săparea pământului

la o adâncime de 10—15 cm, apoi pământul se va amesteca cu clorură de var socolind 1 kg la 1 m², sau cu soluție de var stins 10%. Dezinfectarea se poate face prin ardere (paie, motorină) sau cu flacăra unei lămpi cu benzină, după o prealabilă curățire a terenului.

Dezinfectarea stupilor, a ramelor și a altor părți de lemn ale stupilor, precum și a inventarului apicol, se va face după cum s-a arătat mai înainte. Până la dezinfectare, inventarul se va păstra într-o încăpere unde albinele nu pot pătrunde.

După fiecare control al familiilor bolnave sau suspecte, stuparul își va spăla bine mâinile cu apă și săpun, cu o periuță de ungții și apoi cu o soluție de amoniac 10%. Unelele folosite la cercetarea familiilor se vor curăți și se vor flamba.

În cazul constatării lupei europene, americane, a puietului în sac și acariozei, stupina se declară contaminată și se pune sub restricții sanitare-vegetariare.

În aceste cazuri se interzic următoarele:

- aducerea de familii sănătoase în stupina contaminată;
- înstrăinarea inventarului apicol;
- vânzarea de familii, roiuri sau măte;
- transportul familiilor de albine, cu excepția transportului celor bolnave la locurile de izolare și al celor sănătoase la cules, făcute cu aprobarea secției agricole raionale.

BOLILE PUETULUI

Bolile multipitoare ale puietului. Aceste boli ating puietul în diferite stadii de dezvoltare. Larvele bolnave se transformă după moarte într-o masă putrefiată, de aceea bolile puietului se mai

numesc și „putrezirea puietului“. Cele mai des întâlnite sînt: loca europeană și loca americană.

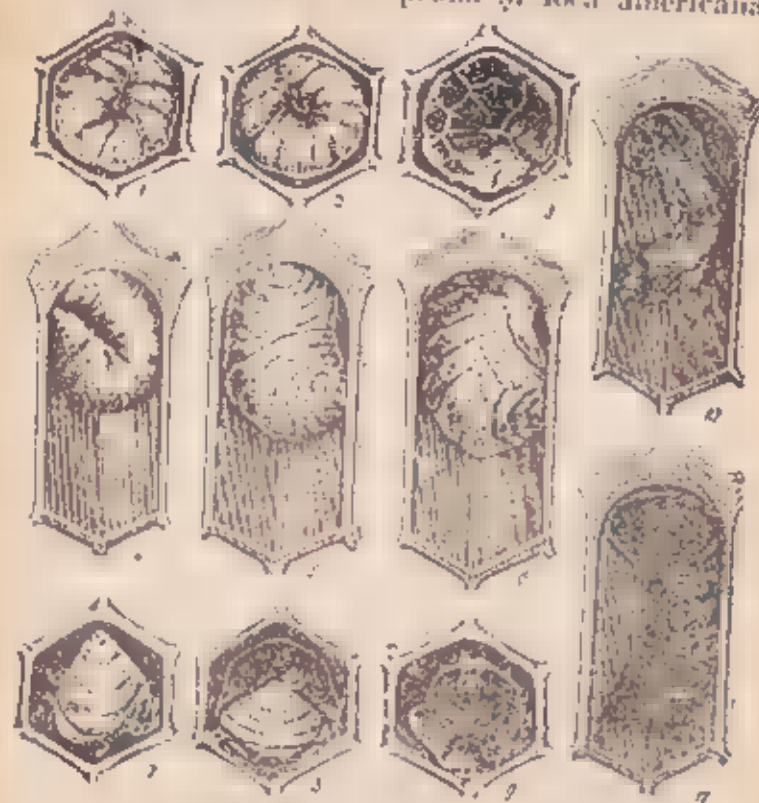

Fig. 89 — Loca europeană

1 — larvă sănătoasă; 2, 3 — larve bolnave (deformate); 4, 5, 6 — poziții în care se află larvele bolnave în celule; 7, 8, 9 — înfățișările larvelor, după ruperea celulei; 10, 11 — coștele rămase în celule

Mai rar se întâlnește puietul în s.c. puietul vares și puietul petrificat.

Loca europeană mai este numită și pesta europeană. Este o boală a puietului, care atacă mai ales puietul necăpăcit. În formele înaintate poate ataca și puietul căpăcit.

Loca europeană apare mai ales primăvara și în prima jumătate a verii (mai — iunie). Boala descrește o dată cu începerea culesului abundent, dar spre toamnă, poate apărea din nou. Loca europeană apare mai ales la familiile cu provizii insuficiente, în care puietul este subnutrit și deci cu o rezistență organică slăbită. Boala este legată de o proastă îngrijire și întreținere a familiilor de albine.

Boala este provocată de un microb care se găsește pe faguri și în diferite locuri din stup. Perioada de incubație¹ este de 2-3 zile. Moartea se produce printr-o intoxicație a organismului larvei cu toxinele microbiene.

Semnurile bolii. Larvele tinere bolnave își pierd forma lor rotundă, culoarea albăsidelie și elasticitatea; ele devin moi, galbene, apoi galbene murdar și mai târziu brune. Larvele bolnave se mișcă neliniștite în celule și mor după 3-4 zile de la îmbolnăvire, în diferite poziții. Apoi putrezesc și emit un miros caracteristic, neplăcut, de oțet și de putreziciune.

Larvele în curs de putrezire nu se lipesc de pereții celulelor și albinele le pot îndepărta; ele nu sînt viscoase.

În formele înaintate ale bolii, microbii pot ataca și puietul căpăcit. Larvele moarte în celulele căpăcite devin cafenii închis și pot avea o consistență viscoasă. Căpăcelele celulelor cîteodată se închid la culoare și se găuresc.

Răspîndirea bolii. În urma cercetărilor recente făcute în Uniunea Sovietică²,

¹ Pînă pînă la data de incubație se ține se timpului necesar de la părăsirea celulei de către larvă și organismul larvei, pînă la apariția primelor semne de îmbolnăvire a larvei.

² Prof. Polter și Alexandrova.

s-a stabilit că sursa principală de infecție o constituie hrana larvelor, deoarece în ea microbii rămân viabili mult timp (5—6 luni); mătcele din familiile bolnave constituie de asemenea ■ sursă principală de infecție, întrucât ele depun ouă infectate (la 50% în mătcele familiilor bolnave s-a izolat din ovare); albinele tinere care au rolul de ■ hrani larvele au fost găsite infectate în 1/3 din cazuri, iar cele enleghitoare în proporție de 1/10. Răspândirea bolii se poate face și prin trinterii din familiile infectate care pot pătrunzând în familiile vecine; de asemenea și prin viespi.

S-a stabilit că propagarea infecției ■ se poate face prin albinele lucrătoare în timpul colesului, în noctarul și polenul recoltat de pe diferite plante melifere.

Boala se poate transmite între stupine prin cumpărarea de familii, inventar sau miere, contaminată.

Prognosticul acestei boli nu este în general grav, deoarece, în cazurile când infecția nu este prea întinsă, este de ajuns a se îmbunătăți condițiile de întreținere în familiile bolnave, prin aplicarea tuturor regulilor de îngrijire și creștere rațională, și mai ales prin schimbarea mătcelor, ca boala să dispară.

În cazurile mai grave, tratamentul prin transvazare și eventuală ajutorare cu puie smatos, din alte familii, asigură de asemenea o vindecare sigură a familiilor bolnave.

T r a t a m e n t u l . În cazul formelor ușoare de îmbolnăvire se recomandă hrănirea familiilor de albino cu sirop de zahăr și cu sulfatiazol. Siropul de zahăr se pregătește în proporție de 1 : 1. Se adaugă sulfatiazol dizolvat în prealabil (într-un

pahar cu apă caldă și agitat bine), făcându-se o soluție de 0,3%, și se administrează, de 2—3 ori în interval de 7 zile câte 0,5 — 1 l de sirop de fiecare familie bolnavă. Siropul medicamentos se administrează cald, în hrănitore, către sfârșitul zilei.

Familiile cu forme mai grave de îmbolnăvire, cu peste 10 larve bolnave, precum și acelea cu

Fig. 90 — Transvazarea sanitară a familiilor de albino

forme învechite, ■ transvazează (se mută) din stupul infectat într-un alt stup dezinfectat. Metoda constă în îndalorarea completă a cuibului infectat și în trecerea albinelor într-un stup curat, neinfestat. Transvazarea se face numai la familiile care au cel puțin 1 kg de albino (familiile mai slabe se unesc) și este recomandabil să se facă către sfârșitul zilei și în perioada când în natură avem un coles cîl de mic. Matca se prinde și se introduce într-o colivie, într-un stup gol, dezinfectat, unde s-au introdus rame cu foi întregi de faguri artificiali. Stupul nou se așază în locul stupului bolnav, care se dă la o parte. Se scot apoi pe rând ramele din

stupul vechi și se scutură de albine pe ziare în fața urechii stupului gol. Albinele intră în stupul dezinfectat. După terminarea acestei operații, ziarele se ard, iar a doua zi se dă drumul mătii din colivie. Se recomandă ca mătii să fie înlocuită cu o mătii provenită dintr-o familie sănătoasă.

Fagurii cu puieț, rămași de la familiile bolnave transvazate, sînt folosiți pînă la ieșirea albinelor din ele în familii bolnave de loca, dar netransvazate. Dacă sînt faguri rămași de la mai multe familii de albine, se pot organiza familii-lazaret, în care se introduc toți fagurii cu puieț capăcit, fără albine sau faguri cu miere. Aceste familii se țin într-o încăpere întinerită. Se dă zilnic apă. Urdușul se astupă cu pînă de sîrmă. După 7-8 zile, în aceste familii se distrug hotele. Cînd tot puiețul a ieșit, albinele se transvazează, după cum am arătat mai sus și se formează familii noi cu mătii împerecheate. Familia-lazaret se poate așeza și în aer liber, la umbra unui copac, la departare de cel puțin 0,5 km de stupină. Urdușul se strînge. Pentru a se preveni înțepinarea furcișagului, se îndură de zbor și pereții din fața al stupului se strepsează cu o soluție de formal 5%, creolină sau petrol.

Familiiile transvazate și care pînă la jumătatea lunii august nu și-au strîns rezerve și sînt înec slab, vor fi ajutate cu faguri cu miere și cu puieț. Unele din familii sîntoase.

Dacă boala se constată în timpul toamnei, cînd nu mai putem aplica tratamentul prin transvazare, familiile bolnave se mută pe fagurii cu miere provenită de la familii sîntoase.

Măsurile pentru prevenirea bolii au fost arătate, însă trebuie scos în evidență faptul că existența în prisacă a familiilor slabe constituie un pericol permanent de îmbolnăvire.

Măsuri de combatere a bolii. Imediat ce se va constata loca europeană într-o stupină, se va face controlul tuturor familiilor de albine, pentru descoperirea celor bolnave. Controlul se va executa tot timpul verii, la intervale de 10 zile. Stupina în care s-a constatat loca europeană, este pusă sub măsuri restrictive sanitare veterinare. Acestea se ridică după 1 an de la dispariția ultimului caz de boală.

Pe lângă măsurile generale de izolare, declarare și dezinfectare, după cum s-a arătat mai înainte, mai sînt și alte măsuri care trebuie aplicate. Din fagurii rămași de la familiile bolnave transvazate se extrage mierea și apoi ceara se topește separat. După aceasta operație, extractorul se dezinfectează, fagurii goi se topește și ceara se păstrează în încăperi inaccesibile albinelor pînă se va expedia la utelierele de prelucrat faguri artificiali, cu mențiunea pe adresă: „loca europeană”. Mierea extrasă de la familiile bolnave de loca europeană este contagioasă pentru albine. Ea se va păstra în locuri inaccesibile pentru albine și se va comercializa numai pentru hrana oamenilor în perioada de iernare a albinelor, pentru a evita contaminarea prin albinele boate. Este complet interzisă folosirea în hrana albinelor a mierei provenită din familii bolnave de loca europeană.

Loca americană. Este o boală a puiețului capăcit, care hîntuie în sezonul cald, mai ales în a doua jumătate a verii. Ea este provocată de un larvă foarte rezistent care produce spori, ce pot rezista ani de zile în condiții vitrege de înmulțire.

Semnele bolii. Larvele infectate mor în celulele capăcite, astfel că aspectul fagurilor cu puieț bolnav este pestriț. Căpăcelele celulelor

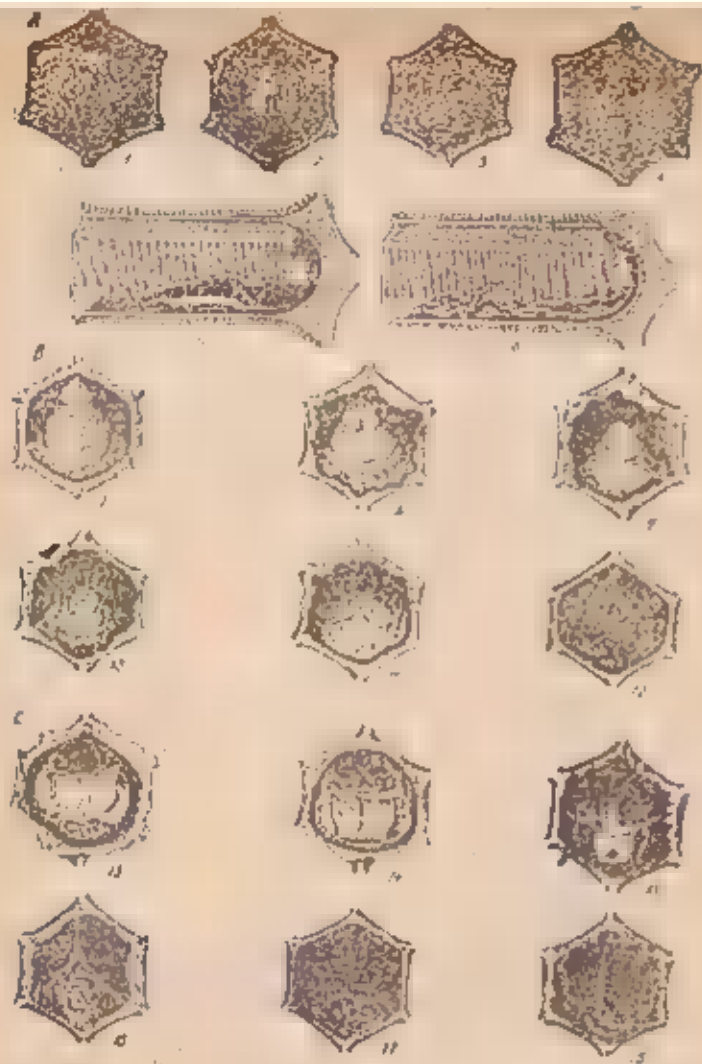

Fig. 91 — Puiet afectat de boala americană

A — năpărcile celulelor cu puiet sănătos și bolnav; 1 — puiet sănătos; 2 — puiet bolnav (capăcelul este deschis); 3, 4 — puiet bolnav (capăcelul este închis); 5 — pupă de larvă; 6 — cadavru al unei nimfe; B — larve; 7 — larvă sănătoasă; 8, 9, 10, 11 — diferite stadii de deformare a larvelor bolnave; 12 — coajă uscată a unei larve moarte; C — nimfe; 13 — nimfă sănătoasă; 14, 15, 16, 17 — diferite stadii de formare a nimfelor bolnave; 18 — coajă uscată a unei nimfe moarte

cu larve moarte sunt cufundate înăuntrul celulei și găurite.

Larvele moarte devin moi, de culoare brumă-deschis și apoi din ce în ce mai închis. După 3—4 săptămâni, masa putrezită, de culoare cafenie, ocupă jumătate din celulă și devine viscoasă, lipicioasă, aderând strâns la pereții celulei. Această masă putrefiată are miros de ceară de timplărie iurins și luată cu un chibrit se întinde sub forma unui fir subțire. Cu timpul, resturile larvei se usucă și se lipesc de pereții inferiori ai celulei, sub forma unei cojite. Albinele nu pot îndepărta aceste cojite ramsse în celule. În aceste celule, matca nu mai ouă, astfel că puietul capăcit nu se mai prezintă compact, el avînd un aspect pestriț, lipsind în celulele cu cojite de larve moarte.

Răspîndirea bolii se face la fel ca în lara europeană. Sursa de infecție este puietul mort.

Prognosticul acestei boli este în general grav. Dacă într-o familie apare lara americană ea nu se va putea vindeca fără ajutorul stuparului. Datorită faptului că microbul produce sporii, care și păstrează vitalitatea un timp îndelungat, sînt cazuri cînd cu toate că se aplică tratamentul indicat boala reapare cu urmări a faptului că în stupină nu se respectă regulile de igienă pentru prevenirea bolilor molipsitoare ale albinelor.

Tratamentul familiilor bolnave se face prin dubla transvazare, și anume: mai întîi se mută albinele într-un stup dezinfectat în care s-au introdus rame cu fișii de faguri artificiali la fel cum s-a arătat la lara europeană. Albinele se încheie în stup într-un loc răcoros (pivnița). După 48 de ore, albinele se transvazează în alt stup dezinfectat în care sînt rame cu foi întregi de faguri

artificiali. Se procedează astfel pentru albinele, după prima transvazare și consuma la elidirea fagurilor toată mierea infectată pe care o au în gușile lor. După transvazare, familia se hrănește cu sirop de zahăr cu sulfatiazol. Tratatamentul indicat se aplică în toate formele de îmbolnăvire, atât ușoare cât și înaintate.

Dacă boala a fost constatată toamna, se procedează la fel ca și la loca europeană: transvazarea familiilor de albine pe faguri cu miere provenită din stupi sănătoși. Valorificarea puietului din familiile bolnave se face prin organizarea familiilor-lazanet, la fel ca și la loca europeană.

Secția agricolă națională poate aproba sacrificarea familiilor de albine în următoarele cazuri:

- constatarea bolii la un număr mic de familii (1-2) în scopul stingerii focarului;
- lipsa posibilităților de aplicare a tratamentului indicat.

Sacrificarea se face prin asfixierea albinelor cu dioxid de sulf.

Măsurile de prevenire și combatere sînt aceleași ca și la loca europeană. În cazul stupilor vechi și al inventarului cu o valoare mică se recomandă distrugerea lor prin ardere. Mierea și ceara provenite de la familiile bolnave transvazate se vor prelucra și vor circula ca și la loca europeană.

Prisaca este considerată vindecată de loca americană și se ridică măsurile restrictive veterinare după 1 an de la lichidarea bolii.

Puietul în sac. Putrezirea puietului, în formă de sac, este o boală provocată de un virus filtrabil care atacă larvele de curînd căpăcite. Boala apare

* Virusurile filtrabile sînt organisme mult mai mici decît microbiile. Nu se văd decât la ultramicroscop.

și prima jumătate a vieții. Cauze ajutătoare: răcirăa cuibului familiei de albine și hrana insufi-

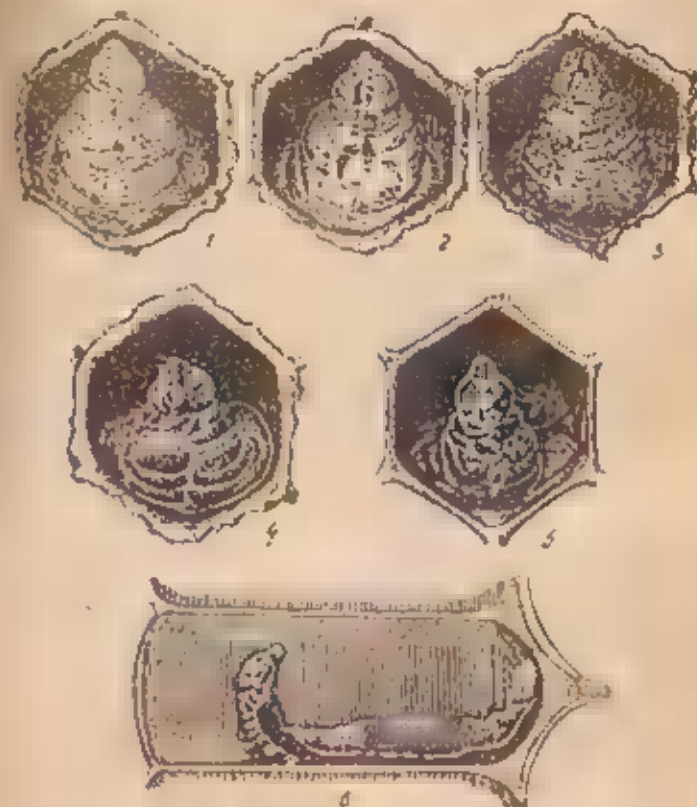

Fig. 92 — Larve de puiet în sac

1 — larve sănătoase; 2, 3, 4 — larve bolnave în diferite stadii;
5 — cojile rămase de la larvele moarte

cientă. Larvele moarte devin brune și iau forma unui săculeț umplut cu un lichid apos și granulat. Cadavrul larvei ocupă în lungime tot peretele de jos al celulei, ca partea dinainte ridicată în sus. Puietul mort de această boală nu are nici un miros. Larvele uscate au formă de cojiță și sînt îndepărtate

ușor de către albine. Celulele cu larve moarte sînt împrăștiate printre cele cu puiet sănatos.

T r a t a m e n t u l . Familiile de albine slab infectate se tratează prin reducerea cuibului astfel ca fagurii rămași să fie acoperiți în întregime de albine; de asemenea, prin împachetarea lui și hrănirea albinelor cu sirop de zahăr (concentrația 1:1) timp de 10 zile. Măteea se închide pentru?—7 zile într-o colivie în mijlocul cuibului. Dacă familia este slabă, ea se va întări cu albine luate dintr-o familie sănătoasă.

Dacă, prin măsurile luate, familia bolnavă nu se vindecă, precum și în cazul familiilor cu forme avansate de boală, se recomandă simpla transvazare a albinelor în stupi curați, dezinsectați, pe foi întregi de faguri artificiali.

Măsurile de prevenire și combatere în vederea lichidării acestei boli se iau la fel ca și la loca europeană.

Durata măsurilor restrictive sanitare-veterinare este aceeași ca la loca europeană.

Puietul răos. Este o boală provocată de o ciupercă care atacă mai ales puietul de trîntor în toate stadiile de dezvoltare: ouă, larve și nimfe. Se poate îmbolnăvi și puietul de lucrătoare.

Puietul petrificat (aspergiloza). Această boală este provocată tot de o ciupercă care poate ataca nu numai larvele, dar și albinele adulte. Cauze ajutătoare: vremea umedă, ploioasă.

Aspergiloza este singura boală molipsitoare a albinelor care poate provoca îmbolnăviri și la om, atacînd mucoasa oculară și aceea a aparatului respirator.

Bolile nemolipsitoare ale puietului. Aceste boli sînt cauzate de lipsa de îngrijire a puietului în anumite condiții.

Puietul răcit. Primavara și toamna, cînd temperatura scade, după ce a fost cîtva timp cald și urdinișurile nu sînt reduse, albinele nu au posibilitatea de a acoperi și a încălzi toți fagurii cu puiet, producîndu-se astfel răcirea puietului și moartea lui. Puietul moare ~~mai~~ ales în părțile de jos și laterale ale fagurilor. În zilele următoare, albinele scot puietul mort din celule și îl aruncă afară.

ROLUL ALBINELOR ADULTE

Bolile molipsitoare ale albinelor adulte. Bolile albinelor adulte sînt mai greu de descoperit în fazele incipiente, deoarece albinele bolnave mor în afara stupului, iar acelea care mor în stupi sînt duse repede afară de către celelalte albine. Observațiile asupra porțiunii de teren din fața urdinișului, numită „oglinza stupului”, au o mare însemnătate.

Bolile molipsitoare ale albinelor adulte se împart în boli parazitare, provocate de paraziți interni (nosemoza, acarioza) și boli microbiene (paratifoza și septicemia).

Nosemoza. Este o boală provocată de un parazit care trăiește pe mucoasa intestinului mijlociu al albinelor. Parazitul produce spori, care își păstrează mult timp vitalitatea pe faguri, în miere sau pe părțile componente ale stupilor.

Îmbolnăvirea albinelor se face prin hrană: sporii de *Nosema* pătrund în intestinul mijlociu și paraziții invadează celulele epiteliale. Ei se înmulțesc și elimină diferite substanțe otrăvitoare care intoxicează organismul albinei. Funcțiunea de digestie este stîngherită și albina slăbește, pierzîndu-și capacitatea de lucru. Albinele slabite ies afară din stup și nu se mai întorc, mor pe cîmp.

Acelea care nu mai pot zbura, se tirăse și mor în fața stupului. Pe pământ, în fața urdinișului, găsim

Fig. 93 — Intestinal albinei
1 — sănătoasă; 2 — bolnavă de nozemoză

albine moarte și printre ele albine care încearcă să zboare.

Această boală o putem întâlni în toate anotimpurile, dar ea bîntuie mai ales spre sfîrșitul iernii și primăvara timpurie, uneori nozemoza este însoțită de diaree.

Pentru precizarea diagnosticului atunci cînd există bănuiala că albinele mor de această boală,

se vor trimite probe de albine adulte la cel mai apropiat laborator veterinar. Timpul cel mai potrivit pentru controlul de laborator al albinelor bolnave sau bînuite de îmbolnăvire este primăvara, în aprilie-mai.

Prognosticul acestei boli este legat de măsurile ce trebuie luate pentru îmbunătățirea condițiilor de întreținere ale familiilor bolnave. Boala dispare în familiile puse în condiții bune de întreținere: stupi călduroși, hrană de bună calitate, cuib curat etc. Prognosticul este rezervat în formele denosemoză asociate cu diaree, forme care se constată mai ales în timpul iernii și la începutul primăverii.

Tratamentul constă în respectarea regulilor de îngrijire și întreținere rațională. După secontarea de la iernat, familia bolnavă se mută într-un stup curat, uscat și bine dezinfectat. Fagurii cu pete de diaree se înlocuiesc din cuib cu fagurii din familii sănatoase. La fel se procedează și cu toți fagurii cu miere din familia bolnavă. Familiei i se dă miere luată din stupi sănătoși. Cuibul se împachetează bine.

Măsuri de prevenire și combatere. Pe lângă măsurile generale privind prevenirea și combaterea bolilor albinelor, se mai iau și măsuri de dezinfectare a fagurilor din familiile bolnave. Dezinfectarea se face cu vapori de formol la temperatura de 50 — 55°, timp de 30 de minute, sau prin muierea lor într-o baie cu soluție de formol 4%.

Se poate folosi și pulverizarea lor cu soluție de formol 10%. După ce fagurii au fost tratați cu formol, ei se țin timp de 4 ore într-un corp de stup ermetic închis, într-o încăpere cu temperatura de cel puțin 20°.

Înlăturarea mirosului de formol se va face prin stropirea fagurilor cu o soluție de amoniac 1%, sau prin spălarea lor într-o baie cu apă; apoi se usucă la vânt, într-un loc deschis, adăpostindu-se de ploaie și razele calde directe ale soarelui.

Fig. 24 — Acarienii în trachea albinei

Acarioza. Acarioza este o boală contagioasă, parazitară a albinelor, produsă de acarianul *Acarapis woodi*, care parazitează mai ales în prima pereche de trahi-torace.

În bolnavirea albinelor se face prin contact direct. Acarienii se înmulțesc în

pinzi cu substanța respectivă, care se introduc pe fundul stupului și rămân aici timp de 10—15 zile.

Restricțiile sanitare-veterinare instituite în stupinele cu familii bolnave de acarioză se ridică după lichidarea bolii garantată de două controale de laborator consecutive, executate în primăvara următoare tratamentului (februarie — martie).

Această boală nu a fost diagnosticată până în prezent în țara noastră.

Paratifoza. Paratifoza albinelor este produsă de un microb răspândit în băltoacele și șanțurile cu apă stătătoare. Această boală hîntuie mai ales la începutul primăverii.

Microbii pătrund în tubul digestiv al albinelor,

Diareea este o boală care apare la sfârșitul iernii și primăvara timpuriu, uneori și spre sfârșitul toamnei. Albinele murdăresc fagurii cu excremente, pereții stupului și scindura de zbor, ceea ce întreține în stup o atmosferă nesănătoasă.

Apariția acestei boli se datorește hranei proaste din timpul iernatului (miere de mănă, miere înăcrăită, sau miere zaharisită), neliniștii albinelor în perioada iernării, produsă la rândul ei din diferite cauze (soareci etc.), udăpostului de iernare necorespunzător (rece sau umed), schimbării bruște de temperatură în adăpost etc.

Dacă diareea a apărut în timpul iernii li se va înlesni albinelor efectuarea unui zbor de curățire într-o cameră încluzită, luându-se măsuri pentru înlăturarea cauzelor care au provocat apariția bolii. Dacă diareea a apărut primăvara sau în alt anotimp, se vor cerceta cauzele îmbolnăvirii, înlăturându-le.

Profilaxia acestei boli constă în respectarea regulilor de pregătire a familiilor de albine pentru iernat.

Intoxicațiile sau otrăvirile albinelor. Otrăvirile sînt cauzate fie de substanțele chimice care se întrebuințează la prăfuirea sau stropirea culturilor, a livezilor și pădurilor împotriva dăunătorilor și paraziților, fie de consumarea de către albine a mierii sau păsturii atestate.

Intoxicația chimică apare la albine în urma întrebuințării, în raza zborului lor a preparatelor chimice care conțin arsenic sau alte otrăvuri (fluor, DDT etc.) ca insecticide împotriva dușmanilor pomilor fructiferi, a pădușilor și a culturilor agricole. Albinele culegătoare se otrăvesc cu nectarul de pe florile plantelor tratate, și astfel se ivește o mortalitate mare a albinelor la

locul de recoltare și pe drum spre stupină. Mortalitatea este mare în primele 3—5 zile după aplicarea insecticidelor.

Albinele, care au adunat polen de pe florile stropite, îl aduc în stup și albinele-doici consumându-l se îmbolnăvesc de diaree. Albinele intoxicate se tirăse afară din stup și mor în fața lui. Uneori, poate pieri și puietul, descăpăcit mai în vîrstă. Atunci lagurile cu puiet are același aspect ca la loca europeană.

Se vor trimite la laborator probe de albino morle, însoțite de o adresă în care se va arăta cînd s-a făcut tratamentul plantelor contra insectelor, cu ce preparat și la ce depărtare de stupină.

Pentru a preveni intoxicarea albinelor cu substanțe chimice stupii se vor transporta pe o durată de cea. 7 zile, la o distanță de cel puțin 5 km de locul unde se execută operația.

Dacă mutarea stupilor nu se poate face, prevenirea intoxicării albinelor se poate face po-
te astfel: capacitatea stupului se mărește prin așezarea unui magazin sau corp de stup, acoperit cu o pînă pentru asigurarea unei ventilații întinse; la ordinul fiecărui stup se pune o plasă cu scopul de a împiedica ieșirea albinelor la cîmp; stupii se pot transporta și într-o încăpere închisă. Pe tot timpul cit durează reținerea albinelor în stupi (3—5 zile), li se va da apă într-un lagure marginal sau în hrănitor.

Intoxicația cu nectar cules din plante otrăvitoare se întîmplă în perioadele de lipsă a culesului și pe timp nicoros.

Prevenirea îmbolnăvirii se face prin semănarea de plante melifere (facea, lîmba mielului, muștar etc.), astfel ca înflorirea lor să corespundă cu perioadele lipsite de cules.

În caz de apariție a acestei boli, familia de albine se hrănește cu sirop de zahăr sau de miere.

Intoxicația cu polen, sau **boala de mai** apare mai ales în timpul primăverii și în familiile de albine care au rezerve de păstură alterată sau otrăvitoare.

Boala poate apărea și în alte perioade. De această boală suferă mai ales albinele tinere (în vârstă de 3—15 zile).

Boala de mai se manifestă prin umplerea cu polen nemistuit a intestinului gros al albinelor tinere. Ele ies afară din stup și se târăsc pe lângă stup, neputând zbura. Îndată ce condițiile exterioare s-au schimbat, boala dispare de la sine.

Tratamentul constă în administrarea de cîteva ori, de sirop diluat sau miere (0,5 kg o dată de familie).

Măsuri preventive: în stupi nu se vor ține faguri mucegăți și păstură alterată. În zilele reci de la începutul primăverii se vor adăpa albinele înăuntrul stupilor, introducînd deasupra ramelor cîrpe mutate în apă caldă.

Intoxicația cu miere de mană. Aparatul digestiv al albinelor bolnave nu mai funcționează normal: culele intestinului mijlociu se netezesc, conținutul intestinal devine brun-închis, uneori negru-albăstrui. Vara, această intoxicație provoacă moartea timpurie a albinelor enlegătoare; iarna, provoacă diaree, care poate duce la pierirea familiilor de albine. În prezent nu se cunoaște exact care-i partea dăunătoare din miere de mană (s-ar părea că substanțele minerale) și nici modul de a neutraliza acțiunea ei; astfel că singurul procedeu de luptă contra acțiunii vătămătoare a mierei de mană este înlocuirea ei

din hrana de iarnă a albinelor cu miere de bună calitate.

Prezența mierei de mană sau a amestecului ei cu miere din flori se constată foarte ușor în stupină, fie prin reacția cu alcool, fie prin aceea cu var.

Preîntîmpinarea acestei îmbolnăviri se face prin organizarea unui cules neîntreput, însămînțindu-se la date diferite plante melifere pe parcelele apropiate de stupină. Tot în vederea acestui scop se recomandă practicarea pe seară cît mai largă a stupăritului pastoral. Nu se admite ca în timpul

Fig. 26 — Păducholo albinelor

iernării albinele să aibă ca hrană miere de mană.

Paraziții externi ai albinelor. *Păduchele albinelor* este un parazit extern al albinelor și măt-cilor, care trăiește pe toracele sau capul acestora; provocîndu-le neliniște și consumîndu-le din hrană, le epuizează încetul cu încetul. Pentru a obține hrană, paraziții excită albinele sau mătca în regiunea gurii pînă cînd ele elimină hrana prin trompă.

Păduchele albinelor este o insectă ce se vede cu ochiul liber (lungimea 1,5 mm și lățimea 1,2 mm) și are o culoare brună-roscată. Metamorfoza și-o face în interiorul fagurilor, prin care sapă niște galerii, care îi depreciază. Mătcele parazitare se epuizează și își întrerup ouatul. Albinele lucrătoare nu mai ies la cules. Familiile de albine slăbesc mult.

Combaterea păduchilor de pe albine se face prin aneșirea lor cu mirosul emanat de naftalină

sau camfor, care se presară pe un ziar ce se așază pe fundul stupilor infestați. Această operație se face mai ales toamna, când în familii se găsește puțit mai puțin și anume seara, după încetarea zborului albinelor. Vaporii de naftalina acționează asupra păduchilor, care cad pe ziar. Dimineața, înainte de începerea zborului se ridică ziarul cu păduchii căzuți și se arde. În timpul zilei, naftalina se scoate din stup. Doza de naftalină se determină mai întâi pe 3-4 familii parazitare. Ea variază între 10 și 20 g, după gradul de infestare, puterea familiei și anotimp.

Naftalina se poate amesteca în părți egale cu camfor. Se poate folosi de asemenea numai camfor, în aceeași doză ca și naftalina.

Combaterea păduchilor albinelor se poate face și prin afumarea familiei cu fum de tutun. În afumător, peste cîțiva carboni aprinși, se pune jumătate de pachet de tutun, iesețin și se afumă bine familia pe la urdiniș și deasupra ramelor. Pentru a înlesni pătrunderea fumului, distanța între faguri se mărește. Pe fund se pun ziare. Stupul se ține închis, cîteva minute. Păduchii sînt mai sensibili la fum decît albinele, astfel că, ameții, cad jos pe ziare și apoi de aici se iau și se ard.

Operația de deparazitare se face în 3 serii la rînd, repetîndu-se apoi după 8-10 zile din nou, timp de cîteva seri, pentru a omori și păduchii ieșiți din ouăle insectei (substanțele de mai sus acționează numai asupra păduchilor, nu și asupra ouălor acestora).

Pentru a evita atacarea albinelor de către păduchi, se recomandă ca familiile să fie puternice, stupii curăți și cuibul alcătuit din faguri nu prea vechi.

Triangulinul este larva gîndacului pestriț de neî, numit și mamornic sau gîndacul puturos,

pentru că îndată ce îl atingem, lasă o secreție grasă urît mirositoare. Larva parazitează albinele adulte și are o formă lunguiață de 2-2,5 mm lungime, cu capul triunghiular.

Primăvara, larva gîndacului, îndată ce a ieșit din ou, se urcă pe flori și de aici se agață de albină și este adusă în stup. Albinele culegătoare parazitare sînt neliniștite.

Combaterea acestui parazit al albinelor se face ca și la păduchi, dar cu doze mai mici de naftalină sau camfor.

Musca senotainia produce o boală parazitărie la albinele zburătoare: *senotainioza*. Boala este provocată de larvele muștei *Senotainia trispis*, depuse pe toracele albinei.

Musca *senotainia* este de culoare cenușie-verzuie, cu dungi late albe pe cap, cu lungimea corpului de 4-8 mm. Ea se așază, de obicei, în timpul marelui cules pe acoperișurile stupilor, de unde se repede asupra albinelor culegătoare, pe care le ajunge din zbor depunînd ouă pe corpul lor. Larva se infixe în pieptul albinei, hrănindu-se din mușchii toracelui. După un oarecare timp, albina atacată nu mai poate zbura, face mișcări, pare că ar vrea să scape de

Fig. 98 - Mamornicul
1 - larvă mică; 2 - larvă mare; 3, 4, 5 - muște adulte

ceva și cade pe pământ, unde după puțin timp moare.

Larvele muștei senotainia au culoarea albicioasă, sînt lungi de 10-15 mm și au grosimea de 3 mm. Stadiul larvar durează 8-11 zile. Larvele ies din celulele albinelor și se înfig în pămîntul imediat unde potrec stadiul de nimfă; după 12-18 zile se transformă în mușci adulți.

În ultimii ani, în unele țări s-au observat adevărate invazii de astfel de muște. În anul 1951, acest parazit al albinelor a fost diagnosticat de Institutul de cercetări zootehnice și la noi în țară. Pierderile de albine culegătoare pot atinge pînă la 50% din numărul lor.

Imediat ce se bănuiește că albinele sînt atacate de mușca senotainia și mor din cauza parazitării de către larvele acestora, se vor trîndi trînditori și albine (dintre acelea care se tirăse, în apropierea stupilor), la cel mai apropiat laborator veterinar pentru stabilirea diagnosticului.

În Uniunea Sovietică, combaterea senotainiozei se face prin distrugerea muștelor care au obiceiul de a pîndi albinele așezîndu-se pe capacele stupilor, pînă deasupra capacelor o scîndură unsă cu o soluție de scrobeală de cartofi 1%, la care s-a adăugat în proporție de 1:10 pulbere DDT 10%.

Paraziții cuibului familiei de albine. Găselnița. Fluturele de găselniță sau molia fagurilor este o insectă care, în stadiul larvar, atacă fagurii, trăind în galerii, pe care le sapă în interiorul lor, hrănindu-se cu ceară, pastura și resturile gogoșilor de la albinele ieșite din celule.

Sînt două specii: *molia mare* și *molia mică*, la fel de vătămătoare.

Găselnița este un fluture de noapte, care din primăvară pînă toamna depune ouă în crapăturile

stupilor, în murdăria de pe fundul lor, sau chiar în celulele fagurilor. Ouăle sînt mici (0,5 mm) și după 10 zile, din ele ies larvele, care își sapă galerii în faguri, distrugîndu-i. Dacă galeria trece pe sub puietul cîmpăcit, nimfele de albine mor. Larva se prefacă apoi în nimfă, teșindu-și covoara într-un loc retras din stup.

Tot ciclul durează 38-53 de zile. Găselnița produce pagube numai în cuibul familiilor slabe; cele puternice se apără cu succes de atacul larvelor acestor fluturi. În timpul rece, cînd temperatura scade sub 10°, dezvoltarea ouălor și a larvelor se întrerupe, ca o dată cu zilele calde dezvoltarea ouălor și a larvelor să reînceapă.

Găselnița aduce mari pagube în stupine prin distrugerea fagurilor din magazie. Ea joacă un rol însemnat și în răspîndirea bolilor molipsitoare ale puietului. Măsurile de prevenire a apariției moliei de ceară în stupi sînt aceleași ca și pentru bolile albinelor.

Combaterea găselniței, după ce a apărut în stupi, se face prin curățirea de murdărie a acestora și îndepărtarea fagurilor atacați. Cuiburile se vor strînge numai pe fagurii bine acoperiți de albine.

Prevenirea apariției găselniței în dulapurile sau camerele cu faguri de rezervă se face prin afu-

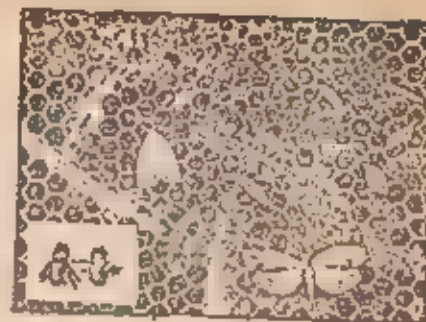

Fig. 97 — Fagure atacat de găselniță; galerii împănate făcute de larvele găselniței; larve și fluturi adulți

marea acestora cu pucioasă. Se socotesc 50 g pentru fiecare metru cub de spațiu. Sulfu se presară pe o tavă cu cărbuni aprinși. Sub influența bioxidului de sulf produs, larvele mor. În timpul afumării se vor lua măsuri pentru a împiedica pierderea gazului, astupându-se toate găurile și lipindu-se toate crăpăturile.

Frigul sub -10° distruge ouăle, larvele și nimfele moliei de ceară. Acest lucru este folosit de stuparii sovietici în timpul iernii pentru deparazitarea fagurilor, expunându-i la ger.

Mai sunt și alte insecte, și anume: *molia de haine*, *gîndacul de slănină*, *musea de oțet* etc., care depun întâmplător ouăle în rumeșul de ceară de pe fundul stupului, larvele lor se urcă pe faguri, sapă galerii în căutarea hranei, stricînd astfel fagurii, deranjînd sau chiar omorînd puietul, fiind în același timp și transmitători posibili ai putrezirii puietului sau nosemozei.

Dăunătorii albinelor. *Insectele dăunătoare* omoră albinele hrănindu-se cu ele, sau

Fig. 98 — Viespi

1 — viespa de padure; 2 — gărgăunul

atacă proviziile albinelor provocînd pagube. Ele pot transmite și diferite boli molipsitoare.

Viespile atacă mai ales familiile slabe și le fură din proviziile de hrană. Combaterea se face prin nimicirea cuiburilor de viespi.

Gărgăunul este cea mai mare diure viespi;

Fig. 99 — Filanta
stînga: femele; dreapta: mascul

prinde albinele din zbor, omorîndu-le și hrănindu-se cu cadavrele lor.

În regiunile unde gărgăunii aduc pagube însemnate apiculturii, se recomandă stîrpirea cuiburilor și asfixierea lor cu vapori de bioxid de sulf.

Lapul albinelor (filanta) atacă albinele culegătoare, atît pe flori cît și în zbor, le omorî și le trîște în cuib pentru a-și hrăni larvele.

Combaterea acestui dușman se face prin distrugerea cuiburilor și umplerea lor cu substanțe otrăvitoare (DDT, hexacloran), precum și prin mutarea stupinei într-un alt loc.

Flutarele cap de mort pătrunde seara în stupi și în cîteva minute sugă pînă la 10 g de miere. Lupta împotriva lui se duce prin nimicirea omizilor și micșorarea urdinișului la 8 mm înălțime.

Furnicile. Combaterea lor se face prin distrugerea mușuronilor și a orgerei scânnelor pe care sînt așezați stupii, cu cutran.

Braștele pot ataca albinele pe flori, sau intră chiar în stupi.

Păsările dăunătoare prind albinele din zbor. Pagubele aduse pot fi uneori mari.

Fig. 100 — Păsărele dăunătoare albinelor
1 — prigorii; 2 — albine; 3 — lăstun cu fruntea neagră;
4 — lăstun

căci ele distrug în primul rînd albinele zburătoare. Printre ele, cele mai periculoase pentru albine sînt: prigoria sau albinărelul, lăstunul.

Lupta contra păsărilor dăunătoare se duce primăvara, distrugîndu-le cuibul. Prigoriile își fac cuibul în măturile de pămînt din apropierea

sătelor, și pentru stîrpirea lor se introduc în gale-
rile cuiburilor tampoane cu cloropierină sau sul-
fură de carbon sau fitile cu pucioasă, aprinse.

Mamiferele dăunătoare produc pagube mari în stupină. Astfel, șoarecele pătrunde în stup în anotimpul friguros, cînd albinele sînt strînse în ghem, își face cuib în materialul de împachetat al stupului și atacă fagurii care nu sînt acoperiți de albine, consumîndu-le miera. Uboldînd prin stup, șoarecii neliniștesc mult albinele, ele consumă mai multă hrană și își încrețesc intestinul gros cu excremente și astfel familiile de albine se pot îmbolnăvi de diaree.

Pentru prevenirea pagubelor produse de șoareci familiile de albine se adăpostesc în stupi bine încheiați fără crăpături și se agază grătii la ur-
diniș, o dată cu începerea frigului. Combaterea șoarecilor se face prin diferite capcane sau momele otrăvite. Primăvara, cuibul și stupii în care au fost șoarecii se înlocuiesc, lăsînd ramele cu puiet, însă bine curățate.

Plantele dăunătoare. Printre dă-
unătorii albinelor mai pot fi trecute și unele
plante, ca mohorul și alte graminee necultivate,
care rețin albinele întimplător așezate pe spicele
lor și se odihnească. Albinele se zvîrcolesc să scape,
dar cu altă mai mult sînt prinse de țepii spicelor.

BAZA MELIFERA ȘI POLENIZAREA CULTURILOR AGRICOLE

BAZA MELIFERA

CONSIDERAȚII GENERALE

Viața albinelor este strins legată de flori. Substanțele hrănitoare de care albinele au nevoie pentru hrana lor și a puicului sînt strinse din florile plantelor melifere. Din unele, albinele culeg numai nectar (plante nectarifere); din altele, numai polen (plante polenifere) și din altele, atât nectar cît și polen.

Prin baza meliferă se înțelege totalitatea plantelor melifere din care albinele culeg nectar și polen.

Floarea și structura ei. Florile sînt organele de înmulțire sexuată ale plantelor.

Floarea este prinsă de plantă printr-un *peduncul*. În partea de jos ea este apărută de mai multe frunzișoare verzi numite *sepale*, care toate la un loc formează *calicul* florii. Către interior sînt alte frunzișoare colorate (în roz, roșu sau galben, după specia plantei), numite *petale*. Acestea la un loc formează *corola*, care este partea cea mai frumoasă a florii și care atrage insectele. Sepalele și petalele alăturîndu-se învelisurile florii, cu rolul de a apăra celelalte părți din interior, care sînt foarte delicate.

Înăuntrul flori sînt niște firisoare subțiri, numite *stamine*, care au în vîrf cîte unul sau mai multe saculele numite *antere*, pline cu grăuncioare foarte mici de polen, colorat diferit după specia plantei. Staminele alăturîndu-se partea bărbătească sau *androceul* florii, iar polenul este sămînța bărbătească.

În mijlocul florii se găsește partea femeiască a ei, numită și *gîmbru*. Ea este alcătuită din *pistil*, care la bază este mai umflat, formînd *ovarul*, în care se găsesc ovulele din care se vor forma semințele. Ovarul se continuă în sus cu un gît alungit, numit *stil*, iar vîrful acestuia este fițit sau fin divizat și poartă numele de *stigmat*. Unele flori au un singur pistil, altele mai multe.

Polenizarea și fecundarea plantelor. Anterele florilor ajunse la maturitate erapă și polenul devine liber, putînd fi purtat de vînt sau de insecte spre elementul femeiesc al aceleiași flori sau al altor flori. Transportul polenului în interiorul aceleiași flori sau de pe o floare pe alta se numește *polenizare*. Grăuncioarele de polen cad pe stigmat. Cînd floarea a ajuns la maturitate, pe stigmat apar cîteva picături cristaline de lichid siropos. Acest lichid ajută la fixarea grăuncioarelor de polen căzute pe stigmat, și care favorizează germinarea lor. O dată ajunse pe stigmat, grăuncioarele

Fig. 101 - Secțiune prin floarea de măr

- 1 - sepală; 2 - petală; 3 - stamină;
4 - sac polinic; 5 - pistil; 6 - stigmat;
7 - ovar; 8 - ovule; 9 - glande nectarifere (în formă de inel)

de polen încolțesc, încep să crească, formând o prelungire numită tub polinic, care străbatând prin stigmat și stil ajunge până la ovar. Unirea nucleului celulei mascule cu nucleul celulei feminine se numește fecundare. Din ovar se formează fructul, iar din ovulele fecundate se formează semințele.

Polenizarea florilor prin polenul produs de aceeași floare se numește autopolenizare. Dacă pe stigmat ajunge polenul de pe o floare crescută pe altă plantă, din aceeași specie se produce polenizarea încrucișată.

Cercetările științifice făcute în Uniunea Sovietică au dovedit că recolta de fructe și semințe este cu mult mai mare atunci când polenizarea se face pe cale încrucișată. Pe lângă aceasta, fructele și semințele rezultate din polenizarea încrucișată dau la rândul lor o productivitate mai mare.

Florile plantelor anemofile (plante care se polenizează cu ajutorul vântului) sînt mici, fără miros, necolorate. Acelea ale plantelor entomofile (plante care se polenizează cu ajutorul insectelor) sînt dimpotrivă mari, colorate frumos, mirositoare și secretă nectar, astfel că insectele sînt atrase a le cerea. La plantele entomofile polenul este mai cleios, mai lipicios, el neputînd fi transportat de vînt. Grîuncioarele de polen sînt prevăzute cu perișori mărunți, care se prind ușor de perii de pe corpul insectelor.

Din totalul plantelor cu flori, 80% sînt polenizate prin insecte: albine, bondari, viespi, fluturi, gândaci, muște etc. Rolul cel mai însemnat îl au albinele, întrucît s-a constatat că cea, 80% din vizitele făcute de insecte se datorează albinelor și numai cea, 20% celorlalte insecte.

Prin felul lor de viață, albinele sînt cele dinții insecte care, la începutul primăverii, sînt capabile a zbura din floare în floare și, culegînd nectar sau polen, ajută la polenizarea lor încrucișată.

Secreția nectarului. Nectarul este un lichid dulce produs de niște glande, numite glande nectarifere, sau nectarii. Ele se pot găsi fie în interiorul florilor, pe pistiluri, stamine, petale sau la baza arștoră și în aceste cazuri se numesc glande nectarifere florale, fie în afara florilor, la

baza pețiolului (măzarichea), pe partea inferioară a frunzelor (bumbac), pe dinții frunzelor (ricin) etc., în care caz se numesc glande nectarifere extraflorale. Așezarea cea mai des întîlnită este în interiorul florii, la baza pistilului și a staminelor.

Nectarul floral joacă un rol însemnat în viața plantei, deoarece atrage insectele polenizatoare. Ele cercetînd florile, vin în atingere cu anterele coapte, care crapă și polenul este presărat pe corpul lor. Zburînd apoi de pe o floare pe alta, insectele îndeplinesc involuntar polenizarea încrucișată.

Glandele nectarifere sînt alcătuite din celule care secretă nectarul. Acesta iese la suprafață sub forma de picături mici, care se unesc apoi în picături mai mari. Glandele nectarifere au forme dife-

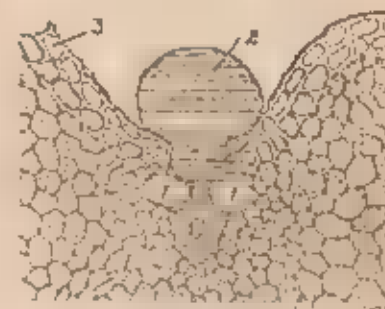

Fig. 102 — Secțiune printr-o nectarie de pierac: 1 — celule printr care trece nectarul; 2 — picătură de nectar; 3 — celule care conțin zahăr

rite: gropițe, puncte, pernițe, pînțeni etc. și sînt așezate de obicei în fundul florii.

Nectarul este o soluție de zaharuri sub diferite forme (monozaharide și polizaharide) și substanțe minerale în cantități reduse. Adus în stup, prin evaporarea apei, concentrația în zaharuri crește și nectarul se transformă în miere.

Tabelul 7
Compoziția nectarului de trifoi alb și transformarea lui în miere

Compoziția	Nectar	Miere
	1	2
Apă	75	22
Zaharoză	12,1	5,9
Zahăr invertit, glucoză și fructoză	9,2	67,3
Alte substanțe	3,5	4,8
	100	100

Factorii care influențează secreția nectarului sînt: natura plantei, vîrsta ei, poziția florilor pe plantă și structura glandelor nectarifere, apoi: latitudinea, altitudinea, natura solului, umiditatea lui, temperatura aerului, umiditatea atmosferică, expunerea la soare, vînturile etc. Numai unii factori influențează mai mult secreția de nectar.

Poziția florilor pe plantă. Cantitatea de nectar diferă de la o floare la alta, după cum aceasta este așezată spre vîrfurile plantei sau mai jos. Florile din vîrf, care înfloresc mai tîrziu, au glandele nectarifere mai puțin dezvoltate și dau o cantitate mai mică de nectar. Acest lucru se constată către sfîșitul perioadei de înflorire, cînd, deși plantele sînt încă înflorite, ele nu mai dau nectar; sînt

flori din vîrfurile plantei cu glandele nectarifere atrofiate. În această perioadă substanțele necesare formării nectarului sînt folosite de florile secundate pentru dezvoltarea fructelor.

Nectarul extrafloral. Pe lângă secreția de nectar floral, unele plante mai au glande nectarifere și pe alte organe (bumbacul, mazăriștea).

Alături de acestea albinele mai culeg uneori și materii dulci, secretate de frunzele unor arbuști și plante ierboase (stejar, arțar, traista ciobanului etc.), precum și excrementele dulci ale unor insecte. Mierea provenită din aceste secreții este denumită miere de mană.

Mană de origine vegetală sau mană propriu-zisă, este secretată pe timp de secetă îndelungată, cînd după zile călduroase, vin nopți răcoroase și umede, iar sucurile dulci din plantă ies sub formă de picături mici pe frunze. În verile calde, secreția de mană este abundentă, albinele o culeg și o strîng în stupi în cantitate mare. Albinele culeg mierea de mană, mai ales de pe tei, stejar, frasin, ulm, arțar, mesteacîn, molid, pin, piersic, prun și diferite plante ierboase. Ele o culeg de dimineață, pînă ce ea nu devine consistentă. Mierea de mană apare mai ales în lunile calde de vară, dar ea poate fi secretată și în timpul primăverii sau toamnei.

Mană de origine animală reprezintă excrementele dulci vîscoase ale unor insecte care se hrănesc cu seva din frunze. Pe fața inferioară a frunzelor unor arbori și arbuști se adună uneori un număr mare de păduchi, care atacă frunzele și se hrănesc cu seva plantelor. Ei asimilează mai mult substanțele proteice, iar cea mai mare parte dintre substanțele hidrocarbonatate le elimină pe frunze sub formă de picături de suc dulce.

Albinele adună mierea de mană, atât cea vegetală, cât și cea de origine animală, numai când în natură nu există eșec de nectar din flori.

Compoziția chimică a mierei de mană de origine animală este diferită de aceea a mierei provenită din secreția nectarilor florale. Ea cuprinde mai multe substanțe minerale (cenusa) și anume, după datele Institutului de cercetări zootehnice din București, de 6,14 ori față de mierea de salcâm și de 4,23 de ori față de mierea de trifoi; apoi, mai multe dextrine, substanțe zaharoase complexe și galactozii (substanță zaharoasă care nu se găsește în mierea din flori). Mierea de mană, după ultimele cercetări din U.R.S.S., este vădită a fi din cauza unui complex de substanțe.

În timpul verii, în perioadele fără eșec de nectar, strângerea de miere de mană este utilă contribuind la întreținerea familiilor de albine. Mierea de mană este însă foarte dăunătoare în timpul iernii, deoarece consumul ei, în acest timp, produce o supraîncălzire a intestinului gros cu substanțe neasimilabile de către albine, iar această supraîncălzire trecând peste o anumită limită (46,5% din greutatea totală a albinei) provoacă apariția diareei.

Albinele din regiunile cu livezi și podgorii eulog, în lipsa altor calesuri, sucurile dulci de la fructele și mai ales de la strugurii care au fost atacați de viespi și alți dăunători. Nici cu această miere nu se recomandă a ierna albinele.

Natura solului. Fiecărei plante îi corespunde un teren cu o anumită structură fizică și compoziție chimică, în care ■ se dezvoltă în cele mai bune condiții. Plantele melifere pe terenuri prielnice dau și nectar în cantitate mare, uneori însă anumite plante cu ■ productivitate mare de nectar,

cultivate pe terenuri neprielnice, nu dau de loc nectar. Iată câteva exemple de terenuri favorabile pentru secreția de nectar a anumitor plante: argilos pentru tei, calcaros pentru sparceță, trifoi alb, lucernă, muștar alb.

Umiditatea solului. În general, terenurile umede cu pânze de apă subterane, la mică adâncime, influențează favorabil asupra secreției de nectar. De asemenea, în timpul înfloririi plantelor, pământul trebuie să fie destul de umed pentru a avea o secreție bună de nectar. Sunt plante care dau mai mult nectar, atunci când sunt cultivate pe terenuri irigate sau mlăștinoase. De pildă, lucerna, trifoiul etc. Plantele melifere din lunci, bălți și regiuni împădurite dau totdeauna mai mult nectar.

Temperatura aerului cea mai favorabilă pentru producerea de nectar este cuprinsă între 16 și 25°. Dacă temperatura se ridică, secreția de nectar scade treptat, pentru a se opri cu totul la 35°. Sunt plante care secretă mai mult nectar la o temperatură mai coborâtă, fapt care face să fie cercetate de albine mai mult dimineața și spre seară.

Umiditatea atmosferică cea mai favorabilă secreției de nectar este cuprinsă între 60 și 80%. Sunt plante (facelia) care secretă destul de mult nectar și sub această umiditate. În general însă, secreția de nectar se micșorează dacă umiditatea aerului scade; în schimb, nectarul devine mai concentrat adică se mărește cantitatea de zahăr care o cuprinde. În timpul perioadelor de secetă secreția nectarului se micșorează, pentru ca uneori să se oprească chiar cu totul.

Albinele nu recoltază nectarul prea diluat — care apare în cazul unei umidități atmosferice mari și anume acela care are sub 5% zahăr. De asemenea, ele iau anevoie și nectarul cu concen-

trația de peste 50% zahăr. Florile prea numeroase micșorează secreția de nectar, deoarece ele favorizează creșterea plantei, stingherind dezvoltarea florilor.

Expunerea la soare. În general, plantele secretă maximum de nectar, atunci când sînt bine luminate, însorite. Zahărul din nectar se produce în prezența luminii solare și a apei, pe seama amidonului.

Plantele ierboase și arbuștii meliferi care cresc în desigurul pădurilor dau mai puțin nectar decît atunci cînd cresc în poeni sau la marginea pădurilor. Plantele din locuri umbrite secretă mai puțin nectar. În zilele însozate, plantele își micșorează secreția de nectar. Razele solare directe produc o micșorare a secreției de nectar. Secreția cea mai abundentă de nectar se produce în zilele însorite, dimineața și parțial acoperite de nori în restul timpului. Vîntul micșorează secreția de nectar a florilor. Fîntul reci, vînturile de la N și NE provoacă scăderi de temperatură, care opresc secreția de nectar. De asemenea și vînturile uscate ce bat din direcția S și SE micșorează secreția de nectar. În general, timpul liniștit, fără vînt, este cel mai favorabil secreției de nectar.

Secreția de nectar a plantelor melifere cultivate este influențată de lucrările agrotehnice: pregătirea terenului, însămînțarea și întreținerea culturilor. Cu cît o plantă este pusă în condiții agrotehnice mai bune, cu atît secreția ei de nectar este mai bogată.

PRINCIPALELE PLANTE MELIFERE

Baza meliferă este formată din plante care cresc fără a fi cultivate sau întreținute de om, cum sînt florile de pădure, de pe malurile râpilor, arborii și arbuștii de pădure, florile de miriște, zmeurul de

munle etc. și apoi din plante cultivate: pomi fructiferi, floarea-soarelui, sparaceta, borșagul; plantațiile de salcîm etc.

Plantele melifere de pădure. *Arinul* și *alunul*

Fig. 103 — Alun

1 — ramură cu flori; 2 — flori masecul (măligori); 3 — inflorescență cu flori femele; 4 — flori masecul; 5 — inflorescență cu flori femele; 6 — două flori femele; 7 — ramură cu fructe

infloresc foarte devreme, chiar din februarie, dînd o mare cantitate de polen.

Salcia crește în locurile umede, mai ales în luncele riurilor. Este un arbore răsîndit la noi în țară, important prin faptul că furnizează în multe regiuni primul cules timpuriu de nectar și polen.

Arțarul, *ulmul*, *stejarul*, *plopul*, *mălinul* etc. contribuie, prin culesul ce-l oferă, la dezvoltarea familiilor de albine în vederea culesului mare.

În țara noastră, culesul din primăvară la arborii de pădure nu este un cules pentru recoltă, ci un cules de întreținere. Cu ajutorul lui, familiile de albine se dezvoltă pentru a folosi din plin culesul

mare timpuriu de salcâm, sau culesul mare de vară (lineată, lei, floarea-soarelui).

Astanul sălbatic înfloarește în luna mai și produce mult nectar și polen.

Salcîmul alb este o plantă meliferă de mare

Fig. 101 -- Teiul cu frunza mică

1 — ramură cu flori; 2 — floare; 3 — secțiune prin floare; 4 — ramură cu fructe

importanță, care în regiunile de șes ale țării formează culesul principal de primăvară. Mierea de salcâm se recomandă a se lăsa ca rezervă de hrană pentru iarnă. Salcîmul dă un cules scurt, dar foarte intens, florile producând mult nectar. Un singur arbore poate da pînă la 100 kg de miere, atunci cînd condițiile sînt favorabile.

Dezavantajul culesului de salcâm este acela că în vremea înfloririi lui sînt de multe ori vînturi și ploii.

Sofora sau salcîmul japonez înfloarește în luna iulie și produce nectar în cantitate mare. Se recomandă a se planta cît mai mult în regiunile lipsite de cules de vară, pe marginea drumurilor și în parcuri. Înflorirea durează 25—30 de zile.

Teiul asigură fuciliilor de albine un cules bogat. Cu nectarul obținut de la un arbore se poate obține pînă la 10 kg de miere, iar de la 1 hectar peste 1 000 kg de miere. Recolta de la tei nu este sigură în fiecare an. Sînt ani cînd teiul dă nectar din helșug și ani secetoși cu vînturi uscate sau ani ploioși cu nopți reci în timpul înfloritului, cînd teiul dă puțin nectar.

Zmeurul este un arbust care crește în golurile de păduri de munte. De asemenea se cultivă în grădini. Produce 50—70 kg de miere la hectar, fiind foarte căutat de albine.

Înfloarește în iunie și durează 20—25 de zile.

Zburătoarea crește în golurile din pădurile de munte, în tăieturi de păduri. Înfloarește după co

Fig. 105 -- Teiul cu frunza mare

1 — ramură cu flori; 2 — floare; 3 — secțiune prin floare; 4 — fructe

se termină zmeurul (iunie-iulie), dînd mult nectar. În anii buni se obțin recolte foarte mari de la zmeur și zburătoare.

Plantele melifere din sînețe și pășuni naturale sau cultivate formează un cules principal de vară,

mai în toate regiunile de deal ale țării. Astfel trifoiurile produc o miere de calitate superioară.

Trifoiul alb este cel mai bun pentru albine, însă din cauza greutateii de a obține semințe de la el,

Fig. 106 — Zhurătoara
1 — ramură cu flori; 2 — floare;
3 — sămăcuță zburlitoare

Fig. 107 — Secțiune prin
floarea de trifoi roșu

este rar cultivat. Crește mai ales în pășunile de pe coline și dealuri sau în regiunile umede din câmpie. Produce până la 100 kg de miere la hectar.

Trifoiul roșu este cultivat mult, dar nu poate fi vizitat deajuns de albine din cauza greutateii cu care se culege nectarul din floare.

Lucerna este o plantă slab meliferă. Albinele cercețesc puțin florile lucernei. De pe un hectar de lucernă se obțin 25 kg de miere.

Măzăricea de toamnă este o bună plantă meliferă. Aro nectarilor florale și extraflorale.

Albinele culeg nectarul extrafloral. În amestec cu o cereală de toamnă formează *borceagul de toamnă*, care dă un cules bogat.

Măzăricea de primăvară produce mai puțin nectar.

Sparceta este o plantă rezistentă la secetă. Se seamănă toamna și primăvara, producând în jurul

Fig. 108 — Flori de lucernă

1 — floare văzută dintr-o parte;
2 — floare deschisă, văzută din
față; 3 — floare închisă, văzută
din față; 4 — floare deschisă,
văzută dintr-o parte

Fig. 109 — Măzărice

1 — ramură cu flori și păstăie;
2 — floare; 3 — păstăie în-
chisă și deschisă cu bombă;
4 — bombă

a 120 kg de miere la hectar. Ea este frecvent vizitată de albine.

Ghizdeiul este o plantă meliferă nepretențioasă la sol, având aproape aceeași valoare meliferă ca și lucerna.

Sulfina albă și *cea galbenă* cresc pe coline, râpi, lângă garduri, pe câmp și pe fânețe, înfloresc după trifoi și durează până toamna. Un hectar de sulfina dă până la 200 kg de miere de calitate bună. Ea

este o bună plantă de nutreț, în amestec cu alte plante.

Pomii fructiferi produc nectar de timpuriu și sint bine cercetați de albine.

Înflorirea lor începe în luna aprilie. Albinele îi

Fig. 110 — Spărcuță
1 — ramură cu flori;
2, 3 — floare; 4 — sămânță

Fig. 111 — Sulfină albă
1 — ramură cu flori; 2 —
floare; 3 — pistil și stam-
en; 4 — sămânță

vizitează mult și cu plăcere, pentru că dau un cules timpuriu, prețios în timpul creșterii puietului. Merii, perii, prunii și alți pomi asigură un bun cules, clasându-se după vișin și cireș. Deseori, albinele nici nu așteaptă bino deschiderea florilor de cais și piersic, ci deschid ele bobocii. La noi în

țară, culesul la pomii fructiferi este un cules de întreținere și de dezvoltare a familiilor. Recolte de miere de la pomii fructiferi se obțin numai în cazuri excepționale.

Plantele melifere agricole formează baza culesului de cîmp din timpul verii.

Floarea-soarelui este o plantă meliferă de bază în regiunile de cîmpie. Înflorște către sfîrșitul lunii iunie, începutul lunii iulie, iar înflorirea ține cea, 30 de zile. Cînd este secetă, perioada de înflorire e mai scurtă și produce mai puțin nectar. La 1 hectar dă în medie 30—50 kg de miere. Mierea

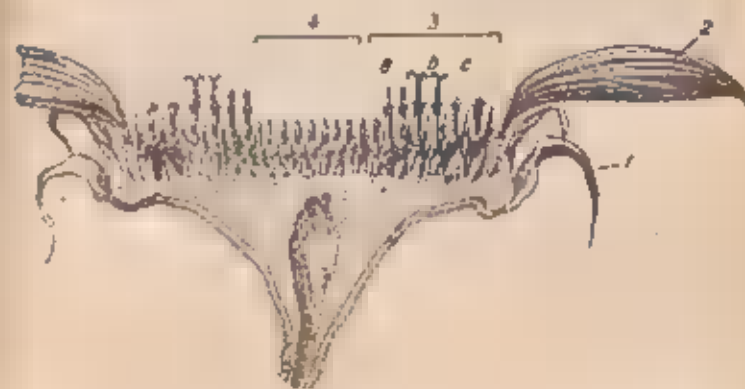

Fig. 112 — Secțiune printr-un capitol înflorit de floarea-soarelui

1 — bractee; 2 — flori tubulare înflorite; 3 — flori cu anterele pline cu polen matur; 4 — flori cu lobul stigmatului desfășurat; 5 — flori cu stigmatul și staminele veștoite, după fecundare; 6 — flori tubulare neînflorite (după O. Schmeil)

are culoarea galbenă-deschis, gust plăcut, dar cristalizează foarte repede.

Polenizată cu ajutorul albinelor, dă un spor de 30—50% la producția de semințe, micșorîndu-se procentul boabelor seci. În regiunile de cîmpie,

acolo unde nu sînt tei, formează culesul principal de vară.

Hapița de toamnă înflorește în mai și ține cea. 45 de zile. Mierea este de culoare aproape albă și proaspătă, are gust iute, datorită oleiurilor volatile pe care le conține, dar care cu timpul se evaporă. Se zaharisește foarte repede, chiar în faguri, și de aceea nu trebuie folosită hrană pentru iarnă.

Fig. 113 — Secțiune prin floarea tubulară a florii-soarelui

1 — bractee; 2 — ovar (cu un singur ovul); 3 — lezuri nectarifer în formă de inel; 4 — calicelul (format din două sepale); 5 — corolă (formată din cinci petale galbene, lipite în formă de tub); 6 — pistil; 7 — antepetale celor cinci stamene sunt lipite între ele, formînd un tub co. înconjurînd pistilul; 8 — stil; 9 — stigmat cu cel doi lobi (după O. Schmidt)

Hrișca dă miere de culoare galbenă-închis spre roșie, cu un gust plăcut. Produce 60 kg de miere la hectar. La noi în țară este cultivată în nord. În regiunile sudice nu merge bine. Perioada de vegetație este de 70 de zile, înflorirea durează cea. 35 de zile.

Muștarul înflorește după 30—50 de zile de la semănat. Durata înfloririi 20—30 de zile. Dă o miere de bună calitate și cu o aromă plăcută. Se cultivă și în amestec cu alte plante de nutreț.

Bumbacul asigură un cules destul de bun în anii prietnici. El are glande nectarifere florale și extraflorale. Albinele culeg nectarul extrafloral. Culesul durează mult și mierea este de bună calitate.

Bumbacul egiptean dă în anii buni, pînă la 300 kg de

miere la hectar. Capacitatea de a secreta nectarul nu este aceeași la toate speciile de bumbac. Bumbacul dă un cules tirziu de toamnă, iar culturile irigate dau producții mult mai mari decît celelalte.

Plantele de bostănărie, de grădina și unele plante medicinale sînt plante melifere prețioase și nectarul lor trebuie valorificat prin albine. Acestea sînt: castraveții, dovleci, pepenii verzi și galbeni, seminceri de ceapă, varza, păstînac, co-reandru, fenicolul, mentă etc.

Balanța meliferă este analiza unei localități, raion sau regiune, din punct de vedere al suprafețelor ocupate cu plante melifere și calcularea numărului de familii de albine care pot fi întreținute cu recolta de miere obținută de pe aceste suprafețe, socotindu-se obținerea unei cantități de cel puțin 15—20 kg de miere-marfă de familie.

Balanța meliferă trebuie întocmită atunci cînd se organizează o stupină, sau în cazul dezvoltării unei micii, deja existente pentru a se vedea în ce măsură suprafețele plantelor melifere din localitate asigură recolte bune de miere și eventual în ce măsură trebuie îmbunătățită baza meliferă.

Fig. 114 — Bumbac

Balanța meliferă se întocmește și în caz de practicare a stuparului pastoral, pentru a se stabili capacitatea nectariferă, a suprafețelor respective, evitând supranglomerarea lor, ceea ce duce la o micșorare a productivității familiilor de albine. Indicăm aici ordinea lucrărilor care trebuie executate la întocmirea balanței melifere a unei localități.

Întocmirea situației asupra suprafețelor cu plante melifere care sînt cuprinse în raza de zbor productiv al albinelor, adică pe suprafața de 2 800 ha (raza de 3 km). Pentru suprafețele care nu sînt ocupate compact de plante melifere, deci au vegetație mixtă, se întocmește un tabel deosebit. Întocmirea tabelului cu suprafețele melifere se face pe baza unei hărți, la scară cît mai mare, a localității respective. Se trage pe ea un cerc care reprezintă raza de 3 km pe teren, delimitîndu-se astfel suprafața care interesează. După aceasta se delimitează pe hartă fiecare suprafață cu plante melifere care intră în raza de zbor a albinelor. Aceste suprafețe se trec apoi într-un tabel.

Tabelul 8

Baza meliferă a stupinei

Nr. crt.	Denumirea plantelor melifere	Suprafața ha	Cantitatea de miere la hectar kg	Total miere kg	Observații
0	1	2	3	4	5
1					
2					
3					
4					
	Total				

În lipsa unei hărți corespunzătoare a localității în cauză, ea se întocmește de stupar.

Pentru plantele melifere, mai ales cele spontane, care se găsesc în amestec cu alte plante, se stabilește pentru fiecare în parte cît ocupă procentual pe suprafața dată, precum și suprafața ce ocupă efectiv. De exemplu, într-o pădure cu o suprafață de 500 ha, teiul se găsește într-o proporție de 30%, deci suprafața efectivă ocupată de tei va fi de 150 ha.

Pentru salcîm sau pomi roditori care nu sînt în plantație masivă (răzleți), cum ar fi în vîntul satelor, se stabilește cu aproximație numărul arborilor care se găsesc, în medie, pe unitatea de suprafață, apoi suprafața ce ar ocupa dacă ar fi într-o plantație încheiată.

Cunoscînd suprafața ocupată de fiecare plantă meliferă în parte și înmulțind cu producția pe care o poate da la hectar, se află cantitatea globală de miere pe care o poate oferi baza meliferă respectivă.

Întrucît o parte din nectarul produs de plante este cules și de alte insecte, iar albinele nu-l valorifică în întregime, fie din cauza timpului scurt, fie din cauza condițiilor nefavorabile culesului, în calculele privind balanța meliferă, se în considerare numai o treime din cantitatea globală de miere care reiese din calculul balanței melifere.

Tabelul 9

Producția de miere la hectar a principalelor plante melifere (după A. F. Gubîn și alți autori sovietici)

1. Arțar	200 kg	5. Busuioc	100 kg
2. Bostan	30 "	6. Castravete	30 "
3. Bumbac		7. Ceară	800 "
neirigat	100 "	8. Cicoră	100 "
4. Bumbac irigat	300 "	9. Corcoluș	40 "

10. Coriandru 200—500 kg	27. Porumbac 25 kg
11. Crugă 35 "	28. Prun 10 "
12. Focșia la sud 1 000 "	29. Rapiță 50 "
la nord 150 "	30. Salcie 150 "
13. Floarea-soarelui 30—50 "	31. Saleim 1 700 "
14. Glădie 250 "	32. Saleima galben 350 "
15. Ghizdei 15 "	33. Zmeur 70 "
16. Hrișcă 60 "	34. Sparceta 120 "
17. Iarba șerpelui 300—400 "	35. Sulfina albă spontană 200 "
18. Jugăstru 1 100 "	36. Sulfina albă cultivată 600 "
19. Lămba micului 200 "	37. Tei roșu, pădureț 1 000 "
20. Lucernă neirigată 24 "	38. Trifoi alb, hibrid 100 "
21. Lucernă irigată 380 "	39. Trifoi hibrid 125 "
22. Măr 20 "	40. Trifoi roșu 6 "
23. Mădălină moldovenească 200 "	41. Urechea porcului 650 "
24. Muștar 40 "	42. Vișin 30 "
25. Mure 20 "	43. Urzica moartă 100 "
26. Perla 40 "	44. Zburătoare 600 "

Cifrele obținute prin determinările făcute la secția de apicultură a Institutului de cercetări zootehnice, asupra producției de miere a principalelor plante melifere din țara noastră (saleim, himbac), sînt asemănătoare cu cele date de A. F. Gubin.

Pentru plantele melifere ce nu figurează în tabel calcularea producției de miere la hectar se face prin comparația cu alte plante asemănătoare.

Stabilirea necesarului de miere al familiilor de albine. El se compune din:

— hrană pentru întreținerea familiei în decursul unui an întreg (în medie 90—100 kg).

— hrana pentru roirile planificate ce se obțin în cursul anului. În medie, aceasta se socotește la jumătate din consumul anual mediu al unei fa-

milii de bază, deci 45 kg. Dacă s-a planificat un spor de 20%, înseamnă că va trebui socotită cantitatea de 9 kg pentru fiecare familie de buză ieșită din iarnă.

— Miere-marfă care s-a planificat a se obține de la o familie de albine. Dacă s-au planificat 15 kg de miere-marfa de familie iernată, cantitatea totală de miere pe care trebuie să o adune o familie de albine într-un an va fi de $90 : 9 + 15 = 114$ kg.

Calcularea numărului de familii de albine care pot fi ținute în localitatea respectivă se face împărțind rezerva generală de miere valorificabilă de către albine, la cantitatea de miere pe care trebuie s-o adune o familie de albine în cursul anului.

Stabilirea balanței melifere a unei localități este o lucrare importantă în stupăritul rațional, pe care fiecare stupar trebuie să o întocmească pentru a-și da seama dacă localitatea respectivă este supraîncărcată de albine, sau dimpotrivă există neectar care ■ este valorificat.

Pentru a înțelege mai ușor cum ■ stabilește numărul familiilor de albine ce pot fi ținute într-un loc oarecare, dăm următorul exemplu, după prof. Hahlov, care ■ inițiat ■ metoda simplă de apreciere a productivității plantelor melifere.

El a stabilit că plantele ierboase dau în medie aproape 30 kg de miere, arbuștii aproape 110 kg și arborii 240 kg. Dacă în apropierea stupinei, există un zmeuriș în suprafață de 10 ha și dacă pe 1 ha se pot obține aproximativ 110 kg de miere, înseamnă că în total se va realiza 1 100 kg de miere. Dacă socotim că fiecare familie de albino

va culege zilnic în medie 2 kg de miere, iar zmeurișul va fi cercetat de albine timp de 20 de zile, atunci fiecare familie de albine va strânge în medie 40 kg de miere pe toată perioada de înflorire (20 de zile \times 2 kg = 40 kg de miere). Cum rezerva de miere de pe această suprafață este de 1100 kg, iar fiecare familie va culege cîte 40 kg, atunci este nevoie de 27 de familii ($1100 : 40 = 27$). De aici rezultă că, dacă stupina va fi mai mică, o parte din nectar nu va fi cules, iar dacă stupina va fi mai mare de 27 de stupi, atunci fiecare familie va realiza mai puțin de 40 kg de miere.

Determinările facute în U.R.S.S. au arătat că numărul de familii de albine care se pot ține într-o localitate pentru a obține un randament maxim este de 40—100, excepțional în zone foarte bune melifere putîndu-se ține 120—150 familii de albine. O stupină de 300 de familii de albine, ținută într-un singur loc, a dat o recoltă cu 38% mai mică decît același număr de familii așezate pe un teritoriu cu floră asemănătoare, dar împărțite în stupine de 50—65 de familii de albine depărtate la 5—7 km.

Îmbunătățirea și lărgirea bazei melifere. Înflorirea plantelor melifere nu este continuă în majoritatea localităților, observîndu-se întreruperi între perioadele de înflorire ale diferitelor plante. Pentru înlăturarea perioadelor fără cules, trebuie să se ia măsuri de îmbunătățire a bazei melifere.

Se va stabili mai întîi timpul de cules din localitatea unde se găsește instalată stupina, adică se vor stabili succesiunea și durata înfloririi plantelor melifere, precum și sporul mediu în greutate al familiei așezate pe cîntarul de control.

În țara noastră, în regiunile de șes, baza meliferă este alcătuită din rapiță, salcîm,

floarea-soarelui și plante de nutreț: mazărice, sparceță etc. În regiunile inundabile ale Dunării, sînt sălciiile și multe plante melifere de baltă (izma și altele), care dau un cules bogat de toamnă.

În regiunile de deal sînt livezi de pomi fructiferi, păduri de tei și fînețe naturale.

În regiunile de munte sînt masive de zmeur și zburătoare, care dau mult nectar.

Îmbunătățirea bazei melifere constă în *sporirea suprafețelor cu plante melifere* și în *îmbunătățirea calității plantelor respective*. Îmbunătățirea bazei melifere este necesară atunci cînd în jurul stupinei nu sînt plante melifere suficiente pentru a da producții mari de miere, sau cînd există perioade lipsite de cules.

Sporirea suprafețelor cu plante melifere. În localitățile unde culesul timpuriu de primăvară este insuficient, se vor planta sălcii, sporindu-se și suprafețele existente de pomi fructiferi, atît în livezi compacte, cît și prin plantarea lor în eucți. Dacă culesul de nectar se întrerupe după înflorirea livezilor pînă în vară (pînă la tei sau la floarea-soarelui), luern ce se întîmplă în localitățile unde lipsesc plantațiile de salcîm, se va introduce acest arbore, foarte bun melifer, sau se vor semăna: muștar, sparceță, sulfină, limba mielului sau facelia, care să înflorească în acest interval. În acest scop, se pot semăna încă din toamnă rapița sau mazăricea de toamnă, care înflorește în mai și prima jumătate a lunii iunie, precum și facelia, muștar alb, coriandru.

Durata culesului principal de vară poate fi prelungită prin cultivarea de: muștar, hrișcă, sulfină, facelia, între rîndurile pomilor din livezi.

Însămînțarea în miriști a plantelor melifere. Folosirea miriștilor pentru însămînțarea cu plante

melifere prezintă avantajul că nu se scot din agolament suprafețele respective și pe lângă producția de miere se obține și fân, nutreț pentru siloz sau chiar boabe. Se pot semăna: brișcă, muștar, facelia, floarea-soarelui, măzăriche etc. Aceste plante se pot folosi toamna și ca îngrășământ verde: se ară și se bagă sub brazdă. Muștarul semănat în măriști poate da 20—30 kg de miere la hectar, facelia până la 130 kg etc.

Însămânțările se vor face cât mai repede după eliberarea terenului, astfel ca plantele melifere să aibă timp să înflorească, iar albinele să poată culege nectarul (perioada de înflorire nu trebuie să intre în anotimpul friguros). Pentru a scurta durata perioadei de vegetație a plantelor melifere se va aplica iarovizarea semințelor de brișcă și muștar. Cantitatea de sămânță care se dă la unitatea de suprafață se mărește cu 20—25%. Lucrările agrotehnice care se aplică acestor culturi sunt aceleași ca la culturile obișnuite de aceste plante.

Organizarea lotului apicol. Pe lângă măsurile arătate mai sus este necesar ca în apropierea stupinelor să se organizeze loturi apicole în suprafață de 3—4 ha pentru fiecare unitate de 50 de familii de albine. Lotul apicol se organizează în primul rând pentru lichidarea perioadelor lipsite de cules. Pe suprafețele repartizate în acest scop se seamănă plante cu o productivitate ridicată de nectar: facelia, limba mielului, sulfină, mătăcină moldovenească, urechea porcului, muștar, sporcică, brișcă și altele.

Plantele se însămânțează la intervale de mai multe zile pentru ca durata înfloririi lor să fie mai lungă. Pe loturile apicole trebuie organizată culegerea la timp a semințelor.

*Facelia*¹ este o plantă meliferă anuală de mare valoare, producând până la 500—1 000 kg de miere la hectar. Secretă din abundență nectar în tot cursul zilei.

Semănatul poate fi făcut la diferite date, începând din primăvară și până toamna târziu (sub zăpadă). Adâncimea semănăturii trebuie să fie la 1—2 cm; cantitatea de 8—10 kg la hectar. Semănatul se face cu mașina, cu distanța între rânduri de 50 cm.

La 8—20 de zile după semănat, răsare, și când a crescut de o palmă, este bine să fie prășită mecanic. În timpul perioadei de vegetație se recomandă îngrășămintele fosfatice și potasice, în cantități de 150—200 kg la hectar.

Facelia înflorește cam la 50—60 de zile de la semănat și înflorirea durează 30—40 de zile. Cunoșcând acest lucru, se poate stabili data la care trebuie semănată pentru ca înflorirea ei să se producă în perioadele lipsite de cules. De exemplu, în regiunea de stepă, semănată la începutul lunii aprilie va înflori către sfârșitul lunii mai, sau începutul lui iunie, adică imediat după terminarea culesului de la salcâm.

Semănatul se face la interval de 7—12 zile, pentru ca înflorirea să se prelungească mai mult.

Producția de semințe la hectar este de 250—350 kg și chiar mai mult. Pentru a evita scuturarea semințelor, recoltarea trebuie făcută când semințele de la baza inflorescențelor s-au copt.

Limba mielului. Plantă anuală, care se cultivă în grădini și uneori se înmulțește și în stare sălbatică. Se seamănă 30—40 kg la hectar. Înflo-

¹ Se poate semăna și pe marginea șanțurilor, pe locuri vrance, în general pe orice teren necultivat. Nu este protejată față de eol.

rește la 30 de zile după semănat și durează 35—40 de zile. Pentru prelungirea perioadei de înflorire se recomandă cositul tulpinilor la care înfloritul s-a terminat, deoarece din muguri se dezvoltă alte inflorescențe. Limba mielului dă

Fig. 115 — Limba mielului conține semințele din primele inflorescențe.

Sulfina. Se recomandă să se însămânțeze în loturile apicole pentru crearea unui cules de întreținere de lungă durată.

Pentru apicultură au importanță sulfina albă și cea galbenă.

Se semănă primăvara timpuriu, dându-se 22 kg la hectar în rînduri dese și 10 kg în rînduri rare, la adîncimea de 1 cm. Terenul trebuie să fie bine mărunt, iar semințele înainte de însămînțare se trec printr-un scarificator sau se freacă cu nisip. Sulfina bianuală înfloarește în al doilea an de viață în luna iunie, cel mai târziu la începutul lunii iulie și înflorirea durează 45—50 de zile. Sulfina anuală înfloarește în iulie-august. Cantitatea de miere este pînă la 600 kg la hectar.

Pentru a prelungi perioada de înflorire a sulfinei în tot cursul verii, se recomandă împărțirea suprafeței în parcele și cosirea lor la diferite date. Sulfina albă (anuală) semănată primăvara timpuriu dă un cules abundent în lunile august și septembrie.

Mătăcina moldovenească. Este o plantă anuală aromatică. Crește în stare sălbatică. Se seamănă, în rînduri depărtate la 50 cm, primăvara cît mai timpuriu, sau toamna târziu, dîndu-se 5 kg de semință la hectar. Pentru menținerea umidității din sol, la care rădăcina este foarte sensibilă, se recomandă prășirea ei între rînduri. Mătăcina înfloarește de la jumătatea lunii iulie, pînă în august, producînd cea. 200 kg de miere la hectar. Se folosește pentru extragerea de uleiuri eterice folosite în industria alimentară și de parfumuri.

Urechea porcului este o plantă meliferă, perennă, rezistentă la secetă și cu o productivitate superioară: pînă la 650 kg de miere la hectar. Este răspîdită prin tufișuri, fîcile și marginile drumurilor, fiind foarte comună. În cultură se seamănă în rînduri depărtate la 50 cm, dîndu-se 2 kg de semință la hectar. În timpul vegetației se vor lua măsuri pentru menținerea în permanență a stării de afinare a terenului și pentru curățirea lui de

Fig. 116 — Mătăcina moldovenească

burnieni prin pragile executate ori de câte ori va fi nevoie. Inflorește din iulie până în septembrie.

În afară de semănatul pe loturile apicolei plantele enumerate mai sus pot ■ folosite și pentru însămânțare pe terenurile neproductive: pe

Fig. 117 — Urechea porcului Fig. 118 — Iarba șarpelui

rîpi, marginile căilor de comunicație (șosele, drumuri de fier), poieni de păduri etc.

Iarba șarpelui este o plantă bună producătoare de nectar: dă pînă la 300—400 kg de nectar la hectar. Este răspîdită ca buruiană în toată țara pe marginea drumurilor și pe cîmpuri. Se seamănă primăvara timpuriu, dînd 3—4 kg de sîmînță la hectar. Inflorește în anul al doilea.

Coriandrul, plantă anuală care poate da pînă la 200—500 kg de nectar la hectar. Se seamănă toamna tîrziu sau primăvara timpuriu, 30—40 cm între rînduri, dîndu-se 15—20 kg la hectar.

Inflorește în iunie — iulie. Semintele conțin uleiuri eterice folosite în industria de parfumuri și băuturi spirtoase.

Pentru a menține fertilitatea solului și pentru a avea o secreție de nectar cît mai mare, este necesar ca și pe lotul apicol plantele melifere să se semene în asolament.

Institutul de cercetări apicole al U.R.S.S. recomandă pentru regiuni cu precipitații potrivite următorul asolament apicol:

1. ierburii + trifoi roz
2. trifoi roz (anul al 2-lea)
3. hrîcă
4. facelia + sulfînă albă biannuală
5. sulfînă albă biannuală (anul al 2-lea)
6. răstăcină moldavonească
7. muștar alb + sulfînă albă anuală.

Fig. 119 — Coriandru

8. ovăz pentru nutreț verde + ierburii.

Pe loturile apicole din țara noastră, Institutul de cercetări zootehnice recomandă pentru încercare următoarele asolamente:

Pentru regiunile de stepă:

1. rapiță de toamnă + facelia (în miriște)	4. sparceță
2. muștar alb în amestec cu sulfînă albă biannuală	5. sparceță (anul al 2-lea)
3. sulfînă albă biannuală (anul al 2-lea)	6. sparceță (anul al 3-lea)
	7. facelia
	8. coriandru.

Pentru regiunile cu precipitații mai abundente:

1. ierhuri + trifoi roz	5. facelia
2. ierhuri + trifoi roz (anul al 2-lea)	6. limba mielului
3. mătăcină moldove- nească	7. secară de toamnă pentru nutreț, sau porumb pentru nutreț, în amestec cu sulfina albă anuală
4. muștar alb în ame- stec cu sulfina albă a- nuală	8. facelia + hrîșcă (mi- ciste).

Aplicarea regulilor agrotehnice la culturile de plante melifere este o cale de îmbunătățire a bazei melifere deoarece pe lângă sporirea producției de semințe și masă verde (fîn), crește și productivitatea lor la hectar.

După datele Stațiunii experimentale apicole din Ucraina, producția de nectar a crescut sub influența îngrășămintelor minerale. Prin aplicarea îngrășămintelor se mărește și numărul de flori din aceeași plantă. După datele aceleiași stațiuni, sub influența îngrășămintelor de fosfor și potasiu, numărul florilor de muștar alb s-a mărit cu 13,3%, iar numărul florilor de facelia cu 13,8% pe unitatea de suprafață.

Aplicarea regulilor agrotehnice în îngrijirea livezilor de pomi fructiferi (arături între rânduri, stropitul la timp, etc.) sporește de asemenea producția de nectar pe unitatea de suprafață.

Apariția dăunătorilor și bolilor la plante, în timpul înfloririi lor, micșorează secreția de nectar și uneori dăunătorii pot consuma din nectarul produs. Masivetele naturale de plante melifere trebuie de asemenea protejate contra dăunătorilor.

În acțiunea de sporire a suprafețelor cu plante melifere trebuie ținut seamă și de plantele melifere din componența perdelelor de protecție. În plan- tațiile de protecție a culturilor agricole din zona

de stepă și silvostepă se recomandă folosirea pe scară largă a speciilor de arbori și arbuști care dau atât nectar cât și polen: lei, salcîm, arțar, jugas- tru, glădice, stejar, frasin, vișin, măr, păr, lemn cîinesc etc.

Plantarea acestor arbori se va face și pe toate terenurile neproductive, degradate, spălate de ape, precum și în parcuri, grădini, marginile șoselelor și ale căilor ferate etc.

POLENIZAREA CULTURELOR AGRICOLE

Pentru a dovedi rolul deosebit de important pe care îl au albinele în polenizarea pomilor fruc- tiferi și a altor culturi agricole, savanții sovietici au făcut diferite experiențe, în care florile unor plante au fost lăsate la dispoziția albinelor pentru a ■ cercetate în voie, iar altele au fost izolate de accesul albinelor, prin acoperirea lor în timpul înfloririi cu o rețea de tifon. Rezultatele au arătat că la toate plantele cercetate de albine rodul a sporit de mai multe ori.

Calcululele făcute în U.R.S.S. au arătat că ve- nitul cel mai important pe care ni-l dau albinele nu este acela obținut din miere și ceară, ci cel obținut din sporirea productivității culturilor agricole entomofile. Acest venit indirect de pe urma albi- nelor este de cca. 7—10 ori mai mare decât veni- tul obținut din produsele directe: miere și ceară.

În Uniunea Sovietică, polenizarea culturilor agricole entomofile, cu ajutorul albinelor, alcă- tuiește un factor însemnat în complexul măsurilor agrotehnice pentru sporirea producției agricole. Organizarea polenizării culturilor agricole ento- mofile nu este aceeași la toate speciile și soiurile

de plante. Din acest punct de vedere, plantele agricole se împart în trei grupe: plante ale căror flori sînt bine cercetate de către albine, plante ale căror flori sînt slab cercetate de către albine și plante de seră și rîsadniță.

Polenizarea plantelor ale căror flori sînt bine cercetate de către albine. În această grupă intră plantațiile de arbori și arbuști meliferi: mărul, părul, vișinul, cîreșul, prunul, zmeurul, coacăzul etc., apoi plantele de hîstănărie și grădinărie: pepenii verzi și galbeni, dovleci, castraveți; semănceri de plante de grădinărie: ceapa, varza, morcovul și altele; plante de cîmp: floarea-soarelui, brîsco, muștarul, rapița.

Pentru polenizarea acestor plante trebuie ca familiile de albine să fie rațional repartizate pe suprafețele respective. Transportul stupilor în culturile care urmează a fi polenizate se face cu aproximativ 10 zile înainte de înfloritul plantelor. Familiile de albine vor fi așezate în mijlocul lanurilor, sau în imediata lor apropiere, cînd suprafața este mică.

Cercetările făcute în U.R.S.S. au stabilit că toate albinele eulegătoare (100 %) ale unui stup, așezat într-o cultură, cercetează florile de pe suprafața din jur, pe o rază de 200 m (corespunde la 4 ha). La o distanță de 1 000 m de stup au fost găsite numai 71 % din albinele eulegătoare, pentru că la o rază de 1 500 m sînt constatate decît 28 % din albinele eulegătoare. La o depărtare de 2 300 m, s-au găsit pe semănături numai puține albine eulegătoare, pentru că la 3 000 m numărul lor s-a fie cu totul neînsemnat. Se vede deci clar însemnătatea așezării stupilor în apropierea suprafețelor cu plante melifere, atît pentru polenizarea lor, cît și pentru culesul nectarului. Dacă culturile poleni-

zabile sînt pînă la 1 km distanță de stupină, albinele nu trebuie transportate, peste această distanță stupii însă se transportă în apropierea culturilor.

Transportul stupilor se va face cu respectarea regulilor privind evitarea întoarcerii albinelor pe vechiul lor loc: în fața ordinii se va așeza o scîndură înclinată, iar la ordinis se va introduce un mănunchi de fîn, sînd astfel albinele să execute zborul de reveniștere. Se recomandă ca pe vatra stupinei să se lase cîteva familii, în care se vor aduna albinele revenite la vechiul loc.

Polenizarea plantațiilor de pomi și arbuști fructiferi. În livezile a căror suprafață nu depășește 50 ha, stupina polenizatoare va fi așezată în mijlocul plantației. În livezile mai mari se vor așeza cîte 50 de familii de albine, la fiecare 500 m distanță.

Experiențele făcute în Uniunea Sovietică au arătat că pentru o bună polenizare a livezilor de pomi fructiferi sînt necesare 2—3 familii de albine pentru fiecare hectar.

Pentru asigurarea polenizării soiurilor auto-sterile (soiuri care dacă se polenizează cu polenul aceluiași soi nu leagă rod) de pomi fructiferi, se plantează în livezi soiuri diferite, în anumite proporții. Așezarea stupilor în livadă trebuie astfel făcută, încît direcția de zbor a albinelor să taie în curmeziș, atît rîndurile soiului de bază, cît și acelea ale soiului polenizator.

Polenizarea culturilor de hîstănărie, grădinărie și a culturilor agricole din cîmp, care secretă mult nectar, se rezumă la transportul familiilor de albine în apropierea lanurilor respective, pe toată durata înfloririi.

Dăm mai jos numărul de stupi necesari pentru polenizarea diferitelor culturi: culturi de pomi fructiferi și legume 2—3 familii la hectar; culturi de bostănoase 0,1 familii la hectar; floarea-soarelui 0,5 — 1 familii la hectar; brîșcă 2 — 2,5 familii la hectar; bumbac 1 familie la hectar; sparceții 3 — 4 familii la hectar.

Sporul recoltei de fructe și semințe care se obține prin polenizarea culturilor de către albine este următorul: floarea-soarelui și lucerna 30—50%; rapița 20—30%; brîșca 60—80%; bumbacul 40—60%; pepenii verzi și galbeni 200—300%; castraveții 300%; sparceța 150%; trifoiul roșu 200%.

Polenizarea plantelor ale căror flori sînt slab cercetate de către albine. Din această categorie, trifoiul și lucerna interesează în cel mai mare grad. Suprafețele care se vor cultiva cu aceste plante vor spori de mai multe ori în anii următori, pentru a se asigura animalelor din gospodăriile agricole colective și de stat, fin de calitate superioară. În producerea de semințe trebuie să se țină seama de faptul că insectele sălbatice polenizatoare (bondarii) se împușinează. Albinelor cercetează însă foarte puțin florile acestor plante, mai ales trifoiul roșu, care are o corolă adîncă. Din aceste motive, pentru polenizarea semăncerilor de trifoi roșu și lucernă se recomandă dresarea albinelor.

Polenizarea culturilor din răsadnițe și sere. Albinelor se folosesc mai ales în serele producătoare de legume timpurii. În acest scop se folosește o singură familie de albine.

Ele va fi introdusă în seră înainte de înflorirea plantelor respective. În sere, albinelor nu au condiții favorabile de viață (spațiu limitat, cules slab, umiditate și căldură ridicată). Din această

cauză familia se dezvoltă încet, astfel că trebuie să fie întărită periodic pe seama familiilor rămase în stupină, fie înlocuită după un timp cu altele. Se va avea grijă ca proviziile de miere și păstură să nu lipsească din aceste familii.

În sere se va instala și un adăpător pentru albine.

Dresajul albinelor constă în hrănirea familiilor de albine cu sirop de zahăr aromatizat cu flori din cultura care se polenizează. Acest lucru mobilizează albinelor a cerceta florile lanurilor respective, în căutarea nectarului cu același miros ca și siropul dat în zorii zilei în hrănitor.

Prepararea siropului aromatizat se face astfel: la o cantitate de apă clocotită, se adaugă aceeași cantitate de zahăr (după greutate) și se amestecă bine, pînă la totala lui dizolvare. Cînd siropul s-a răcit pînă la 20 — 30°, se adaugă corolile de la florile pregătite din vreme, fără părțile verzi, în proporție de 1/4 din cantitatea siropului. Vasul se ține apoi acoperit timp de 5—6 ore și apoi se strecoară. Dis-de-dimineață fiecareia din familii i se dă în hrănitoare cîte 100 — 150 g. Hrănitoarele se pun deasupra ramelor și de-a curmezisul lor, pentru ca siropul să poată fi luat de un număr cît mai mare de albine. În prima zi se dă o cantitate mai mare de sirop. Hrănirea se face zilnic, în toată perioada de înflorire a culturii care se polenizează. Siropul se pregătește într-un vas curat și smălțuit. Albinelor care consumă siropul aromatizat, întorcîndu-se pe laguri, execută dansul mobilizator, îndemnînd cît mai multe albine să iasă la cîmp, în căutarea nectarului de pe florile respective.

Dresajul albinelor reușește mai bine cu familiile care au multe albine tinere; de aceea cu 10 zile înainte de înflorirea lanului respectiv, se re-

comandii formarea de roiuri care să aibă cât mai multe albine tinere care nu au ieșit la cules.

Prin dresaj, numărul albinelor care cercetează trifoiul sau lucerna se mărește de cea. șase ori, ceea ce înseamnă că un stup cu albine dresate înlocuiește șase familii la care nu s-a aplicat dresajul. Pentru polenizarea semincurilor de trifoi și lucernă este nevoie, folosind dresajul albinelor, de 10—20 de familii de albine pentru o suprafață de 50 ha. Dacă polenizarea se face fără aplicarea dresajului albinelor, numărul familiilor va fi de 5—6 ori mai mare.

Observații fenologice. Observațiile făcute asupra datei înfloririi plantelor melifere și a duratei lor de înflorire se numesc observații fenologice. Ele au o mare însemnătate în apicultură. Cu ajutorul observațiilor fenologice se întocmește calendarul de înflorire al plantelor melifere, iar după aceasta, planul de lucru cu termenele respective de executare a diferitelor lucrări în stupină.

Plantele melifere nu înfloresc în fiecare an la aceleași date calendaristice, dar ele înfloresc totdeauna în aceeași ordine și aproape în același interval de timp unele față de altele.

Cunoscând aceste intervale din anii trecuți și observând în anul curent data când înfloresc unele plante melifere, stuparul poate prevedea din timp data începerii culesurilor următoare și să planifice lucrările din stupină. De exemplu, creșterea măteilor, roirea artificială etc.

Observațiile fenologice trebuie făcute de fiecare stupar, în localitatea unde este așezată stupina. În cazul practicării stupăritului pastoral, observațiile fenologice vor fi făcute în continuare pentru locul unde a fost instalată stupina.

Observațiile fenologice trebuie completate cu înregistrarea zilnică a datelor meteorologice (temperatura aerului, precipitațiile, nebulozitatea, umiditatea, vânturile), precum și cu indicațiile stupului de control, care ne arată sporul sau scăderea în greutate în fiecare zi a familiei de albine așezată pe cântarul de control. Se înregistrează, de asemenea, intensitatea și durata zborului albinelor.

EVIDENȚA ÎN APICULTURĂ

Indiferent de mărimea stupinei, dacă aparține sectorului socialist sau unui stupar este necesară să se cunoască în orice moment starea familiilor de albine, lucrările executate și măsurile ce trebuie luate pentru bunul mers al stupinei. De aceea pentru fiecare familie de albine stuparul trebuie să-și rezerve o filă într-un carnet unde va trece după fiecare control lucrările executate și starea familiilor după examinare. Pentru uniformizarea înregistrărilor, Ministerul Agriculturii recomandă următoarea *fișă a familiei de albine* ale cărei rubrici pot fi luate într-un caiet obișnuit.

Pentru buna înregistrare a datelor din fișa familiei de albine se vor ține seama de următoarele indicații:

Fișa este a familiei de albine și nu a stupului care o adăpostește. Ea va avea același număr care poartă și familia de albine.

La rubrica I „Matea”, se va trece anul nașterii ei și proveniența. La proveniență se va nota dacă matea provine dintr-o botcă de roire naturală, o botcă de la o familie organizată sau botcă artificială.

La rubrica a II-a „Puterea familiei de albine în toamna trecută”, aceasta se va exprima fie în

GOSPODĂRIA AGRICOLĂ
Comuna
Raionul
Regiunea

FIȘA FAMILIEI DE ALBINE

I. Matea:

Anul nașterii

Proveniența

Talaz:

Mamuz:

II. Puterea familiei de albine în toamna trecută

III. Provizii luate pentru iarnă în toamna trecută (kg de miere)

IV. Producția familiei de albine pe anii trecuți

Miere brută		Ceară brută		V. Roșuri obținute						
				Nr. crt.	Data	Artificial	Natural			
Anul	kg clasificată pe stupină	kg	mătrăscă pe stupină	1						
				2						
				3						
				4						
				VI. Producția pe anul în curs						
				Miere-măla (kg)	Ceară-măla (kg)	Miere oprișă în faguri pentru iarnă	Miere extrasă în zerva în magazinelor	Faguri clădiți pe baza de faguri artificiali		
				1						
				2						
				3						
				4						
				Total						

Nr. crt.	Data	VII. Controlul familiei de albine													
		Intrări și ieșiri la control							Homon în stup după control						
		kg Albine +	dm ³ Pulver +	kg Miere +	Păcură (Polen) +	buclăi Faguri cu miere +	buclăi Faguri gol cladiți +	buclăi Faguri artificiali +	kg Albine	dm ³ Pulver	kg Miere	Polen (Păcură)	buclăi Faguri cu miere	buclăi Faguri gol cladiți	buclăi Faguri artificiali
1															
2															
3															
4															
5															
6															
7															
8															
9															
10															
11															
12															
13															
14															
15															

kilograme de albine, fie în intervale între rame bine ocupate cu albine.

La rubrica a III-a privind „Proviziile lăuate pentru iarnă, în toamna trecută” se va trece în kilograme cantitatea de miere lăsată, atât în fagurii din stup, cât și cea din magazie (fie în faguri, fie extrasă), oprită pentru sezonul de primăvară.

La rubrica a IV-a se va trece „Producția familiei de albine pe anii trecuți”, dar numai pe durata vieții mătii respective.

Producția brută de miere rezultă din adunarea producției marfă cu cantitatea de miere lăsată ca rezervă pentru iarnă și pentru primăvară, atât în stup, cât și în magazie (fie în faguri, fie extrasă).

Producția brută de ceară se calculează prin adăugarea la producția de ceară-marfă (obținută prin topirea căpăcelelor rezultate de la extragerea mierei din faguri, precum și a tuturor făgurașilor și a fărâmiturilor de ceară, reprezentând cota-parte a familiei din producția anuală pe stupină) și a cantității de ceară produsă de albine pentru creșterea fagurilor artificiali. În medie se socotește că albinele adună 70 g de ceară la fiecare fagure artificial de dimensiunile 435 × 300 mm, și 35 g de ceară la fiecare fagure artificial al ramei de magazin, pentru stupii de tip vertical.

În coloana „Clasificată pe stupină” se va trece locul pe care l-a ocupat familia respectivă pe întreaga stupină, în raport cu producția brută obținută.

În rubrica a VII-a „Controlul familiei de albine” se vor înregistra toate datele privind dezvoltarea familiei de albine în cursul anului, arătându-se nu ce a fost ajutat de la alte familii și

ce a dat ea pentru alte familii. În prima linie orizontală se vor înscrie numai la rubrica „Rămas în stup după control”, datele privind primul control de primăvară. Coloanele de sub rubrica „Intrări și ieșiri la control” nu se vor completa cu nici un fel de date la primul control de primăvară, întrucât la această dată se constată numai starea familiei de albine.

În coloanele rubricii „Rămas în stup după control” se vor înregistra următoarele date:

1. „Albine” în kg: se înscrie greutatea familiei de albine; greutatea se apreciază după desimea albinelor de pe fiecare fagure, socotindu-se greutatea lor la primele familii prin cântărirea fagurilor, întâi, cu albinele pe ei și apoi fără ele. După un exercițiu, nu prea îndelungat, stuparul poate aprecia cu destulă exactitate greutatea albinelor de pe un fagure.

În medie se socotește că primăvara și toamna un fagure bine acoperit de albine, are ca. 200-300 g albine, iar vara 150-200 g albine.

2. „Puiet” în dm²: se va trece suprafața ocupată cu puietul căpăcit și necăpăcit de pe ambele fețe ale fagurilor.

Aprecierea se va face la început cu ajutorul unei rame numai cuspetezele de lemn, în care s-au bătut enșoare mici din 5 cm în 5 cm; de aceste enșoare se leagă, atât orizontal cât și vertical, fire de sfoară, delimitându-se astfel pătratele cu latura de 5 cm. Patru din aceste pătrate formează 1 dm². Mai târziu, determinarea cantității de puiet se va face vizual.

3. „Miere” în kg: se înregistrează totalul proviziilor de miere găsite în stup la control. Aprecierea se va face la început tot cu ajutorul ramei cu pătrățele, cunoscând că 1 dm² de fagure cu

miere căpăcită pe ambele părți cuprinde 320-340 g de miere. Mai târziu, după un oarecare exercițiu, aprecierea se va face, fără ajutorul ramei cu pătrățele.

4. „Păstura” se însumează cu semnul X, adică în cuib se găsește păstură, cu semnul XX dacă este multă păstură și cu semnul — când lipsește cu desăvârșire.

5. „Faguri cu miere” bucăți: se înregistrează numărul fagurilor care conțin numai miere, sau cu miere și păstură.

6. „Faguri goi clădiți” bucăți: se înscrie numărul fagurilor clădiți aflați în stup, care nu conțin însă miere sau puiet.

7. „Faguri artificiali” bucăți: se înscrie numărul ramelor cu faguri artificiali care au rămas necădiți.

Rubricile 8-14 se completează după indicațiile de mai sus.

15. „Total faguri cuib” bucăți: se înregistrează totalul ramelor cu faguri de cuib clădiți sau necădiți care cuprind miere, puiet, sau sînt goi și care rămîn în stup după control.

16. „Total faguri magazin”: se înscrie la fel ca la punctul de mai sus.

17. „Starea familiei”: se va înscrie cifra 1, dacă familia este slabă; 2, dacă este mijlocie și 3 dacă este puternică.

18. În coloana „Observații” se înregistrează toate datele care vor fi găsite necesare.

În coloanele de sub rubrica „Intrări și ieșiri la control” se operează numai atunci cînd familia a primit sau i s-au luat albine, puiet, miere, păstură, faguri goi sau artificiali în timpul echilibrării familiilor, roturilor artificiale, sau în alte împrejurări.

În coloanele din această rubrică, înaintea cifrelor se înscrie semnul +, în cazul că familia a primit, și semnul — dacă i s-a luat.

Înregistrarea în coloanele acestei rubrici se face la fel cum s-a arătat mai sus; astfel, la coloana „Miere” kg. se înscrie întreaga cantitate de miere ce i s-a dat, sau i s-a luat familiei, iar în coloana „Faguri miere + —” bucăți, se înscrie totalul fagurilor pe care i-a primit sau i s-au luat, faguri cu miere, puieți sau păstură, afară de fagurii goi sau artificiali care se înregistrează în rubricile respective.

Totdeauna, cantitățile din cele trei coloane trebuie să arate concret totalul fagurilor ce a primit sau a dat familia, pentru că în orice moment să poată fi omisă mișcarea fagurilor în stup, cît și pe întreaga stupină. Astfel, dacă la controlul precedent, în coloana „Total faguri cuib” bucăți, au fost opt rame cu faguri, în controlul al doilea i s-au adăugat trei faguri clădiți și i s-a ridicat un fagure artificial (ceea ce s-a operat în coloanele respective din rubrica „Intrări și ieșiri în timpul controlului”), în coloana „Total faguri cuib” trebuie să figureze neapărat cifra 10 ($8 + 3 - 1 = 10$).

În mod obișnuit se recomandă controlul familiilor de albine de două ori pe lună.

Pe verso-ul fișei se vor însemna de stupar, pe scurt, lucrările executate la controlul familiei de albine (curățirea și schimbarea fundurilor, dezinfecțarea stupilor etc.) și lucrările care vor trebui executate în viitorul apropiat; de asemenea se vor face și alte observații.

La controlul de primăvară, cînd familiile de albine au ieșit de la iernat, și la cel de toamnă,

înainte de a intra în iarnă, se întocmește o situație recapitulativă pentru întreaga stupină.

Pentru cunoașterea bazei melifere din localitatea unde este instalată stupina, Ministerul Agriculturii recomandă ținerea unui *registru de observații meteorologice, fenologice și pentru cîntarul de control* (vezi pag. 330—331.)

Formularul a fost tipizat și orice stupar îl poate lua într-un caiet.

Dacă stupina este transportată în alte localități pentru cules, din prima zi de activitate pe nou loc se fac notări în registru, demarcîndu-se printr-o linie însemnările precedente și trecîndu-se la observații: localitatea, raionul și regiunea unde s-a instalat stupina.

Observațiile și înregistrările meteorologice se vor face după cum urmează:

Temperatura aerului la umbră se va citi la orele 8, 14 și 20 și se va înregistra zilnic în coloanele 4, 5, 6.

Precipitațiile se vor înscrie în coloana 7, însemnîndu-se cu P_1 , P_2 , P_3 , după cum a plouat foarte puțin (a stropit numai), a plouat în așa fel că pămîntul cultivat a fost umezit pînă la 5 cm adîncime, sau cu P_4 dacă pămîntul în urma ploii a fost umezit mai mult de 5 cm adîncime.

Nebulozitatea, coloana 8, se va nota cu cifra 0, cînd în timpul zilei a fost complet senin; cu cifra 5, dacă jumătate din bolta cerului a fost înmălăită și cu cifra 10, dacă cerul a fost complet acoperit.

Umiditatea, coloana 9, se notează înregistrările higrometrului la ora 14.

Vîntul predominant, coloana 10, se vor nota direcția și tăria vîntului predominant din timpul zilei; pentru aprecierea direcției vîntului, stu-

GOSPODĂRIA AGRICOLĂ

Comuna _____

Name _____

Regiunea

OBSERVAȚII FENOLOGICE ȘI CÎN

[illegible]

**METEOROLOGICE,
TARUL DE CONTROL**

[illegible]

parul se va folosi fie de un steguleț, anume instalat în stupină, fie după fumul din coșul casei, fumul de țigară etc. Tăria vântului se va aprecia și nota după următoarea scară:

Cu litera „C” — liniște completă (calm)

Cu cifra 1 — aproape liniștit, fumul se ridică aproape vertical.

Cu cifra 2 — puțin vânt, mișcă în sus stegulețul și din când în când frunzele arborilor.

Cu cifra 3 — vânt slab, mișcă un steag și întreține mișcarea continuă a frunzelor, tufurilor și arborilor, încreștele suprafața apelor stătătoare.

Cu cifra 4 — vânt puternic, menține întins un steguleț.

Cu cifra 5 — vânt tare, menține întins un steag mai mare, începe a provoca o senzație neplăcută, determină valuri pe apele stătătoare.

Cu cifra 6 — vânt destul de tare, începe să fie auzit în adăpostul caselor, mișcă arborii mici, provoacă valuri în apele stătătoare.

Cu cifra 7 — vânt tare, determină pe ape stătătoare valuri cu multe creste spumeglate.

Cu cifra 8 — vânt puternic, mișcă arborii mai mari și rupe ramuri și creți de mărime normală; persoana care încercă împotriva vântului întâmpină o rezistență simțitoare.

Cu cifra — 9—12 — furtună-uragan.

Notând în coloana 10 „N E 4”, înscrisă că în ziua respectivă a bătat un vânt din direcția nord-est, de tăria 4.

Pentru celelalte observații stuparul se va conduce după următoarele recomandări:

Zborul albinelor, coloana 11, „Intensitatea”, se va nota cu cifrele 1, 2 sau 3, după cum zborul albinelor familiei de pe cîntar de control, a fost slab, puternic, sau foarte puternic. Zilele fără zbor vor fi marcate cu o linie scurtă orizontală.

În coloana 12, „Durată”, se va înregistra în ore zborul în cursul zilei respective.

Înflorirea plantelor nectarifere și polenifere se va nota: în coloana 13 se înscrie denumirea plantei care a început să înflorească, iar în dreptul ei, în coloana 13, se marchează cu semnul „X” începutul înfloririi, adică atunci când s-au deschis primele flori. În ziua când încetează înflorirea, se înscrie din nou denumirea plantei respective în coloana 15, iar în coloana 14, cu semnul „X”, se marchează încetarea înfloririi. Astfel, fiecare plantă nectariferă sau poleniferă va fi înregistrată de două ori, o dată în ziua când începe înflorirea și altă dată când încetează înflorirea.

La sfârșitul înfloririi, în rubrica „Observații”, se va nota dacă planta respectivă a dat în perioada ei de înflorire nectar și polen, sau numai unul din ele.

De asemenea, la plantele principale care fac obiectul culesului mare, se va nota în coloana 13, cu litera inițială a plantei respective (săcăm — S), ~~numai~~ când înflorirea este în toi, adică atunci când majoritatea plantelor sînt înflorite.

Cîntarul de control, în coloanele 16—18: se vor înscrie datele cerute. În coloana 16 „Greutatea totală”, se va trece zilnic greutatea stupului și a familiei respective așezată pe cîntar. În coloana 17 se vor înregistra sporurile zilnice în greutate, de la o zi la alta. În coloana 18 „Scădere”, se va opera la fel, atunci când sînt scăderi de la o zi la alta.

Citirea și notarea datelor arătate de cîntarul de control se fac seara, după încetarea zborului albinelor: în sezonul activ, zilnic, iar în sezonul de iarnă, la zece zile o dată.

În coloana 19 „Observații”, se vor face orice notări care ar putea completa datele privind observațiile meteorologice, zborul albinelor, înflorirea

plantelor nectarifere, polenifere, precum și cîntarul de control și orice observații privind comportarea și dezvoltarea familiei de albine de pe cîntarul de control.

Pentru a avea o situație clară a stupinei și pentru a putea face oricînd socoteala venitului obținut în carnetul de stupină se va însemna la începutul lui, tot inventarul existent, precum și materialele cumpărate, folosite în stupină. Stupinele din sectorul socialist sînt obligate a avea alături *registru inventar* cît și *registru de materiale*.

În sectorul socialist pe lângă aceste evidente se va întocmi în fiecare an, la începutul lui *planul de producție apicol* și la sfîrșitul lui *darea de seamă apicolă*.

Prețul de cost al produselor apicole. Productivitatea unei stupine se apreciază după prețul de cost al produselor apicole.

Calcularea prețului de cost se face pe baza datelor din registrele stupinei, întocmindu-se o situație exactă a tuturor cheltuielilor făcute (se adaugă și cota de amortizare a investițiilor) și a veniturilor realizate. La venituri se trec toate produsele obținute de la albine în anul curent, indiferent dacă ele au fost sau nu valorificate afară din gospodărie. Astfel, se va trece și mierea lăsată în stupi pentru iernat, ca și fagurii clădiți etc. Pe baza experiențelor din U.R.S.S., se recomandă ca toate produsele stupinei să fie transformate în produsul de bază al apiculturii: mierea. Pentru acest lucru se folosească următorii coeficienți:

1 kg de coarță = 5 kg de miere 75
1 roi = 10 kg de miere 150

1 fagure clădit în
ramă 435x300 mm = 0,5 kg de miere 75
1 nucleu cu mătă = 5 kg de miere 75
1 kg de boștină = 0,1 kg de miere. 1,5

Producția întreagă a stupinei se va transforma, deci, în miere și împărțind totalul cheltuielilor la cantitatea de miere produsă, aflăm prețul de cost al unui kg de miere.

Prețul de cost al celorlalte produse se calculează înmulțind prețul de cost al unui kg de miere cu coeficientul respectiv.

În vederea organizării unei reduceri sistematice a prețului de cost al produselor apicole, este bine ca acesta să fie calculat provizoriu la date diferite în timpul sezonului apicol, în raport cu rezultatele obținute pînă atunci. Astfel, se va putea vedea în ce măsură și asupra căror elemente care intră în calculul prețului de cost va trebui ca stuparul să intervină, în vederea micșorării lui.

BIBLIOGRAFIE

- Apicultura Revistă de îndrumare apicolă a Ministerului Agriculturii
- Barac I. Metode pentru sporirea producției de miere și ceară, Editura Agro-Silvică de Stat 1954
- Climentov A. A. Apicultura (traducere), Editura de Stat 1951
- Copaitici M. Îmbunătățirea bazei melifere, Editura Agro-Silvică de Stat 1954
- Foti N. Iernarea albinelor, Editura Agro-Silvică de Stat, 1955
- *** Manualul inginerului agronom, Editura Tehnică 1954, vol III.
- Halifman I. Albinele, Editura Molodaja Gvardia, Moscova 1953
- Hristea C. Stupăritul, ediția a III-a, 1947
- Ministerul Agriculturii Reguli obligatorii pentru întreținerea și îngrijirea familiilor de albine 1953
- Ministerul Agriculturii Decretul nr. 167/1955 privind organizarea apărării sănătății animalelor, regulamente și instrucțiuni pentru aplicarea lui, Editura Agro-Silvică de Stat, 1956
- Scerbina P. S. și
- Blizniuc I. P. Apicultura (traducere), Editura de Stat 1950
- Taranov G. F. Lucrări în stupina colhoznică, Editura de Stat 1952

CUPRINSUL

	Pag.
<i>Introducere</i>	3
Biologia familiei de albine	5
Clasificarea zoologică	5
Anatomia și fiziologia albinelor	6
Viața familiei de albine	17
Inventarul și așezarea stupinei	33
Inventarul	33
Așezarea stupinei	62
Creșterea și îngrijirea albinelor	69
comportarea cu albinele	69
Lucrări de primăvară în stupină	74
Întreținerea familiilor de albine la începutul primăverii	75
Întreținerea familiilor de albine în a doua parte a primăverii	87
Înmulțirea familiilor de albine	89
Roirea artificială prin stolonare	90
Roirea artificială intensivă simplificată	95
Roirea artificială prin divizare	101
Roirea artificială prin mutație	103
Transvazarea	104
Valorificarea culesurilor și alte lucrări de vară în stupină	109

	Pag.
Condițiile necesare pentru o bună valorificare a culesurilor	109
Valorificarea culesurilor timpurii	114
Întreținerea familiilor de albine în diferite tipuri de stupi	115
Valorificarea culesurilor principale din vară	130
Asigurarea rezervelor de provizii pentru iarnă și primăvara viitoare	133
Extragerea mierii	135
Valorificarea tasuirii albinelor de a produce ceară	137
Lucrări după cules	141
Stupăritul pastoral	142
Ameliorarea albinelor și creșterea măteilor	155
Ameliorare albinelor	155
Creșterea măteilor	162
Lucrări de toamnă	187
Mărirea puterii familiilor de albine înainte de iernare	188
Provizii de miere și păstură pentru iernat	197
Protecția împotriva frigului și schimbărilor de temperatură în timpul iernii	203
Asigurarea unei bune aerisiri în interiorul stupilor	208
Măsuri pentru adăpostirea stupilor pe timpul iernii	209
Întreținerea familiilor de albine pe timpul iernii și alte lucrări din această perioadă	213
Produse apicole	228
Mierea	228
Ceara	237
Propolisul	243
Bolile și dăunătorii albinelor	245
Generalități	245

	Pag.
Bolile puietului	255
Bolile albinelor adulte	267
Daza meliferă și polenizarea culturilor agricole	284
Baza meliferă	284
Considerațiuni generale	284
Principalele plante melifere	292
Polenizarea culturilor agricole	315
Evidența în apicultură	322
Bibliografie	336

T 689

Redactor de carte : Ing. Ionescu Victoria
Tehnoredactor : Alexandrescu Toma
Cofector : Dufescu Emilia

Dat în lucru 13.2.1956. Bun de tipar 1.6.1956. 1 tiraj
20.000 ex. lungate, 10.000 ex. legate. Hirtie zăpzi gr.
85 g/m². Formată 24x168/32. Cost editorial 14.750.
Cost tipar 16.750. Ediția I. Comanda 100. A. 21012/525.
Pentru bibliotecile mari indicele de clasificare 628.1.
Pentru bibliotecile mici 628

Tiparul executat sub com. nr. 376 la Căminatul
Poligrafic Casa Scutelor „I. V. STALIN”, Piața
Scutelor Nr. 1, București — R.P.R.

CATRE CITITORI

Vă rugăm să ne scrieți impresiile dvs. despre broșurile care apar în colecția „Biblioteca Agricolă”, despre calitatea și prezentarea artistico-grafică a lor.

De asemenea ne interesează să aflăm ce lucrări doriți să edităm pe viitor.

Adresa noastră este: Editura Agro-Silvică de Stat, str. Dionisie Lupu 37—Raionul I. V. Stalin, București.